

การศึกษาวิธีเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

(Language Learning Strategies used by Thal Students Studying English
at Suranaree University of Technology, Korat Thailand)

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พวงเพ็ญ อินทรประวัติ

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สำนักเทคโนโลยีสังคม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

นครราชสีมา

สิงหาคม 2539

การศึกษาวิธีเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

(Language Learning Strategies used by Thal Students Studying English
at Suranaree University of Technology, Korat Thailand)

โดย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พวงเพ็ญ อินทรประวัติ

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สำนักเทคโนโลยีสังคม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

นครราชสีมา

สิงหาคม 2539

ประกาศคุณูปการ

ในการทำวิจัยใด ๆ นั้น เมื่อการจัดทำรายงานการวิจัยเสร็จสิ้นลงผู้วิจัยย่อมมีความอ้อมเอมใจในผลงานการวิจัยนั้น และในความอ้อมเอมใจนั้น ผู้วิจัยทุกท่านย่อมตระหนักและสำนึกในความกรุณาและความร่วมมือของหน่วยงานและบุคคลจำนวนมากที่มีส่วนผลักดันและสนับสนุนให้งานวิจัยนั้นสำเร็จลงได้ด้วยดีเสมอ ดังนั้นในการประกาศคุณูปการนี้จึงเป็นการแสดงออกถึงความซาบซึ้งในความเอื้อเฟื้อสนับสนุนต่องานวิจัยของข้าพเจ้านี้อย่างแท้จริง ซึ่งมีต่อหน่วยงานและบุคคลต่อไปนี้

1. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีผู้สนับสนุนค่าใช้จ่ายและอำนวยความสะดวกในการทำวิจัย
2. นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีรุ่นปี 2537 และรุ่นปี 2538 ผู้ให้ข้อมูลสำหรับงานวิจัย
3. อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สำนักเทคโนโลยีสังคม และบุคคลากรฝ่ายหอพักนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณจารุวัฒน์ ยอดชูที่ช่วยเหลือในการเก็บข้อมูล
3. บรรณารักษ์ ของศูนย์บรรณสารและสื่อการศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีโดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณบุญยืน ศรีชูขยที่ช่วยเหลือจัดหาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายผลิตเอกสารกลางของศูนย์บรรณสาร ฯ แม้ว่ามีงานผลิตเอกสารอื่นอยู่อย่างล้นมือแต่ก็สามารถทำสำเนารายงานการวิจัยนี้ให้ได้ในเวลาอันรวดเร็ว
4. เจ้าหน้าที่ของศูนย์บริการการศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝ่ายวัดผลและประเมินผลการศึกษาซึ่งมีคุณจันทนา พรหมศิริเป็นหัวหน้าฝ่ายซึ่งได้ให้ข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับนักศึกษาและคุณบรรพต ชื่นสว่างผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูล
5. เจ้าหน้าที่พิมพ์ดีดกลางของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีโดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณวัชรภรณ์ บุตรแสงดีและคุณปราณี กระจ่างโพธิ์ผู้ช่วยเหลือในการจัดรูปเล่มรายงานการวิจัย
6. เจ้าหน้าที่ของสำนักวิชาเทคโนโลยีสังคมซึ่งได้ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในทุก ๆ ด้านด้วยดีตลอดเวลาที่ทำงานวิจัยนี้

ความสนับสนุนที่สำคัญอีกส่วนหนึ่งในการทำวิจัยคือ กำลังใจ ซึ่งข้าพเจ้าได้รับจากผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานอยู่เสมอและนับว่าเป็นส่วนผลักดันในเชิงจิตใจซึ่งขอแสดงความซาบซึ้งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

บทคัดย่อ

การศึกษาวิธีเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

เป็นที่ยอมรับกันว่าวิธีเรียนของนักศึกษาเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการศึกษา การทราบวิธีเรียนของนักศึกษาส่วนใหญ่จึงเป็นข้อมูลอันสำคัญสำหรับผู้สอนที่จะจัดกระทำเพื่อให้กิจกรรมการเรียนการสอนก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักศึกษาได้ งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญที่จะศึกษาวิธีเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีเพื่อประโยชน์ของการเรียนการสอนดังกล่าวแล้ว

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยประกอบด้วยนักศึกษารุ่นปี 2537 และนักศึกษารุ่นปี 2538 ทั้งชายและหญิง กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อนจำนวนทั้งสิ้น 248 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือแบบสำรวจการเรียนภาษาอังกฤษของอ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford's, 1990) ซึ่งได้จัดแปลเป็นภาษาไทยโดยผู้วิจัย การเก็บข้อมูลนั้นได้รับความร่วมมือจากอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษและเจ้าหน้าที่หอพักของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

การแจกแจงและการวิเคราะห์ข้อมูลใช้เครื่องคอมพิวเตอร์และใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวน (One way ANOVA) ในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปริมาณความถี่และใช้การหาสัมประสิทธิ์ของสหสัมพันธ์ (Spearman's Rank Order Correlation Coefficient) เพื่อหาความสัมพันธ์ของจำนวนนักศึกษาที่ใช้วิธีเรียนต่าง ๆ

ผลการวิจัยที่สำคัญมีดังนี้

1. นักศึกษาใช้วิธีเรียนโดยรวมในปริมาณปานกลาง คือ ระหว่าง 2.97-3.06 โดยที่นักศึกษารุ่นปี 2537 ใช้วิธีเรียนโดยรวมในระดับ 3.06 และนักศึกษารุ่นปี 2538 ใช้วิธีเรียนโดยรวมในระดับ 2.97

2. การใช้วิธีเรียนที่จำแนกตามระดับความรู้ปรากฏว่านักศึกษาในกลุ่มเรียนเก่งทั้งสองรุ่นปีใช้วิธีเรียนในปริมาณความถี่ที่แตกต่างจากกลุ่มเรียนอ่อน โดยที่นักศึกษารุ่นปี 2537 กลุ่มเรียนเก่งใช้วิธีเรียนในระดับ 3.24 แต่กลุ่มเรียนอ่อนใช้ในระดับ 2.79 ในทำนองเดียวกันนักศึกษารุ่นปี 2538 กลุ่มเรียนเก่งใช้วิธีเรียนในระดับ 3.16 แต่กลุ่มเรียนอ่อนใช้ในระดับ 2.87

ส่วนการใช้วิธีเรียนที่จำแนกตามเพศปรากฏว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงใช้วิธีเรียนไม่แตกต่างกัน

3. ในการเปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทปรากฏว่านักศึกษาในกลุ่มเรียนเก่งรุ่นปี 2537 ใช้วิธีเรียนประเภท 4 ประเภท คือ วิธีการคิด วิธีการชดเชย วิธีการกำกับการเรียน และวิธีการทางสังคม แตกต่างจากกลุ่มเรียนอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการใช้วิธีเรียนอีก 2 ประเภท คือ วิธีการจำและวิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกไม่แตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาในกลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อนรุ่นปี 2538 นั้นใช้วิธีเรียน 3 ประเภทคือ วิธีการคิด วิธีการ

ชดเชย และวิธีการทางสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งก็ซ้ำกับของรุ่นปี 2537 ส่วนการใช้ วิธีเรียนประเภทอื่น ๆ นั้นไม่แตกต่างกัน

ส่วนนักศึกษาเพศชายและหญิงรุ่นปี 2537 ใช้วิธีเรียนเพียงประเภทเดียวคือ วิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักศึกษาเพศชายและหญิงรุ่นปี 2538 ไม่ได้ ใช้วิธีเรียนประเภทใด ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3. ในการศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้วิธีเรียนแต่ละวิธีที่มีปริมาณความถี่สูงของนักศึกษาที่มีระดับความรู้เดียวกันแต่ต่างรุ่นปีกันปรากฏว่ากลุ่มเรียนเก่งทั้งสองรุ่นปีมีรูปแบบการใช้วิธีเรียนที่มีความสัมพันธ์กันสูงซึ่งแตกต่างจากกลุ่มเรียนอ่อนที่รูปแบบการใช้วิธีเรียนมีความสัมพันธ์กันน้อย และรูปแบบการใช้วิธีเรียนแต่ละวิธีที่กลุ่มเรียนเก่งกับกลุ่มเรียนอ่อนใช้แตกต่างกันนั้นมีสิ่งที่น่าสนใจหลายประการที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

สารบัญ

หน้า

ประกาศคุณูปการ	
บทคัดย่อ	
สารบัญ	
สารบัญตาราง	
บทที่	
1	บทนำ
	จุดมุ่งหมายของการวิจัย
	ข้อสมมุติฐาน
	นิยามศัพท์เฉพาะ
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
	วิธีเรียนภาษาและลักษณะเฉพาะของวิธีเรียนภาษา
	การเลือกใช้วิธีเรียน
	ความสำคัญของวิธีการเรียน
	วิธีเรียนภาษา
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีเรียนและการจัดระบบการเรียน
	งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีเรียนที่ใช้แบบสำรวจวิธีเรียน
	งานวิจัยเชิงสำรวจเพื่อศึกษาองค์ประกอบของการเรียน
3	การเก็บรวบรวมข้อมูล
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
	เครื่องมือในการเก็บข้อมูล
	การเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
	เกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูล
4	ผลของการวิจัย
	การแจงนับและการหาปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวม
	การเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียน
	การเปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนที่มีปริมาณความถี่สูง
	การหาความสัมพันธ์ของรูปแบบการใช้วิธีเรียน ของกลุ่มนักศึกษา
5	การอภิปรายผล
	ข้อเสนอแนะ
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 แสดงกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัย	31
ตาราง 2 แสดงปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมของนักศึกษา จำแนกตามรุ่นปีและระดับความรู้	36
ตาราง 3 แสดงปริมาณความถี่การใช้วิธีเรียนโดยรวมของนักศึกษา จำแนกตามรุ่นปีและเพศ	37
ตาราง 4 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2537 จำแนกตามระดับความรู้	37
ตาราง 5 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2538 จำแนกตามระดับความรู้	38
ตาราง 6 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2537 จำแนกตามเพศ	39
ตาราง 7 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2538 จำแนกตามเพศ	40
ตาราง 8 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2537 จำแนกตามระดับความรู้	41
ตาราง 9 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2537 จำแนกตามเพศชาย-หญิง	42
ตาราง 10 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2538 จำแนกตามระดับความรู้	43
ตาราง 11 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2538 จำแนกตามเพศ	44
ตาราง 12 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2537 และรุ่นปี 2538	45
ตาราง 13 เปรียบเทียบจำนวนนักศึกษาเป็นร้อยละระหว่างกลุ่มเรียนเก่ง และกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2537 ที่ใช้วิธีเรียน ประเภทวิธีการจำ ในปริมาณความถี่สูง	47
ตาราง 14 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียน ประเภทวิธีการคิด เป็นรายชื่อ ของนักศึกษา กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2537	48
ตาราง 15 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนประเภทวิธีการชดเชยเป็นรายชื่อ ของนักศึกษา กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2537	49

ตาราง 16	เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนประเภทวิธีกำกับการเรียนเป็นรายชื่อ ของนักศึกษา กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่ม เรียนอ่อน รุ่นปี 2537	50
ตาราง 17	เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนประเภทวิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก เป็นรายชื่อของนักศึกษา กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2537	51
ตาราง 18	เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนประเภทวิธีการทางสังคมเป็นรายชื่อ ของนักศึกษา กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2537	51
ตาราง 19	เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนเป็นรายชื่อ ประเภทวิธีการจำ ของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2538	52
ตาราง 20	เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนเป็นรายชื่อ ประเภท วิธีการคิด ของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2538	53
ตาราง 21	เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนเป็นรายชื่อ ประเภท วิธีชดเชย ของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2538	54
ตาราง 22	เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนเป็นรายชื่อ ประเภท วิธีกำกับการเรียน ของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2538	55
ตาราง 23	เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนเป็นรายชื่อ ประเภท วิธีเรียน ที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและ กลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2538	56
ตาราง 24	เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนเป็นรายชื่อ ประเภท วิธีทางสังคม ของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2538	56
ตาราง 25	แสดงการจัดอันดับการใช้วิธีเรียนแต่ละวิธีจากมากไปหาน้อย ตามจำนวนร้อยละของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่ง รุ่นปี 2537 และของรุ่นปี 2538	58
ตาราง 26	แสดงการเรียงลำดับการใช้วิธีเรียนเป็นรายชื่อจากมากไปหาน้อย ตามจำนวน ร้อยละของนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนรุ่นปี 2537 และ รุ่นปี 2538	61

ความนำ

กระบวนการเรียนการสอนจะประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ การสอน เนื้อหาหลักสูตรหรือเนื้อหาวิชาและตัวผู้เรียน การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันนี้ นักวิชาการมุ่งความสนใจไปที่ตัวผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิธีเรียนของผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยที่อาจจะใช้ภาษาเรียกแตกต่างกัน เช่น เทคนิควิธีเรียน กรรมวิธีการเรียน พฤติกรรมการเรียนและทักษะการเรียนเป็นต้น แต่ไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม วิธีเรียนของผู้เรียนหมายถึงพฤติกรรมที่แสดงออกตลอดจนกระบวนการคิดในลักษณะต่าง ๆ ที่ผู้เรียนนำมาใช้ในการเรียนรู้ภาษาที่สองเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพสูงสุด (Oxford, 1990) การที่นักวิชาการให้ความสนใจต่อวิธีเรียนของผู้เรียนมากขึ้นนี้ก็เพราะว่ามีเหตุผลชวนให้เชื่อว่า การที่ผู้เรียนภาษาที่สองประสบผลสำเร็จในการเรียนแตกต่างกันนั้นส่วนหนึ่งเกิดมาจากการนำเอาวิธีเรียนลักษณะต่าง ๆ มาใช้แตกต่างกัน

แต่แท้ที่จริงแล้ว นักวิชาการไม่เชื่อว่าเพียงจะเริ่มมาให้ความสนใจกับวิธีเรียนของผู้เรียนภาษาถิ่นในลักษณะนี้ แต่ว่าได้มีการศึกษา ค้นคว้า วิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้นับย้อนไปไปตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 17 แล้ว (Naiman, Frohlich, Stern & Todesco, 1978; Rubin, 1975; Rubin and Thompson, 1982; Stern, 1975) การศึกษาค้นคว้าบางเรื่องยังได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองด้วยตนเองอีกด้วย (Wenden & Rubin, 1987) การศึกษาค้นคว้าดังกล่าวนี้ได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจนสามารถสรุปผลแสดงให้เห็นลักษณะต่าง ๆ ของวิธีเรียนได้ (O'Malley & Chamot, 1990; Oxford, 1990; Wenden, 1986) และในปัจจุบันได้มีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับวิธีเรียนที่ผู้เรียนนำไปใช้ในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมากขึ้นเรื่อย ๆ

ประเด็นซึ่งนักวิชาการให้ความสนใจมากที่สุดในเรื่องนี้ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้วิธีเรียนกับความสำเร็จในการเรียน เป็นต้นว่า การศึกษาองค์ประกอบทางด้านจิตพิสัย (ทัศนคติและแรงจูงใจ) ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการเรียน (Gardner and Lambert, 1972) การศึกษาองค์ประกอบทางด้านสังคมอันเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนต่างชาติทำตัวห่างเหินจากวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Schumann, 1976 b, 1978) และการศึกษาเกี่ยวกับทางด้านพุทธิพิสัย (Kennedy, Macnamara and Richards in Oller and Richards, 1973) เช่น เรื่องความถนัด (Carroll, 1973, 1981) เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดกับสติปัญญา (Weshe, Edwards & Wells, 1982) เรื่องลักษณะของพุทธิพิสัยบางอย่างที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ (Hansen and Stanfield, 1981; Stanfield and Hansen, 1983, Hansen, 1984) การศึกษาเรื่องรูปแบบหรือสไตล์การเรียนของนักเรียนต่างชาติในการเรียนภาษา

อังกฤษ (Reid, 1985) การศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสื่อความหมายในกรณีที่ผู้เรียนมีความรู้ในภาษาที่สองน้อยและยังใช้ภาษาได้ไม่คล่อง (Faerch & Kasper, 1983) เป็นต้น

ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวนี้ได้ก่อให้เกิดความรู้ในเรื่องของวิธีเรียนภาษาของนักศึกษาต่างชาติมากมาย เช่น

คำจำกัดความของวิธีเรียนภาษาต่างประเทศ

วิธีเรียนประเภทต่าง ๆ ที่รวมเอาพิสัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องของตัวมนุษย์ เข้าไว้ด้วยกัน เช่น วิธีการคิด วิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การสัมภาษณ์ การจดบันทึกประจำวัน การสังเกต การให้ผู้เรียนบอกเล่าเกี่ยวกับวิธีเรียนที่ใช้ การใช้แบบสำรวจ ฯลฯ

ตัวแปรต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนภาษา

ลักษณะการนำเอาวิธีเรียนไปใช้ในการสื่อความหมาย

ประสิทธิภาพของการเรียนรู้ภาษาเมื่อนำเอาวิธีเรียนไปใช้ เป็นต้น

การศึกษาค้นคว้าและการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องวิธีเรียนของผู้เรียนยังมีน้อยมาก เท่าที่ปรากฏในปัจจุบันมีเพียงการศึกษาในเรื่องการศึกษาวิธีเรียนบางอย่างในบางทักษะ เช่นการใช้วิธีการคิดและการกำกับการเรียนในทักษะการอ่านและคำศัพท์ (Wongbiasaj and Chaikitmongkol, 1994) เท่านั้น แต่ยังไม่ปรากฏการศึกษาค้นคว้าวิธีเรียนของผู้เรียนรวมทุกทักษะ จึงทำให้ยังคงมีข้อจำกัดในเนื้อหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องวิธีเรียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นวิธีเรียน รูปแบบการเรียนและการนำเอาวิธีเรียนต่าง ๆ ไปใช้ การวิจัยฉบับนี้จึงนับได้ว่าเป็นการขยายขอบข่ายความรู้เกี่ยวกับวิธีเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาไทย ซึ่งศึกษาภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาบังคับในมหาวิทยาลัยที่เน้นเฉพาะทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยมีวัฒนธรรมไทยเป็นบริบท

การวิจัยนี้ เป็นงานวิจัยที่ใช้แบบสอบถามชุดเดียวกันกับงานวิจัยอื่น (LoCastro, 1994; Nyikos & Oxford, 1993; Green & Oxford, 1995) เพื่อดูลักษณะการใช้วิธีการเรียนของ

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศ แต่ก็มีข้อแตกต่างจากงานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว ดังนี้

1. การวิจัยนี้มุ่งเน้นการใช้วิธีการเรียนของผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยและแวดล้อมไปด้วยวัฒนธรรมไทย

2. กลุ่มนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นกลุ่มนักศึกษาที่มีความรู้ความสามารถโน้มเอียงไปทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (ไม่ใช่กลุ่มศิลปศาสตร์ หรือสังคมศาสตร์ หรือไม่ได้จำแนกประเภทใด ๆ)

3. การวิจัยนี้นอกจากจะศึกษาเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยที่จำแนกประเภทตามระดับความรู้ทางภาษาและจำแนกตามเพศแล้ว ยังเป็นการวิจัย

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาลักษณะการใช้วิธีเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกได้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมของนักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษ
3. เพื่อเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมของนักศึกษา ระหว่างรุ่นปี 2537 กับรุ่นปี 2538 ระหว่างกลุ่มเรียนเก่งกับกลุ่มเรียนอ่อน และระหว่างกลุ่มนักศึกษาชายกับกลุ่มนักศึกษาหญิง
4. เพื่อเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษา ระหว่างรุ่นปี 2537 กับรุ่นปี 2538 ระหว่างกลุ่มเรียนเก่งกับกลุ่มเรียนอ่อน และระหว่างกลุ่มนักศึกษาชายกับกลุ่มนักศึกษาหญิง
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของรูปแบบการใช้วิธีเรียนของนักศึกษาจำแนกตามเพศและระดับความรู้ทั้งสองรุ่นปี

ข้อสมมุติฐาน

ในการวิจัยนี้ได้กำหนดข้อสมมุติฐานนอกเหนือจากการค้นพบในเชิงบรรยายดังนี้

1. นักศึกษารุ่นปี 2537 ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่างระดับกันมีปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน
2. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงรุ่นปี 2537 มีปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน
3. นักศึกษารุ่นปี 2538 ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่างระดับกันมีปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน
4. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงรุ่นปี 2538 มีปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน
5. นักศึกษารุ่นปี 2537 ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่างระดับกันมีปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทไม่แตกต่างกัน
6. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงรุ่นปี 2537 มีปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทไม่แตกต่างกัน
7. นักศึกษารุ่นปี 2538 ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่างระดับกันมีปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทที่ไม่แตกต่างกัน

8. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงรุ่นปี 2538 มีปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทที่ไม่แตกต่างกัน

9. นักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับเดียวกัน แม้ว่าอยู่คนละรุ่นปีก็ใช้วิธีเรียนในปริมาณความถี่ที่ไม่แตกต่างกัน

นัยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีเรียนภาษา หมายถึง แนวทางของพฤติกรรมและกระบวนการคิดที่นักศึกษาใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ปริมาณความถี่ หมายถึง ระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่ระบุว่าตนเองได้นำเอาวิธีเรียนภาษาแต่ละวิธีไปใช้บ่อยเพียงใด แสดงได้ด้วยตัวเลขในมาตราจัดลำดับคุณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert's scale) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับดังนี้

ปริมาณความถี่มาก หมายถึง ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.5-5.0

ปริมาณความถี่ปานกลาง หมายถึง ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.5-3.4

ปริมาณความถี่น้อย หมายถึงค่า เฉลี่ยระหว่าง 1.0-2.4 (Oxford, 1990:300)

3. ระดับความรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ระดับความรู้ของนักศึกษาที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ซึ่งจำแนกได้ดังนี้

3.1 ระดับเก่ง คือ กลุ่มนักศึกษารุ่นปี 2537 ที่เรียนรายวิชา English 5.1 (English Elective) และกลุ่มนักศึกษารุ่นปี 2538 ที่เรียนรายวิชา English 4

3.2 ระดับปานกลาง คือ กลุ่มนักศึกษารุ่นปี 2537 ที่เรียนรายวิชา English 5 และกลุ่มนักศึกษารุ่นปี 2538 ที่เรียนรายวิชา English 3

3.3 ระดับอ่อน คือ กลุ่มนักศึกษารุ่นปี 2537 ที่เรียนรายวิชา English 4 และกลุ่มนักศึกษารุ่นปี 2538 ที่เรียนรายวิชา English 2

4. ระดับความรู้ของนักศึกษา หมายถึง นักศึกษา 3 กลุ่มของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษและมีระดับคะแนนในรายวิชาภาษาอังกฤษดังนี้

4.1 นักศึกษากลุ่มเรียนเก่ง หมายถึง นักศึกษารุ่นปี 2537 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา English 5.1 และ นักศึกษารุ่นปี 2538 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา English 4 และได้ระดับคะแนน A หรือ B ในรายวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนมาก่อน

4.2 นักศึกษากลุ่มเรียนปานกลาง หมายถึง นักศึกษารุ่นปี 2537 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา English 5 และนักศึกษารุ่นปี 2538 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา English 3 และได้ระดับคะแนน C ในรายวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนมาก่อน

4.3 นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อน หมายถึง นักศึกษารุ่นปี 2537 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา English 4 และนักศึกษารุ่นปี 2538 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา English 2 และได้ระดับคะแนน D หรือ ต่ำกว่าในรายวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนมาก่อน

5. รุ่นปี หมายถึง ปีการศึกษาที่นักศึกษาเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ซึ่งในงานวิจัยนี้จำแนกออกเป็น 2 รุ่น คือ

5.1 รุ่นปี 2537 หมายถึง นักศึกษาที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีในปีการศึกษา 2537

5.2 รุ่นปี 2538 หมายถึง นักศึกษาที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีในปีการศึกษา 2537

6. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

7. รูปแบบวิธีเรียน หมายถึง ลักษณะการเลือกใช้ชีวิตเรียนต่าง ๆ ของนักศึกษาในแต่ละกลุ่ม ซึ่งแสดงได้โดยจำนวนนักศึกษาในกลุ่มที่เลือกใช้ชีวิตเรียนต่าง ๆ ในระดับ 4 และ 5 ของมาตราจัดลำดับแบบ ลิเคิร์ต

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

วิธีการเรียนภาษา หมายถึง กระบวนการคิดและพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ผู้เรียนนำไปใช้ในการเรียนและกำกับการเรียนภาษา

ลักษณะเฉพาะของวิธีการเรียนภาษา

1. เป็นกระบวนการคิดและพฤติกรรมที่ผู้เรียนใช้เฉพาะในการเรียนภาษา เช่น การเปรียบเทียบกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกับภาษาไทย การพูดประโยคซ้ำ ๆ เพื่อให้จำได้ การดูภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม เป็นต้น
2. วิธีการเรียนเหล่านี้หากเป็นเพียงกระบวนการคิดก็ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ แต่ถ้าแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมก็สามารถสังเกตเห็นได้
3. เป็นกระบวนการคิดและพฤติกรรมที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้เพราะต้องการเรียนรู้ภาษา เช่น ต้องใช้กระบวนการคิดบางอย่างและต้องกระทำพฤติกรรมบางอย่างเพื่อเก็บข้อมูลของภาษา จดจำไว้และนำออกมาใช้อีก
4. วิธีการเรียนภาษาเหล่านี้อาจจำแนกเป็นวิธีการเรียนโดยตรงและวิธีการเรียนโดยอ้อม วิธีการเรียนโดยตรง คือวิธีเรียนที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิดของผู้เรียน ส่วนกระบวนการเรียนโดยอ้อมเป็นพฤติกรรมที่สนับสนุนส่งเสริมการเรียนรู้และการฝึกฝนการใช้ภาษา ตัวอย่างวิธีเรียนภาษาโดยตรง ได้แก่
  - วิธีกำกับหรือเปลี่ยนแปลงข้อมูลที่รับเข้ามา เช่น การเดาจากผลความ การสรุปย่อเรื่องที่อ่าน
  - วิธีจดจำข้อมูลที่รับเข้ามา แล้วก็นำออกมาใช้อีก เช่น การนำเอาคำศัพท์ที่เคยเรียนมาแล้ว มาใช้ในสถานการณ์ใหม่
  - วิธีกำกับการเรียน เช่น พิจารณาว่าเนื้อหาที่ได้ฟังนั้นมีความสำคัญควรต้องจดบันทึกไว้ ซึ่งจะมีการจดบันทึกไว้ หรืออาจจะเพียงแค่คิดก็ได้ หรือตัดสินใจว่าจะต้องเอาจริงเอาจริงกับการฝึกออกเสียงของตนเอง และกระทำให้เป็นไปตามนั้น หรืออาจจะเพียงแค่คิด แต่ไม่ได้ลงมือทำก็เป็นได้เหมือนกัน

ตัวอย่างวิธีการเรียนโดยอ้อม ได้แก่

- ใช้การอธิบาย เมื่อไม่รู้จักคำศัพท์เฉพาะที่ต้องการใช้
- การใช้ภาษาท่าทาง เมื่อมีความรู้ทางด้านภาษาอยู่ในวงจำกัด
- การไปชมภาพยนตร์เสียงในฟิล์มเพื่อต้องการฝึกฝนทักษะการฟังและการทำความเข้าใจ
- การติดต่อเป็นเพื่อนกับเจ้าของภาษาเพื่อฝึกทักษะการใช้ภาษา

5. วิธีการเรียนต่าง ๆ เหล่านี้ โดยปกติแล้ว ผู้เรียนมักนำไปใช้โดยอัตโนมัติ แต่ในบางสถานการณ์ ผู้เรียนอาจต้องตั้งใจที่จะนำเอาวิธีการเรียนบางอย่างไปใช้ ตัวอย่าง เช่น

- เมื่อผู้เรียนต้องเรียนเนื้อหาใหม่ที่ไม่เคยมีพื้นความรู้มาก่อน
- ในสถานการณ์ที่คำนึงถึงความถูกต้องของการทำกิจกรรมการเรียนนั้น ๆ
- ในสถานการณ์ที่จะต้องแก้ไขหรือเรียนเนื้อหาที่เคยเรียนมาแล้วเสียใหม่
- ในสถานการณ์ที่ไม่คาดคิดว่าจะมีการเข้าใจไม่ตรงกันเกิดขึ้น เป็นต้น

6. วิธีการเรียนต่าง ๆ เหล่านี้อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ เช่น อาจมีการปรับปรุงวิธีการเรียนจากเดิมเสียใหม่ หรืออาจเลิกใช้วิธีการเรียนบางอย่าง หรือมีการเรียนรู้วิธีการเรียนใหม่เพิ่มขึ้น เป็นต้น (Wenden, 1987: 8-9)

การเลือกใช้วิธีเรียน

ผู้เรียนจะเลือกวิธีเรียนประเภทใดไปใช้ในการเรียนและจะใช้ในปริมาณมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนและสภาพแวดล้อมทางการเรียน เช่น แรงจูงใจ ความเชื่อ สไตล์การเรียนโดยทั่วไปของผู้เรียน แรงกดดันทางวิชาการ (Academic demand) อายุ เพศ เชื้อชาติ ระยะเวลาที่เรียน สภาพการเรียนการสอน (ครูผู้สอน สื่อการเรียน สภาพห้องเรียน ฯลฯ) และความรู้เกี่ยวกับวิธีเรียน

แรงจูงใจเป็นตัวแปรที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนตัดสินใจเลือกวิธีการเรียนประเภทหนึ่งประเภทใดไปใช้ในการเรียนรวมทั้งปริมาณการใช้ด้วย (Oxford and Nyikos, 1989) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการเรียนภาษาต่างประเทศ แรงจูงใจถือว่าเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุด (Gardner, 1991)

ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาของผู้เรียนก็เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อการเลือกใช้วิธีเรียนประเภทต่าง ๆ และความเชื่อนี้ก็มักมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจ (Oxford and Nyikos, 1989) ผู้เรียนที่เชื่อว่าครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้มักจะไม่นำเอาวิธีเรียนที่เป็นตนเองต้องทำกับการเรียนเองไปใช้ (self-directed strategies) (Oxford, 1990) และผู้เรียนที่มีความเชื่อว่าการเรียนรู้ให้ได้อย่างคล่องแคล่วนั้นต้องเรียนโดยวิธีสอนแบบแปล ต้องท่องกฎไวยากรณ์และท่องจำเท่านั้นก็จะไม่เลือกเอาวิธีเรียนลักษณะอื่น ๆ ไปใช้ ยกเว้นวิธีเรียนที่อาศัยความจำและ

การใช้ภาษาเดิมของตนเป็นหลัก (Horwitz, 1988) และความเชื่อตามแนวคิดที่ว่า การเรียนรู้ภาษาที่สามารถใช้ได้คล่องแคล่วนั้นอาจต้องใช้เวลาเรียนนานถึง 2 ปี ทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อแท้ใจ นอกเหนือจากนั้น ผู้เรียนบางคนยังเชื่อว่าตนเองขาดความถนัดในการเรียนภาษาก็เลยทำให้หลายคนไม่พยายามเรียนทั้ง ๆ ที่การนำเอาวิธีเรียนที่เหมาะสมไปใช้ก็ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ ความเชื่อต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องระบุดอกออกมาให้ชัดเจนเพื่อที่จะได้ช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจเสียใหม่อย่างถูกต้อง และสามารถเลือกใช้วิธีเรียนที่เหมาะสมถูกต้องกับความต้องการของตนเองต่อไป

สไตล์การเรียนของผู้เรียน (Ehrman & Oxford, 1989) และ ความกดดันทางวิชาการ (Bialystok, 1981) เป็นผลมาจากลักษณะการเรียนในห้องเรียนและวิธีการทดสอบด้วยตัวอย่างที่ปรากฏเสมอ ก็คือ ลักษณะการเรียนที่มุ่งหวังให้ได้คะแนนมาก ๆ เพื่อที่จะทำระดับคะแนนให้ดีเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งบางครั้งอาจไม่สอดคล้องกับเป้าหมายของการเรียนภาษาที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาเพื่อนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่น การทดสอบในห้องเรียนไม่ได้ทดสอบสมรรถภาพการใช้ภาษาแต่เป็นการทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษามากกว่า หากเป็นเช่นนี้ ผู้เรียนก็จะไม่สนใจที่จะเลือกเอาวิธีเรียนที่ต้องอาศัยผู้อื่นในการเรียนภาษาเพื่อที่จะใช้ภาษาสื่อความหมายและสร้างปฏิสัมพันธ์ต่อกัน แต่อาจใช้วิธีแข่งขันเพื่อตัวเองจะได้คะแนนมากขึ้น

ตัวแปรที่สำคัญเกี่ยวกับวิธีเรียนอีกประการหนึ่งก็คือ การไม่มีความรู้เกี่ยวกับวิธีเรียนและการไม่รู้วิธีการนำเอาไปใช้ กล่าวคือ ผู้เรียนไม่สามารถบอกได้ว่า วิธีเรียนหมายถึงอะไร มีวิธีเรียนอะไรบ้าง และตนเองกำลังใช้วิธีเรียนอะไรอยู่แล้วบ้าง โดยปกติแล้ว ผู้เรียนที่เรียนภาษาของตนเองหรือที่เรียนภาษาต่างประเทศก็ตามต่างไม่ตระหนักว่าตนเองกำลังใช้วิธีเรียนอะไรในการเรียนภาษา และที่ไม่ได้ใช้วิธีเรียนต่าง ๆ เนื่องจากไม่มีความรู้ว่าจะนำเอาวิธีเรียนไปใช้ได้อย่างไร (Oxford, 1990) ดังนั้น การที่จะให้ผู้เรียนเลือกใช้วิธีเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพและรู้จักใช้ในปริมาณที่เหมาะสมกับกิจกรรมเรียนนั้น ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. ความรู้เรื่องวิธีเรียนที่ตนเองใช้อยู่ในปัจจุบัน
2. ความรู้เรื่องวิธีเรียนประเภทต่าง ๆ และรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีเรียนเหล่านั้น
3. สถานการณ์ที่สามารถนำเอาวิธีเรียนไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Nyikos & Oxford, 1993)

ผู้เรียนที่มีความรู้เรื่องวิธีเรียนมากเท่าใดก็สามารถนำเอาความรู้นี้ไปใช้ในการเรียนรู้ได้ดีและมีประสิทธิภาพมากเท่านั้น

ความสำคัญของวิธีการเรียน

ในแง่ของผู้เรียน การรู้วิธีเรียนและเลือกนำไปใช้อย่างเหมาะสมส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการเรียน หากผู้เรียนรู้ว่าวิธีเรียนมีอะไรบ้าง และสามารถเลือกนำไปใช้ให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการเรียนก็ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้อีกได้ มีการศึกษาวิจัยหลายเรื่องชี้ให้เห็นว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองรู้ตัวดีว่าเขากำลังใช้วิธีการเรียนอะไรและทำไมจึงนำไปใช้ ข้อมูลเหล่านี้พบเพื่อทำการศึกษาดังกล่าวด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น จากสมุดบันทึกประจำวัน (Diary) ของผู้เรียน (Lavine and Oxford, 1990) จากการให้ผู้เรียนพูดออกมาในขณะที่กำลังทำกิจกรรมการเรียน (Think aloud protocol) (O'Malley and Chamot, 1990)

ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนมักใช้วิธีการกำกับการเรียน เช่น การจัดระบบการเรียน การประเมินผล การวางแผนการเรียนเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอควบคู่ไปกับวิธีการคิด เช่น การวิเคราะห์ การให้เหตุผล การถ่ายโอนข้อมูล การจดบันทึกเพื่อช่วยความจำ และการสรุปความ การเรียนในลักษณะเช่นนี้จึงถือกันว่าเป็นวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพ (Brown, Bransford Ferrara and Campione, 1983 ใน Oxford, 1992-1993)

ในแง่ที่เกี่ยวกับจิตพิสัยและวิธีการทางสังคม ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่เรียนเก่งจำนวนมากนำเอาวิธีการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกันกับจิตใจและวิธีการทางสังคมมาใช้ในการเรียนเพื่อจุดประสงค์ต่าง ๆ เช่น

- เพื่อควบคุมความรู้สึกบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับการเรียน
- เพื่อปลุกปลอบให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน
- เพื่อให้ความร่วมมือกับผู้อื่นและเพื่อแสวงหาความร่วมมือจากผู้อื่น
- เพื่อต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น (Danserau, 1985; McCombs, 1988 ใน

Oxford, 1992-93)

ในการศึกษาพฤติกรรมกรรมการเรียนของคนเก่ง รูบิน (Rubin, 1975) รายงานผลว่าคนเก่งภาษานั้นมักจะกระทำกิจกรรมในลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- พยายามเดาให้ได้ถูกต้อง
- พยายามใช้ภาษาในการสื่อความหมาย
- ไม่กลัวที่จะกระทำผิด (จะลองผิดลองถูก)
- เน้นไปที่โครงสร้างและความหมายทั้งสองอย่าง
- หาโอกาสฝึกฝนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
- กำกับการใช้ภาษาพูดของตนเองและผู้อื่น (เตรียมการ ประเมินผลและแก้ไข)

ส่วนผู้ที่สนใจเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการเรียนอีกกลุ่มหนึ่ง (Naiman, Frohlich & Todesco, 1975) ให้ข้อมูลเพิ่มเติมจากรูบินว่า คนเก่งภาษานั้นคิดเป็นภาษาที่เรียนและระบุด้วยว่าองค์ประกอบทางด้านจิตพิสัยนั้นมีส่วนในการเรียนรู้ภาษา

วิธีเรียนภาษา

วิธีเรียนภาษาแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. วิธีเรียนโดยตรง

วิธีเรียนโดยตรงเป็นวิธีเรียนที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิดของผู้เรียน ซึ่งอาจจำแนกย่อยออกไปอีกได้ดังนี้

1. วิธีการจำ เป็นเทคนิคที่ช่วยให้ผู้เรียนเก็บข้อมูลไว้ แล้วนำมาใช้ได้อีกในโอกาสต่อไป
2. วิธีการคิด เป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับการจัดกระทำ และเปลี่ยนแปลงภาษา เช่น การให้เหตุผล การวิเคราะห์ การบันทึก การฝึกหัดทั้งในและนอกห้องเรียน เป็นต้น
3. วิธีการกำกับการเรียนเป็นพฤติกรรมที่ใช้ในการกำหนดจุดศูนย์กลางในการเรียน การจัดการ การวางแผนและการประเมินผลการเรียนของตนเอง วิธีนี้เป็นการบริหารการเรียนอีกทีหนึ่ง

2. วิธีการเรียนโดยอ้อม

วิธีการเรียนโดยอ้อมนี้เป็นพฤติกรรมที่ส่งเสริมสนับสนุนการเรียนและการฝึกใช้ภาษา ที่อาจจำแนกย่อยออกได้อีกดังนี้

1. วิธีการชดเชยเป็นพฤติกรรมที่ใช้ทดแทนหรือชดเชยความรู้บางอย่างที่หายไป เช่น การสรุปอ้างอิงในขณะที่กำลังฟังหรือกำลังอ่าน การใช้คำเหมือนหรือการอธิบายความขณะทีพูดหรือเขียน เป็นต้น
2. วิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก เป็นเทคนิคที่คล้าย ๆ กับการให้กำลังใจและการปลอบใจตนเองเพื่อทำให้ควบคุมอารมณ์ ทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองให้ดีขึ้น
3. วิธีการทางสังคมเป็นการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ในกระบวนการเรียนภาษาที่มีผู้อื่นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ตัวอย่าง เช่น การถาม-ตอบ การทำงานร่วมกัน และการพัฒนาความเห็นอกเห็นใจกัน เป็นต้น

ในลำดับต่อไปนี้จะได้กล่าวถึงวิธีเรียนทั้งสองประเภทโดยละเอียด

วิธีเรียนภาษาโดยตรง

1. วิธีการจำ

วิธีการจำหรือบางทีเรียกว่า เคล็ดลับในการจำ เป็นวิธีที่ผู้เรียนใช้จัดเก็บข้อมูลและนำเอาข้อมูลออกมาใช้ได้อีกเมื่อต้องการ วิธีนี้ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นเมื่อใช้ควบคู่กันไปกับวิธีเรียนประเภทอื่น ๆ เช่น การกำกับให้ตนเองตั้งใจเรียน และการใช้วิธีลดความกังวลของตนเองไป เป็นต้น :

หลักการง่าย ๆ ที่จะช่วยให้จำได้มีดังนี้ คือ การจัดระบบ การทบทวน และการสร้างความสัมพันธ์ของภาษากับภาพและเสียง แต่หลักการต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องให้เกี่ยวข้องและมีความหมายกับผู้เรียน เช่น ในการจัดระบบ personal pronouns (เช่น he, she, it, they) สำหรับผู้เริ่มเรียน คำสรรพนามเหล่านี้จะมีความหมายมากขึ้นเมื่อรวมกลุ่มเข้าด้วยกันอย่างมีระบบ แล้วนำเอาระบบบางชนิดหรือเพื่อน ๆ ของผู้เรียนมาใช้แทนคำสรรพนามทั้งหมด หรือในการทบทวนการเขียนลักษณะสำคัญ ๆ ที่อยู่ในแต่ละย่อหน้า เช่น the topic sentence, specific details, transitional connectors เป็นต้น ผู้เรียนจะต้องฝึกเขียนแล้วแก้ไขหลาย ๆ ครั้ง แต่ถ้าจะให้การเขียนความเรียงที่มีลักษณะสำคัญต่าง ๆ ดังกล่าวเหล่านั้นได้ก็ควรให้เขียนเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เรียนสนใจเพื่อให้ความหมายสำหรับผู้เรียน มากกว่าที่ครูจะกำหนดหัวข้อเรื่องให้เขียน เป็นต้น ส่วนการสร้างความสัมพันธ์ในการเรียนภาษา ส่วนมากเป็นการจับคู่ของถ้อยคำกับภาพ หรือสร้างมโนภาพกับคำหรือถ้อยคำ เพราะโดยปกติสมองของคนจะจัดเก็บข้อมูลต่าง ๆ ในลักษณะของภาพได้ดีกว่าการจัดเก็บถ้อยคำ และในส่วนที่เป็นความจำถาวรนั้นสมองของคนจัดเก็บข้อมูลในลักษณะของภาพ ไม่ใช่ถ้อยคำ นอกจากนั้น มโนภาพช่วยให้ผู้เรียนระลึกถึงข้อความต่าง ๆ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ได้ดีกว่าอย่างอื่น และคนส่วนมากชอบภาพมากกว่าอย่างอื่น แต่อย่างไรก็ตาม ความชอบในแต่ละคนก็อาจจะแตกต่างกันออกไป อาจมีบางคนที่ชอบเสียงหรือการเคลื่อนไหว หรือการสัมผัสมากกว่า ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ วิธีการจำบางอย่างแทนที่จะนำไปเกี่ยวข้องกับภาพเพียงอย่างเดียวก็อาจนำไปสัมพันธ์กับอย่างอื่นด้วย แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ควรให้สัมพันธ์กับภาพ เสียงหรือสิ่งอื่นใดที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับผู้เรียน

วิธีการจำอาจจำแนกออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ 4 ลักษณะดังนี้

1. การจำโดยอาศัยความสัมพันธ์ ได้แก่ การจัดกลุ่ม การเชื่อมโยงกับความรู้เดิม การใช้ผลความ

- การจัดกลุ่ม วิธีนี้เป็นการคิดสร้างความสัมพันธ์โดยพิจารณาจากลักษณะที่เหมือนกันมารวมกลุ่มหรือจำแนกออกเป็นประเภทเพื่อให้จดจำได้ง่ายขึ้น เช่นการจัดกลุ่มพวกที่เป็นคำนามอยู่ด้วยกัน กลุ่มคำกริยาอยู่ด้วยกัน เป็นต้น หรืออาจจะจัดกลุ่มตามหัวข้อเรื่อง เช่น หัวข้อเรื่อง อากาศ หรือจัดกลุ่มตามหน้าที่ เช่น การขอโทษ การขอร้อง เป็นต้น จัดกลุ่มตามความหมายที่ใกล้เคียงกัน เช่น warm hot, tropical เป็นต้น เมื่อจัดกลุ่มได้แล้ว ก็ตั้งชื่อกลุ่มและอาจมีสัญลักษณ์ประจำกลุ่มด้วยก็ยิ่งช่วยให้จำได้ง่ายขึ้นอีก

- การเชื่อมโยงกับความรู้เดิม วิธีนี้เป็นการคิดสร้างความสัมพันธ์โดยการเชื่อมโยงเนื้อหาที่เรียนใหม่เข้ากับความรู้เดิมที่จดจำไว้แล้ว ซึ่งคล้ายกับเป็นการเน้นย้ำความเข้าใจและในเวลาเดียวกันก็เป็นการทำให้จำได้ง่ายขึ้น เช่น ผู้เรียนเคยจำคำว่า board ได้แล้ว และต่อมาก็มาเรียนเรื่อง billboard ก็อาจจะโยงคำและความหมายของคำใหม่เข้ากับคำว่า board ที่เคยจำได้มาก่อนแล้ว เป็นต้น

- การใช้ผลความและการขยายความ หากต้องการจดจำคำหรือข้อความเพ็งได้ยืนหรือที่เพ็งอ่านพบ ก็นำเอาคำหรือข้อความเหล่านั้นไปผูกเข้าเป็นเรื่องหรือเป็นบทสนทนา เพื่อใช้ผลความเป็นสื่อให้จดจำได้ง่ายขึ้น

2. การจำโดยอาศัยมโนภาพและเสียงมีวิธีการดังต่อไปนี้

- การใช้มโนภาพ เช่น ในการจดจำกลุ่มคำกริยา ผู้เรียนก็อาจคิดสร้างความสัมพันธ์เข้ากับลักษณะงานต่าง ๆ ที่ต้องทำในบ้าน เช่น cooking, cleaning, washing, buying เป็นต้น

- การสร้างแผนที่ของคำ (Semantic mapping) วิธีการนี้เป็นการสร้างมโนภาพของกลุ่มคำที่ก่อให้เกิดมโนภาพต่อไปได้อย่างหลากหลายโดยเสรี ไม่มีขอบเขตจำกัด ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของผู้เรียน วิธีการนี้อาจเริ่มจากการคิดคำ ๆ หนึ่งขึ้นมา แล้วให้คำ ๆ นี้อยู่ตรงกลางทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางของคำอื่น ๆ คำอื่นใดที่ผู้เรียนคิดว่ามีความสัมพันธ์กับคำนั้นก็ให้เขียนเรียงรายอยู่ โดยรอบคำที่เป็นศูนย์กลางนั้น แล้วใช้เครื่องหมายลูกศรหรือเส้นตรงโยงคำต่าง ๆ เหล่านั้นเข้าด้วยกันสุดแล้วแต่ว่าผู้โยงจะมองเห็นความสัมพันธ์ของคำเป็นไปในลักษณะใด

- การใช้คำสำคัญ วิธีนี้เป็นการจดจำคำใหม่โดยอาศัยมโนภาพและเสียง เริ่มด้วยการให้ผู้เรียนบอกคำภาษาไทยที่ออกเสียงเหมือนหรือคล้ายกับเสียงของคำศัพท์ใหม่ที่จะเรียนอย่างนี้เรียกว่า การโยงด้วยเสียง ต่อไปก็ให้สร้างมโนภาพของคำศัพท์ใหม่กับคำภาษาไทย นั่นคือการเชื่อมโยงด้วยมโนภาพ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องให้เป็นสิ่งที่มีความหมายสำหรับตัวผู้เรียนตัวอย่าง เช่น อาจารย์คนหนึ่งแนะนำอาจารย์ศิริลักษณ์ซึ่งเป็นอาจารย์ใหม่ให้อาจารย์ฝรั่งรู้จัก โดยการบอกว่าชื่อพยางค์แรกคือศิริซึ่งออกเสียงไม่ยากและพยางค์ท้ายคือลักษณ์ คล้ายภาษาอังกฤษ luck แล้วก็ให้อาจารย์ฝรั่งคนนั้นนึกถึงความโชคดีทั้งหลายที่อาจารย์ได้รับในวันนั้น ซึ่งการทำคามเชื่อมโยงทั้งเสียงและความหมายอย่างนั้นก็ทำให้อาจารย์ฝรั่งระลึกชื่อของอาจารย์ใหม่ได้ง่ายขึ้น เป็นต้น

- การใช้เสียงช่วยจำ ตัวอย่าง เช่น ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงคำในภาษาที่เรียนเข้ากับคำในภาษาใดก็ได้ที่มีเสียงเหมือนกัน หรือใช้เสียงที่ใช้ทางภาษาศาสตร์ (Phonetic) หรือการใช้เสียงที่คล้องจองกันก็ได้ ตัวอย่างในเรื่องนี้ที่ชัดเจนคือการที่นักร้องที่ร้องเพลงสากลโดยที่ไม่มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ และอาศัยการฟังเสียงและสำเนียงการออกเสียงจากเครื่องบันทึกเสียง

3. การจำโดยการทบทวน

- การจำในลักษณะนี้อาจกระทำได้ดังนี้ คือ เมื่อเรียนไปแล้วก็นำสิ่งที่เรียนไปนั้นมาทบทวนเป็นเวลา 10 นาที อีก 20 นาทีต่อมา ก็นำมาทบทวนใหม่ ต่อมาก็ทิ้งช่วงการทบทวนออกไปเป็น 1 ชั่วโมง 1 วัน 1 สัปดาห์ เป็นต้น และเมื่อเริ่มเรียนเรื่องใหม่ก็นำเอาเรื่องเดิมที่เรียนแล้วมาทบทวนเรื่อย ๆ ไปด้วย จุดมุ่งหมายก็เพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความคุ้นเคยกับเนื้อหาที่เรียนจนรู้สึกเคยชินและกลายเป็นจดจำได้โดยอัตโนมัติ

4. การจำโดยการใช้กิจกรรม วิธีการในกลุ่มนี้เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการใช้กำลังกาย เคลื่อนไหว

- การใช้ริยาท่าทางและความรู้สึก เช่น เมื่อต้องการจะจำวลีว่า going to the door ก็แสดงท่าทางประกอบ หรือต้องการจะจดจำคำว่า warmth ก็แสดงท่าทางให้เห็นภาพตามความหมายของคำศัพท์นั้น เหล่านี้เป็นต้น

- การใช้กิจกรรมอื่น ๆ เข้ามาช่วย เช่น การเขียนคำลงในแผ่นบัตรคำ หรือการใช้คำที่เขียนลงในบัตรแล้วเคลื่อนย้ายบัตรไปมา หรือการจดบันทึกลงในสมุดบันทึก เป็นต้น

2. วิธีการคิด

วิธีการคิดประกอบไปด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การฝึกฝน ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในระดับที่สามารถนำภาษาไปใช้สื่อความหมายได้จะต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นอย่างมาก หากผู้เรียนคนใดไม่ได้ฝึกฝนหรือมีการฝึกฝนน้อยก็ยากที่จะใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า ในการเรียนภาษา วิธีการฝึกฝนถือว่าเป็นวิธีเรียนภาษาที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง

การฝึกฝนสามารถกระทำได้โดยวิธีการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1.1 การกระทำซ้ำ ๆ เช่น การฝึกพูดบ่อย ๆ การพูดเลียนแบบเจ้าของภาษาเสมอๆ เป็นต้น

1.2 การฝึกกระทำกิจกรรมการเรียนต่าง ๆ ในห้องเรียน เช่น การฝึกการออกเสียงและการฝึกเขียน การฝึกออกเสียงอาจเป็นการฝึกการออกเสียงคำหรือการออกเสียงสูง-ต่ำในประโยค เป็นต้น

1.3 การฝึกใช้กฎไวยากรณ์และรูปแบบประโยคลักษณะต่าง ๆ และนำเอารูปแบบประโยคนั้น

1.4 การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของประโยค วิธีการนี้เป็นการนำเอารูปแบบประโยค ต่างๆ มาขยายความหรือลดรูป

1.5 การฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เช่น การร่วมสนทนากับเจ้าของภาษา หรือผู้ที่พูดภาษาที่เรียนนั้น การอ่านหนังสือหรือบทความ การฟังการบรรยายหรือการเขียนจดหมาย เป็นต้น

2. การรับรู้-การแสดงออก มีประโยชน์ทั้งในเรื่องการทำความเข้าใจข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ทั้งที่เป็นสิ่งพิมพ์และสื่ออื่น ๆ และการแสดงออกทั้งการพูดและการเขียน การรับรู้และการแสดงออกสามารถกระทำได้โดยวิธีการต่าง ๆ ต่อไปนี้

2.1 วิธีการรับรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนจับใจความสำคัญได้โดยไม่จำเป็นต้องอ่านทุก ๆ ตัว คือ การกวาดสายตาผ่านไปอย่างรวดเร็ว แล้วจับใจความสำคัญ (Skimming) และการอ่านข้าม ๆ ไปเพื่อเพื่อหาจุดที่สำคัญ อย่างรวดเร็ว (Scanning)

2.2 การใช้แหล่งข้อมูลทั้งที่เป็นสิ่งพิมพ์และสื่ออื่น ๆ เพื่อการรับรู้และนำไปใช้ในการพูดและเขียน

2.3 การวิเคราะห์และการใช้เหตุผล เป็นวิธีที่ใช้กันมากในการเรียนภาษาในทุกทักษะ โดยที่ผู้เรียนมักจะวิเคราะห์ข้อมูลทางภาษาและใช้การเปรียบเทียบ กระบวนการนี้มีคุณค่ามากในการช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่บางครั้งผู้เรียนก็เกิดปัญหาได้เหมือนกันหากวิเคราะห์มากเกินไปหรือใช้เหตุผลมากเกินไปหรือให้เหตุผลผิด ๆ

3. การวิเคราะห์และการให้เหตุผลอาจกระทำได้ในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

3.1 การใช้เหตุผลแบบ แบบอุปมาน (Deductive) เป็นการนำกฎต่าง ๆ ของภาษาไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์การเรียนภาษา นี่คือวิธีที่เริ่มจากสิ่งที่เป็นศูนย์รวมก่อนแล้วค่อยขยายออกไปเป็นรายละเอียดในภายหลัง

3.2 การวิเคราะห์ข้อความ เป็นวิธีการทำความเข้าใจความหมายของข้อความ โดยการจำแนกข้อความออกเป็นส่วน ๆ แล้วนำเอาความหมายของข้อความของแต่ละส่วนมาประกอบกันเป็นความหมายโดยรวมของข้อความทั้งหมดนั้น

3.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาใหม่ที่เรียนกับภาษาเดิมของตนเอง เช่น การเปรียบเทียบเสียง คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

3.4 การแปล เป็นการเปลี่ยนกลับความหมายจากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่ง

3.5 การถ่ายโอนความรู้ เป็นการนำเอาความรู้ที่ได้จากภาษาหนึ่งไปใช้ในอีกภาษาหนึ่ง เช่น การนำเอาความหมายของศัพท์ หรือมโนทัศน์ หรือโครงสร้าง ไปใช้ในการทำความเข้าใจอีกภาษาหนึ่ง

4. การจัดระเบียบข้อมูลที่ได้รับเข้ามาและการแสดงออกไป เป็นวิธีการเรียนที่จัดระเบียบข้อมูลที่ได้รับ จากวิทยุ ทีวี ภาพยนตร์ การบรรยาย เรื่องเล่า บทความและการสนทนา ทั้งนี้เพื่อช่วยในการทำความเข้าใจและที่เป็นการเตรียมการในการพูดหรือเขียน โดยอาจใช้วิธีการต่อไปนี้

1. การจดบันทึก เช่น การจดบันทึกใจความสำคัญ หรือจุดที่สำคัญ ๆ
2. การสรุปความ หรือการย่อความ
3. การสร้างจุดเน้น (highlight) เช่น การขีดเส้นใต้ การจำเครื่องหมายเป็นรูปดาว การใช้สีระบายเฉพาะส่วน

3. วิธีการชดเชย

วิธีการชดเชยเป็นการเรียนภาษาโดยตรงที่ผู้เรียนใช้ในกรณีที่ผู้เรียนมีความรู้ทางด้านภาษาอยู่อย่างจำกัด ผู้เรียนจึงพยายามหาวิธีการอื่น ๆ เข้ามาช่วยเพื่อให้การสื่อความหมายต่อกันเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเมื่อผู้เรียนนำเอาวิธีการอื่น ๆ เข้ามาช่วยแล้วก็สามารถทำความเข้าใจซึ่งกันและกันได้ วิธีการชดเชยนั้นอาจจะกระทำได้โดยวิธีการต่อไปนี้

1. การเดา บางคนเรียกว่า การสรุปอ้างอิง วิธีนี้ ผู้เรียนใช้ภาษาและสิ่งที่ไม่ใช่ภาษาในการทำความเข้าใจความหมาย ตัวอย่าง เช่น ในการอ่านเรื่องที่ผู้เรียนมีความรู้เรื่องศัพท์อย่างจำกัด คนที่ไม่เก่งแทนที่จะเดาก็อาจใช้วิธีอื่น เช่น เปิดหาความหมายของศัพท์จากพจนานุกรม ซึ่งการทำอย่างนั้นทำให้การอ่านชะงักไปเป็นช่วง ๆ ผลสุดท้ายก็จับใจความไม่ได้ แต่คนที่เก่งเมื่อพบคำศัพท์ใหม่ ก็มักใช้การเดา โดยอาศัยถ้อยคำภาษาหรือสิ่งอื่นที่ไม่ใช่เป็นตัวภาษามาเป็นแนวคิดทำให้เดาได้อย่างถูกต้องหรือใกล้เคียง แนวคิดที่เป็นภาษาที่ช่วยให้เดาได้อย่างถูกต้องนั้นอาจเป็นศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์ที่ผู้เรียนเคยเรียนรู่มาก่อนแล้ว ส่วนหนึ่ง หรือใช้พื้นฐานความรู้จากภาษาเดิมของตนเอง ส่วนแนวคิดที่ใช้ในการเดาได้อย่างถูกต้องที่ไม่ใช่ตัวภาษานั้นก็ได้แก่ พลความ สถานการณ์ คำโครงเรื่อง หัวข้อเรื่อง ความรู้รอบตัว เป็นต้น

2. การใช้วิธีอื่นทดแทนภาษา นอกจากการเดาแล้ว วิธีการอื่น ๆ ที่ผู้เรียนอาจนำมาใช้ทดแทนความรู้ด้านภาษาที่ตนเองไม่มีนั้น ได้แก่

2.1 การเปลี่ยนไปใช้ภาษาเดิมของตนเอง
2.2 การขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น
2.3 การใช้ภาษาไม้หรือภาษาท่าทาง
2.4 การหลีกเลี่ยง เช่น หลีกเลี่ยงจากการพูดเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องนั้น ๆ หลีกเลี่ยงที่จะใช้ถ้อยความนั้น ๆ เป็นต้น

2.5 การเลือกหัวข้อเรื่องในการสื่อความหมายที่ตนเองมีความรู้
2.6 การเปลี่ยนแปลงถ้อยคำที่ต้องใช้ไปเป็นถ้อยคำอื่นเนื่องจากถ้อยคำเดิมนั้นตนเองไม่รู้จึงเลี่ยงไปใช้ข้อความอย่างอื่นที่ยังให้ความหมายคงเดิม

2.7 การคิดหาคำใหม่
2.8 การใช้คำเหมือนหรือการอธิบายความ

วิธีการเรียนภาษาโดยอ้อม

1. วิธีการกำกับการเรียน (Metacognitive Strategies)

วิธีการกำกับการเรียนเป็นวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการประสานกระบวนการเรียนรู้ภาษาของตนเองให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะต่าง ๆ เช่น กำหนดศูนย์รวมความสนใจในการเรียน การวางแผนและการดำเนินการเรียน และการประเมินผลการเรียน

1. การกำหนดศูนย์รวมความสนใจในการเรียน วิธีนี้เป็นการเพ่งความสนใจและความพยายามไปที่กิจกรรมการเรียน การบ้าน ทักษะ และสื่อที่ใช้การเรียน ซึ่งทำได้ดังนี้

1.1 ก่อนเข้าเรียน ทบทวนและเชื่อมโยงความรู้เดิม

1.2 การทบทวนแนวคิดสำคัญ หลักการ และสื่อการเรียน ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเรียน เตรียมการเรื่องคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง และโยงความสัมพันธ์เข้าด้วยกัน

1.3 ในระหว่างเรียน ตั้งความสนใจ ผู้เรียนตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะให้ความสนใจในกิจกรรมการเรียน โดยพยายามทำใจไม่ให้ออกแวกไปกับสิ่งอื่น ๆ หรือไม่ก็ตั้งความสนใจไปที่จุดสำคัญหรือรายละเอียดบางอย่างในบทเรียน แล้วก็มุ่งความสนใจไปที่นั้นหรือเรื่องนั้นเพียงอย่างเดียว

1.4 หากต้องการฝึกทักษะการพูด ก็ต้องตั้งใจฟังให้ฟังเสียงได้และจับความให้เข้าใจเสียก่อน นักภาษาศาสตร์บางคนพยายามสนับสนุนวิธีการดังกล่าวโดยให้มีช่วงเวลา “เงียบ” เป็นส่วนหนึ่งในหลักสูตร แต่ก็ยังหาข้อยุติไม่ได้ว่าผู้เรียนทุกคนจำเป็นต้องการวิธีนี้หรือไม่

2. การวางแผนและการดำเนินกิจกรรมการเรียน

2.1 การวางแผนทำกิจกรรมการเรียนหรือการใช้ภาษาอาจดำเนินการเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

- ระบุบอกกิจกรรมการเรียนหรือสถานการณ์ที่ใช้ภาษาออกมาอย่างชัดเจน
- พิจารณาความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นในการทำกิจกรรมนั้นหรือทักษะ

ที่ต้องใช้

- ตรวจสอบความรู้ความสามารถของตนเองว่ามีพร้อมแล้วหรือไม่
- ศึกษาหรือแสวงหาความรู้ทางด้านภาษาหรือลักษณะหน้าที่ของภาษาที่

ต้องใช้ในการทำกิจกรรมนั้นหรือสถานการณ์การใช้ภาษานั้น

2.2 การจัดดำเนินการในการเรียน เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนจัดการและวางแผนเพื่อที่จะเรียนภาษาให้ได้ดีที่สุด ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

- แสวงหาความรู้เกี่ยวกับการเรียนภาษา โดยการอ่านหนังสือและพูดคุยกับ
ผู้รู้แล้วใช้ข้อมูลเหล่านี้ในการพัฒนาการเรียนรู้อาษาของตนเอง

- การจัดสภาพการเรียน การเข้าใจความสำคัญของสภาพการเรียนที่เอื้อต่อ
การเรียนภาษา และจัดสภาพการเรียนนั้นขึ้น เช่น การจัดทำตารางเวลาเรียนส่วนตัว การจัด
สภาพแวดล้อมทางกายภาพในการเรียน เช่น อุณหภูมิ สถานที่ เสียง แสงสว่าง การเตรียม
อุปกรณ์ในการเรียนเช่น ปากกา ดินสอ ยางลบ สมุดโน้ต จดบันทึกการเรียน จดศัพท์ โครง
สร้างใหม่ ผลความที่เคยใช้เสมอ สิ่งที่เหมาะสมจดจำเป็นต้น

- การตั้งเป้าหมายและจุดมุ่งหมายในการเรียน เป้าหมายในการเรียน เช่น
เมื่อเรียนจบรายวิชานี้แล้ว สามารถใช้ภาษาในการพูดสนทนาในชีวิตประจำวันได้ ส่วน
จุดมุ่งหมาย ได้แก่ จะต้องอ่านเรื่องสั้นเรื่องนี้ให้จบภายในวันศุกร์นี้

- กำหนดจุดมุ่งหมายของการทำกิจกรรมการเรียน ในการทำกิจกรรมการ
เรียนใด ๆ ผู้เรียนกำหนดจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนของการกระทำกิจกรรมนั้น เช่น ฟังวิทยุเพื่อฟัง
ข่าวล่าสุดของการแลกเปลี่ยน ชื่อชายหุน อ่านบทละครเพื่อความเพลิดเพลิน พูดกับพนักงาน
ขายตัวเพื่อซื้อตัวรถไฟได้ เขียนจดหมายเพื่อชักจูงไม่ให้เพื่อนทำอะไรที่เป็นการเดือดร้อนได้
บางครั้งเรียกว่า purposeful listening, speaking, reading, writing

- หาโอกาสฝึกใช้ภาษา การหาโอกาสฝึกใช้ภาษานั้นอาจแสวงหาจาก
สถานการณ์ที่มีอยู่แล้วหรือสร้างขึ้นมาก็ได้ เช่น การดูภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม หรือเข้า
เป็นสมาชิกกลุ่มหรือชมรมต่าง ๆ ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ และการคิดเป็นภาษาอังกฤษก็เป็น
การฝึกใช้ภาษาอีกลักษณะหนึ่ง

3. การประเมินผลการเรียนเป็นการช่วยให้ผู้เรียนตรวจสอบผลการเรียนของตนเอง
โดยการใช้วิธีการต่อไปนี้

3.1 ระบุบอกสิ่งที่ตนเองทำผิดว่าเกี่ยวข้องกับความเข้าใจหรือเกี่ยวข้องกับกร
พูดหรือเขียน พิจารณาวาสิ่งไหนสำคัญกว่ากัน สิ่งผิดที่ก่อให้เกิดความสับสนหรือเกิดการตอบ
ได้ สืบเสาะต้นตอที่ก่อให้เกิดการทำผิด และพยายามลดการทำผิดให้น้อยลงหรือให้หมดสิ้นลง

3.2 การประเมินผลตนเอง การประเมินผลความก้าวหน้าในการเรียนของตน
เอง ตัวอย่าง เช่น การตรวจสอบว่าตัวเองสามารถอ่านได้รวดเร็วกว่าเดิมเมื่อ 1 เดือนก่อนหรือ
เมื่อ 6 เดือนก่อนแล้วหรือไม่ หรือตรวจสอบว่าในการฟังบทสนทนาเหล่านี้ตัวเองฟังเข้าใจเพิ่ม
ขึ้นมากแล้วหรือไม่ เป็นต้น

2. วิธีที่เกี่ยวข้องกับความรูสึก

วิธีที่เกี่ยวข้องกับความรูสึกเป็นวิธีเรียนภาษาโดยอ้อมอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งเป็นวิธีที่ผู้เรียนสามารถตรวจสอบ ควบคุมและรักษาความรูสึกต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในกระบวนการเรียนรูภาษาได้ เช่น วิธีลดความกังวล วิธีการให้กำลังใจตนเอง และวิธีการตรวจสอบและควบคุมอารมณ์ของตนเอง

1. วิธีลดความกังวลอาจจำแนกเป็น 3 วิธีดังนี้

1.1 การผ่อนคลายกล้ามเนื้อในส่วนสำคัญต่าง ๆ ของร่างกาย รวมทั้งกล้ามเนื้อที่คอและใบหน้า การหายใจลึก ๆ การตั้งสมาธิไปที่มโนภาพหรือเสียงหนึ่งเสียงใด

1.2 การใช้เสียงดนตรี การฟังเสียงดนตรีที่ไพเราะเพื่อผ่อนคลายความกังวล

1.3 การหัวเราะเพื่อผ่อนคลายความกังวลโดยการดูภาพยนตร์ตลก อ่านเรื่องขำขัน ฟังเรื่องตลก เป็นต้น

2. วิธีการให้กำลังใจตนเอง

การให้กำลังใจตนเองมักเป็นวิธีที่หลายคนมองข้ามไป โดยเฉพาะผู้ที่ต้องการกำลังใจจากผู้อื่น อันที่จริงแล้ว ผู้เรียนอาจไม่ตระหนักว่าการให้กำลังใจตนเองก็สามารถทำได้เช่นกัน และสามารถทำได้เสมอตลอดเวลาและในทุกสถานการณ์การเรียน โดยการใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น

2.1 การพูดหรือการเขียนที่เป็นการปลอบใจตนเองเพื่อให้เกิดความรูสึกมีความเชื่อมั่นในการเรียนภาษา

2.2 การใช้วิธีการเสี่ยงอย่างฉลาด ผู้เรียนอาจจะยื่นคะยอให้ตัวเองทดลองเสี่ยงในสถานการณ์บางอย่างในการเรียนภาษา แม้ว่าจะรู้ตัวล่วงหน้าว่าอาจทำสิ่งผิดหรือทำอะไรโง่ ๆ ได้ การเสี่ยงในลักษณะนี้มักใช้ควบคู่ไปกับการมีข้อมูลที่ดีที่ช่วยให้ตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง

2.3 การให้รางวัลตนเอง ผู้เรียนอาจให้รางวัลตนเองเมื่อสามารถทำกิจกรรมการเรียนภาษาได้ดี

3. วิธีการตรวจสอบและควบคุมอารมณ์ของตนเอง

วิธีการต่าง ๆ ต่อไปนี้จะมีประโยชน์ในการประเมินความรูสึก แรงจูงใจและทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนทางด้านภาษาของตนเอง ทำให้ผู้เรียนได้รู้ว่าตนเองมีความรูสึกต่อสิ่งต่าง ๆ อย่างไร และเพราะเหตุใดจึงมีความรูสึกอย่างนั้น ซึ่งส่งผลทำให้สามารถควบคุมทัศนคติและอารมณ์ที่เป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าในการเรียนภาษาได้

3.1 การให้ความสนใจกับอาการบางอย่างที่เกิดขึ้นภายในร่างกายของตนเอง อาการต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งบอกเหตุให้รู้ถึงระดับความเครียด ความกังวล ความกลัว และความโกรธ หรืออาการบางอย่างก็อาจถึงความสุข ความสนใจ ความสงบและความชื่นชมยินดี

3.3 การเขียนบันทึกประจำวัน การเขียนบันทึกประจำวันเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลของตนเองเกี่ยวกับเหตุการณ์และความรู้สึกของตนเองที่เกิดขึ้นในกระบวนการเรียนภาษาใหม่

3.4 การพูดปรับทุกข์กับผู้อื่น เช่น ครู เพื่อน ญาติ เพื่อสำรวจและระบายความรู้สึกเกี่ยวกับการเรียนออกมา

3. วิธีการทางสังคม

วิธีการทางสังคมต่อไปนี้อาจช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นได้โดยการพัฒนาความเข้าใจทางด้านวัฒนธรรมและการตระหนักถึงความคิดและความรู้สึกของผู้อื่นทั้งนี้ เพราะการใช้ภาษาสื่อความหมายต่อกันเป็นพฤติกรรมทางสังคมลักษณะหนึ่ง นั่นคือ ในกลุ่มคนที่อยู่ร่วมกันมีการติดต่อกัน และมีการใช้ภาษาในการแลกเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด ทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน และในการแสดงความต้องการในเรื่องต่าง ๆ ฉะนั้น วิธีการเรียนภาษาจึงจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีการต่าง ๆ ในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

วิธีการทางสังคมอาจจำแนกได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การถาม
2. การให้ความร่วมมือกับผู้อื่น
3. การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

1. การถาม วิธีการนี้เป็นการถามคนอื่น อาจจะเป็นครู หรือเจ้าของภาษา หรือแม้แต่ผู้ที่มีความรู้ทางด้านภาษาดีกว่าตน เพื่อขอความกระจ่าง ขอตรวจสอบความถูกต้อง และเพื่อให้แก้ไข

1.1 การถามเพื่อขอความกระจ่างและเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เช่น ถามเพื่อให้ผู้พูดพูดซ้ำ ให้พูดใหม่ ให้อธิบาย หรือให้พูดช้าลง หรือให้ยกตัวอย่าง

1.2 การถามเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เช่น ถามว่าข้อความนั้น ๆ ที่พูดไปถูกต้องหรือไม่ หรือว่าการใช้กฎข้อนี้ถูกต้องหรือไม่ ขอให้พูดใหม่หรือพูดซ้ำเพื่อที่จะได้ข้อมูลย้อนกลับว่าสิ่งที่ทำไปถูกต้องหรือไม่

1.3 การถามเพื่อแก้ไข เช่น ในการสนทนา ถามเพื่อให้ผู้อื่นแก้ไข วิธีการนี้อาจเกิดขึ้นในการสนทนาแต่ในการเขียนก็มีเหมือนกัน

2. การให้ความร่วมมือกับผู้อื่น วิธีการนี้ประกอบด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นในการพัฒนาทักษะทางภาษา วิธีการเหล่านี้เป็นพื้นฐานของการร่วมมือซึ่งอาจจะไม่เพิ่มผลงานของผู้เรียนแต่เป็นการทำให้เพิ่มความมีคุณค่าของตัวเองและการยอมรับในสังคม

2.1 การให้ความร่วมมือกับกลุ่ม เพื่อน การทำงานร่วมกับผู้เรียนคนอื่นเพื่อที่จะพัฒนาทักษะทางภาษา วิธีการนี้สามารถเกี่ยวข้องกับคู่เรียนที่เรียนอยู่ด้วยกันเสมอ ๆ หรือคู่ที่จัดขึ้นเป็นครั้งเป็นคราวหรือในกลุ่มย่อย วิธีนี้มักจะควบคุมการแข่งขันและการเป็นคู่ต่อสู้สูง

2.2 การให้ความร่วมมือกับผู้ที่มีความรู้ทางด้านภาษาเหนือกว่า เป็นการทำงานร่วมกับเจ้าของภาษาหรือผู้อื่นที่มีความรู้มากกว่า ปกติมักเกิดขึ้นนอกห้องเรียน วิธีนี้มักจะมุ่งไปที่บทบาทการพูดสนทนาของแต่ละคน

3. การเห็นอกเห็นใจผู้อื่นอาจพัฒนาได้ง่ายเมื่อผู้เรียนใช้ชีวิตการต่อไปนี้

3.1 พัฒนาความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรม การพยายามเห็นอกเห็นใจผู้อื่นโดยการเรียนรู้วัฒนธรรมของเขาและพยายามทำความเข้าใจความสัมพันธ์ของคนอื่นที่มีต่อวัฒนธรรมนั้น

3.2 ตระหนักถึงความคิดและความรู้สึกของผู้อื่น การสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นว่าเป็นการแสดงออกซึ่งความนึกคิดและความรู้สึก และเมื่อมีโอกาสที่เหมาะสมก็สอบถามเกี่ยวกับความคิดและความรู้สึกของคนอื่น

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นักภาษาศาสตร์มีความสนใจใคร่รู้มานานว่า เพราะเหตุใด เด็กบางคนจึงเรียนรู้ภาษาได้ดีกว่าคนอื่น และเด็กเหล่านี้มีวิธีเรียนรู้ภาษาอย่างไร ในอดีตนานมาแล้ว มีการกล่าวกันว่า ใครที่เรียนรู้ภาษาที่สองได้จะต้องมีพรสวรรค์ในทางนี้มาโดยเฉพาะ แต่ผลการศึกษาที่เกี่ยวกับวิธีการเรียนภาษาที่สองอย่างจริงจังในศตวรรษที่ 17 ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการเรียนรู้ภาษาที่สองมากขึ้นตามลำดับ และในที่สุดก็ยอมรับกันว่าวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองอาจจำแนกออกเป็นวิธีเรียนภาษาโดยตรง (หรือกระบวนการคิด) และวิธีเรียนภาษาโดยอ้อม (วิธีการสื่อความหมายและวิธีการทางสังคม)

แต่การศึกษาในระยะนั้นเป็นการศึกษาวิธีเรียนของคนเก่ง โดยที่มีจุดประสงค์ที่จะนำเอาวิธีการเรียนของคนเก่งไปให้คนที่ไม่เก่งใช้แล้วประสบ

ความสำเร็จบ้าง

รูบิน (Rubin, 1971) อาจจะเป็นบุคคลแรกที่เริ่มศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา โดยมีความเชื่อว่าหากสามารถบอกวิธีการเรียนของผู้เรียนเก่ง ๆ เหล่านี้ได้ คนที่เรียนไม่เก่งก็อาจนำเอาวิธีเรียนเหล่านี้ไปพัฒนาตัวเองได้ ผลจากการศึกษานี้พบว่าองค์ประกอบที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนมีดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางจิตใจของผู้เรียน (เช่น การกล้าเสี่ยง ความมานะพยายาม ความเต็มใจที่จะยอมรับว่ายังไม่รู้)

2. องค์ประกอบที่เป็นวิธีการเรียน เช่น วิธีการสื่อความหมาย (เช่น การอธิบายเมื่อไม่รู้คำศัพท์ การใช้ภาษาท่าทาง)

- วิธีการทางสังคม (เช่น การแสวงหาโอกาสต่าง ๆ ในการใช้ภาษา)

- วิธีการทางความคิด (เช่น การเดา/การสรุปอ้างอิง การฝึกฝน การวิเคราะห์

รูปฟอร์มต่าง ๆ ของภาษา การจำแนกประเภท การสังเคราะห์ และการกำกับการเรียน)

ต่อมา รูบิน (Rubin, 1981) รายงานผลการวิจัยเรื่องประเภทของวิธีการเรียนซึ่งจำแนกออกเป็น 2 ประเภทต่อไปนี้

1. วิธีการเรียนที่ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ภาษา (เช่น การทำความเข้าใจให้กระจ่าง การทำกับการคิด การจำ การเดา/สรุปอ้าง การฝึก)

2. วิธีการเรียนที่ส่งผลโดยอ้อมต่อการเรียนรู้ภาษา (เช่น การแสวงหาโอกาสในการฝึกใช้ภาษา การหากลวิธีต่าง ๆ ในการพูดและเขียน)

กลุ่มนักวิจัยที่มีในแมนเป็นหัวหน้า (Naiman et al, 1978) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับบุคคลลักษณะและวิธีการคิดของผู้เรียนที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง การศึกษานี้พบว่าผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองมักมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. มีความกระตือรือร้นในการแสวงหากระบวนการเรียนและบรรยากาศในการเรียนภาษา

2. ศึกษาภาษาในลักษณะที่เป็นระบบ

3. ศึกษาภาษาในลักษณะภาษาเป็นสื่อในการติดต่อกับผู้อื่น

4. พยายามใช้องค์ประกอบทางด้านจิตใจให้เป็นประโยชน์

5. ใช้การสรุปอ้างและการทำกับการคิดในการศึกษาภาษาที่สอง

ในปี 1976 วอง-ฟิลมอร์ (Wong-Fillmore, 1976) ศึกษาวิจัยวิธีการทางสังคมของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองและให้ข้อสรุปว่า วิธีการเรียนโดยอ้อม (เช่น วิธีการทางสังคมและวิธีการที่ใช้ในการสื่อความหมาย) มีความสัมพันธ์กันมากกับวิธีการเรียนโดยตรง (เช่น การสรุปอ้าง และการจดจำข้อมูลด้วยวิธีสร้างความสร้างความสัมพันธ์ และการอาศัยผลความ)

ต่อมา เบลีสโตค (Baillystok, 1979) รายงานผลการใช้วิธีการเรียน 4 ประเภทที่ส่งผลในทางบวกในการเรียนภาษาที่สอง วิธีการเรียนประเภทแรกเน้นที่การฝึกใช้ภาษามี 2 วิธีคือการสรุปอ้างและการฝึก ส่วนประเภทที่สองเน้นที่รูปฟอร์มของภาษาก็มี 2 วิธี เช่นกันคือการทำกับการเรียนและการฝึก แต่วิธีการประเภทแรกสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนทุกชนิด

ทาโรน (Tarone, 1977, 1981) ศึกษาวิธีการสื่อความหมายที่ผู้เรียนภาษาที่สองใช้ในการร่วมการสนทนา เช่น การคิดคำใหม่ขึ้นมาใช้ การแสดงท่าทาง การใช้การอธิบายเมื่อไม่รู้คำศัพท์เฉพาะ การขอความช่วยเหลือจากคนอื่น การเงิบหรือการแสดงอาการลังเล การขอให้พูดซ้ำ การคาดคะเนข้อความที่จะกล่าวถึง และการแสดงความเข้าใจ

โฮเซนเฟลด์ (Hosenfeld, 1977) ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการทำความเข้าใจในการอ่านของคนเรียนเก่งและไม่เก่งโดยการให้ผู้เรียนพูดบอกวิธีการออกมาขณะที่อ่าน (Protocol) การศึกษานี้พบสิ่งที่น่าสนใจ 2 ประการ คือ

1. คนอ่านเก่งมักใช้วิธีการเดาความหมายจากผลความโดยใช้กระบวนการให้เหตุผลแบบ แบบอนุมาน

2. คนเก่งใช้วิธีการกำกับการเรียนโดยการประเมินความถูกต้องเหมาะสมของการเดา ความหมายที่กล่าวมาแล้วนั้น

ผลจากการศึกษานี้ทำให้ โฮเซนเฟลด์นำเอาไปใช้ในการจัดโครงการอบรมเรื่องวิธีการ อ่านอย่างมีประสิทธิภาพขึ้น

โคเฮนและเอเป็ก (Cohen and Apehek, 1981) ศึกษาวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ และการใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการจำ จากการศึกษาเรื่องนี้ทำให้ทราบว่า ผู้เรียนพยายามจดจำศัพท์และ ใช้วิธีการต่าง ๆ ประมาณ 11 ประเภทที่ช่วยให้จดจำศัพท์ให้นานขึ้น และพบว่าวิธีการ จำและวิธีการสรุปอ้างอิงบางอย่างไม่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้

ในช่วงศตวรรษที่ 18 การศึกษาเรื่องวิธีการเรียนรู้เป็นไปอย่างต่อเนื่องเรื่อยมา แต่ ส่วนใหญ่ก็เป็นกรขยายขอบข่ายความรู้เกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สอง เริ่มจากผลงาน ศึกษาวิจัยของเวินเดินเรื่องความรู้ของผู้เรียน (Metacognitive knowledge) เกี่ยวกับวิธีเรียน ภาษาที่สอง จากการศึกษาทำให้ขยายขอบข่ายเนื้อหาเกี่ยวกับวิธีการเรียนออกไปเป็น 5 สาขา ดังนี้

1. ภาษา
2. ความรู้ความสามารถของผู้เรียน
3. สิ่งที่เกิดขึ้นจากความพยายามของผู้เรียน
4. บทบาทของผู้เรียนในกระบวนการเรียนการสอนภาษา
5. วิธีการสอนภาษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีเรียนและการจัดระบบวิธีเรียน

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีเรียนในระยะแรกเป็นงานวิจัยที่ศึกษาวิธีเรียนที่ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนนำมาใช้ในการเรียนภาษาที่สอง (Naiman et al 1978; Rubin, 1975) วิธีการศึกษามักกระทำโดยการให้ผู้เรียนบอกออกมาด้วยตนเองหรือไม่ก็สังเกตจากพฤติกรรม ของผู้เรียนในห้องเรียน จากการศึกษาลักษณะดังกล่าวนี้พบว่า ผู้เรียนใช้วิธีเรียนต่าง ๆ ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง และวิธีเรียนเหล่านี้สามารถจัดออกมาอย่างมีระบบและจำแนกออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ ตัวอย่าง เช่น

รูบิน (Rubin 1981) จำแนกวิธีเรียนออกมาเป็น 2 ประเภท คือ

1. วิธีเรียนโดยตรง อันได้แก่ วิธีทำความเข้าใจ วิธีกำกับการเรียน วิธีการจำ วิธีการเดา วิธีการให้เหตุผลแบบ แบบอุปมาน/แบบอนุมาน และวิธีการฝึกฝน
2. วิธีเรียนโดยอ้อม ประกอบด้วย วิธีการหาโอกาสในฝึกฝน การใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการแสดงออก เช่น วิธีการต่าง ๆ ในการสื่อความหมายกับผู้อื่น
วิธีการต่าง ๆ ที่รูบินใช้ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่
    การสังเกตในห้องเรียน
    การสังเกตพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนขณะทำกิจกรรมกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์จากรายงานการใช้วิธีเรียนของผู้เรียน
การให้ผู้เรียนบอกวิธีการเรียนภาษาที่สอง
การวิเคราะห์จากบันทึกประจำวันของผู้เรียนหลังจากที่เรียนรู้วิธีการใช้วิธีเรียน
แล้ว เป็นต้น

จากวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ดังกล่าวทำให้ผู้เขียนพบว่าการสังเกตในห้องเรียน
เป็นวิธีเก็บข้อมูลที่ได้ผลน้อยที่สุดในการจำแนกประเภทของวิธีเรียน

ในปี 1978 ไนแมนและคณะ ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์และการใช้
แบบรายการวิธีเรียนของสเตอร์น (Stern's list, 1975) ผลจากการศึกษานี้ทำให้สามารถ
จำแนกประเภทของวิธีเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งเป็นกลุ่มวิธีเรียนหลักที่พบในกลุ่มเก่ง
ทุกคน กลุ่มนี้เป็นวิธีการเรียน 5 ประเภท และกลุ่มที่สองซึ่งมีอยู่หลายประเภท เป็นประเภท
ของวิธีเรียนที่พบบ่อยในกลุ่มของคนเก่งบางคน ตัวอย่าง เช่น

วิธีเรียนประเภทหลัก

1. วิธีกระทำกิจกรรมการเรียนอย่างเข้มข้น
2. การตระหนักว่าภาษามีระบบ
3. การตระหนักว่าภาษาเป็นสื่อที่ใช้ในการสื่อความหมายและ การมีปฏิสัมพันธ์
4. การจัดการเกี่ยวกับเรื่องภายในจิตใจ และ
5. การกำกับการเรียน

นอกจากนั้น ไนแมนยังกล่าวถึงเทคนิคซึ่งแตกต่างจากวิธีเรียนในแง่ที่เน้นเฉพาะ
ทักษะหนึ่งทักษะใด เช่น

ในการเรียนรู้เรื่องเสียง ใช้เทคนิคต่อไปนี้

พูดว่าตามครู พูดตามเจ้าของภาษา หรือพูดออกเสียงตามถ้อยคำที่บันทึกไว้
ตั้งใจฟังให้ดี

พูดออกเสียง และแสดงบทบาทสมมุติ

ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ ใช้เทคนิคต่อไปนี้

ทำตามกฎไวยากรณ์ที่ให้มาในหนังสือ

ให้อ้างอิงไวยากรณ์ที่มีในหนังสือ

ให้เปรียบเทียบไวยากรณ์ของภาษาตนเองกับของภาษาที่เรียน

ให้จดจำไวยากรณ์แล้วนำไปใช้บ่อย ๆ

ในการเรียนรู้คำศัพท์ใช้เทคนิคต่อไปนี้

เขียนออกมาเป็นตารางแล้วจดจำไว้

เรียนรู้คำจากผลความ

เรียนรู้คำที่เกี่ยวข้องกับคำอื่น

เรียนคำศัพท์เป็นกลุ่มคำ

ใช้พจนานุกรมเมื่อจำเป็นและใช้สมุดบันทึกจดคำศัพท์ที่เรียนใหม่

ในการฟังให้เข้าใจใช้เทคนิคต่อไปนี้

ฟังวิทยุ เทป วีดิ ภาพยนตร์ แผ่นเสียง ฯลฯ

พยายามฟังเสียงที่มีสำเนียงและระดับของภาษาที่แตกต่างกัน

ในการเรียนพูด ใช้เทคนิคต่อไปนี้

พูดออกไปเลยโดยไม่ต้องกลัวพูดผิด

พยายามพูดกับเจ้าของภาษา

ขอให้แก้ไขถ้าพูดผิด

จำบทสนทนาไว้บ้าง

ในการเรียนเขียน ใช้เทคนิคต่อไปนี้

เขียนถึงเพื่อนทางจดหมาย (pen pal)

เขียนบ่อย ๆ

ให้อ่านเกี่ยวกับเรื่องที่จะต้องเขียนให้มาก ๆ

ในการเรียนอ่าน ใช้เทคนิคต่อไปนี้

อ่านเรื่องอะไรก็ได้ทุก ๆ วัน

อ่านเรื่องที่ตนเองรู้เรื่องอยู่บ้างแล้ว

อ่านเรื่องที่อ่านง่าย ๆ

อ่านแล้วหาความหมายของศัพท์จากพจนานุกรม

จากเทคนิคต่าง ๆ ที่เรียงลำดับมานี้ เทคนิคที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ศัพท์เป็นเทคนิคที่ผู้เรียนนำมาใช้ในปริมาณความถี่สูงสุด ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า ผู้เรียนไม่สามารถบอกออกมาได้ว่าใช้วิธีเรียนอะไรเพื่อเรียนรู้เนื้อหาอะไร หรือไม่เช่นนั้นก็อาจเป็นเพราะว่าผู้เรียนรู้จักใช้วิธีเรียนเพียงไม่กี่วิธี

ต่อมาอ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1985) ก็นำเอาวิธีการต่าง ๆ เหล่านี้ และวิธีการอื่น ๆ อีกมาจัดรวมกันและทำออกมาเป็นระบบที่ค่อนข้างสมบูรณ์แบบกว่าระบบของบุคคลอื่น ๆ และกลายเป็นแบบสำรวจวิธีเรียน (SILL-Strategy Inventory of Language Learning) และระบบนี้ได้มีการพัฒนาเรื่อยมา ในปัจจุบันมีจำนวน 7 ฉบับ รวมทั้งฉบับที่ใช้สำหรับทดสอบนักศึกษาต่างชาติโดยเฉพาะด้วย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวิธีเรียนโดยใช้แบบสำรวจวิธีเรียน (SILL- Strategy Inventory Language Learning)

ในการศึกษาเกี่ยวกับวิธีเรียนของผู้เรียน มีผู้สนใจศึกษาโดยการใช้แบบสำรวจอยู่หลายเรื่อง เช่น ไรซ์ (Reiss, 1985) ศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มเก่งที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับมหาวิทยาลัยที่เรียน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นแบบสำรวจของรูบิน (Rubin, 1975) จากการศึกษาพบว่าผู้เรียนใช้วิธีการใด มีความต้องการที่จะสื่อความหมาย มีความสนใจรูปฟอร์มของภาษามากกว่าความหมาย มีความพยายามที่จะหาโอกาสฝึกสนทนา การพูดทั้งของตนเองและผู้อื่น ซึ่งผลที่ได้เหล่านี้ล้วนแต่สอดคล้องกับที่รูบินศึกษามาก่อนแล้ว แต่สิ่งที่ไม่เหมือนกัน คือ วิธีการจำที่กลุ่มผู้เรียนกลุ่มนี้ไม่ได้นำไปใช้มากนัก

แฮสบัน (Hasbun, 1988) ศึกษาวิธีเรียนของนักศึกษาชาวต่างชาติที่เข้าไปเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกา เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้เป็นแบบสำรวจ 2 ฉบับของไรซ์ (Reiss, 1985) ที่นำมาประยุกต์ใช้ จากการศึกษาพบว่านักศึกษากลุ่มเก่งนำเอาวิธีเรียนต่าง ๆ หลากหลายประเภทมากกว่ากลุ่มอ่อน และรูปแบบการใช้วิธีเรียนค่อนข้างจะคงเส้นคงวากว่าด้วย และแฮสบันยังพบต่อไปอีกว่า วิธีเรียนที่ผู้เรียนรายงานไว้ในแบบสำรวจไม่ได้ตรงกันทีเดียวกับวิธีเรียนที่สังเกตในห้องเรียน ซึ่งจากการศึกษานี้อาจทำให้พิจารณาได้ว่าการเลือกวิธีเรียนที่นักศึกษาคิดว่าเกี่ยวข้องกันกับจุดมุ่งหมายของการเรียนของตนนั้นดูเหมือนว่าจะมีความสำคัญมากกว่าปริมาณการใช้วิธีเรียนจริง ๆ

งานวิจัยเชิงสำรวจของรามิเรซ (Ramirez, 1986) ที่ศึกษากลุ่มผู้เรียนวัยรุ่นที่ศึกษาภาษาฝรั่งเศสในมลรัฐนิวยอร์ก เครื่องมือที่ใช้ เป็น แบบสำรวจที่ปรับปรุงมาจากแบบสำรวจหลาย ๆ ฉบับ คือ แบบสำรวจของของโพลิตเซอร์ (Pollitzer, 1983) แบบสำรวจของไนแมน โฟรลิก สเตอร์น และ โทเดสโค (Naiman, Frohlich, Stern, and Todesco, 1975) และแบบสำรวจของรูบิน (1981) จุดมุ่งหมายของการศึกษานี้คือ การพิจารณาผลของการใช้วิธีเรียนในการอ่าน การใช้ภาษาสื่อความหมายและสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ผลจากการศึกษานี้พบว่ามีหลายวิธีที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนมากที่สุด ตัวอย่าง เช่น การถามเพื่อความกระจ่าง การเดา การแสวงหาโอกาสที่จะฝึกใช้ภาษา เป็นต้น

การศึกษาของไนยโกะ (Nyikos, 1987) ศึกษาวิธีเรียนของนักศึกษาที่ศึกษาภาษาเยอรมันและภาษาสเปนในระดับมหาวิทยาลัย โดยการศึกษาที่ศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับการเรียนที่ต่อเนื่องกัน 4 ระดับ ผลการศึกษาปรากฏว่า ผู้เรียนในแต่ละระดับไม่ได้ใช้วิธีเรียนที่หลากหลายแตกต่างกันมากนัก แต่เมื่อดูจากในแต่ละระดับก็พบว่ามีแนวโน้มในการใช้วิธีเรียนที่สูงขึ้นและผู้เรียนส่วนมากมักไม่รู้ตัวว่าใช้วิธีเรียนอะไร และมีวิธีเรียนอยู่เพียง 2-3 วิธีเท่านั้นที่นำมาใช้อย่างสม่ำเสมอ ตัวอย่าง เช่น การพูดว่าตามซ้ำ ๆ (ในใจ) และการพิจารณาความหมายจากรากศัพท์ เป็นต้น ส่วน การประเมินผลตนเองและการใช้รูปภาพก็เป็นวิธีเรียนที่นักศึกษาพิจารณาว่าเป็นวิธีเรียนที่มีประโยชน์ในระดับหนึ่ง

การวิจัยเชิงสำรวจของโพลิตเซอร์ และแมคโกรทรี (Politzer and McGroarty, 1983) ศึกษาวิธีเรียนของนักศึกษาที่ศึกษาภาษาฝรั่งเศส ภาษาอังกฤษ เยอรมันและภาษาสเปน การศึกษาต่าง ๆ เหล่านี้ระบุตัวแปรต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเลือกใช้วิธีเรียน ตัวอย่าง เช่น ความสนใจในสาขาวิชาชีพ เพศ แรงจูงใจ ระดับความรู้ตามรายวิชาที่เรียน วิธีสอน และ จุดมุ่งหมายในการเรียน (เช่น เรียนเพื่อสื่อความหมาย เรียนเพื่ออ่านเนื้อหาเฉพาะสาขา หรือ เรียนเพื่อเดินทาง เป็นต้น) ฉะนั้น จึงสรุปว่า วิธีเรียนแต่ละอย่างไม่สามารถใช้ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์ ทุกจุดมุ่งหมายและกับทุกคน

การศึกษาโดยใช้แบบสำรวจอีกเรื่องหนึ่งของโพลิตเซอร์และแมคโกรทรี (Politzer and McGroarty, 1983) ที่พบสิ่งที่น่าสนใจประการหนึ่ง คือ เชื้อชาติมีอิทธิพลที่สำคัญต่อการเลือกวิธีเรียน จากการพิจารณาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาชาวเอเชีย พบว่า นักศึกษาชาวเอเชียมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีน้อยกว่านักศึกษาสเปน ทั้ง ๆ ที่นักศึกษาชาวเอเชียเรียนได้ดีกว่า เพราะฉะนั้น จึงอาจเป็นไปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนที่ดีที่เป็น พฤติกรรมการเรียนตามแนวคิดของชาวตะวันตก อาจไม่เหมือนกันทั้งโลกก็ได้ แต่สิ่งที่เหมือนกันที่พบในกลุ่มนักศึกษาในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรีก็คือ ผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นชาวเอเชียหรือ เป็นชาวสเปนต่างก็มีแรงจูงใจที่ต้องการให้ได้คะแนนดีในการเรียนภาษาต่างประเทศเหมือนกัน

ในการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจอีกเรื่องหนึ่งของแมคโกรทรี (McGroarty, 1987) ซึ่งศึกษา วิธีเรียนของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่เรียนวิชาภาษาสเปนระดับเริ่มเรียน แต่เรียนอยู่ใน เมืองที่ห้อมล้อมไปด้วยวัฒนธรรมของประชาชนผู้พูดภาษาสเปน จากการศึกษาพบว่า วิธีเรียนที่ผู้เรียนกลุ่มนี้ นำเอามาใช้ ซึ่งก็เหมือน ๆ กับกลุ่มอื่น ๆ นั่นคือ มักจะใช้วิธีเรียน ประเภทการกำกับการเรียน การถามเพื่อความกระจ่าง การถามย้ำเพื่อความแน่ใจ และการใช้ พจนานุกรมบ่อย ๆ นอกจากนั้น ผู้เรียนกลุ่มนี้ยังใช้วิธีการให้เหตุผลแบบอนุมาน (Inductive) เช่น การเดาความหมายจากผลความ เป็นต้น และแม้ว่าผู้เรียนกลุ่มนี้จะมีโอกาสอันมากมาย ในอันที่จะฝึกใช้ภาษาในห้องเรียน แต่ก็ไม่มีผู้ใดมีแรงจูงใจมากพอที่อยากจะทำเช่นนั้น

แมคโกรทรี (McGroarty, 1987) ศึกษาสำรวจวิธีเรียนของนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษา สเปน และภาษาญี่ปุ่นในระดับแรกเริ่มเรียน โดยการสำรวจวิธีเรียนภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ในการเรียนในห้องเรียน ในการเข้าสังคมนอกห้องเรียนและการศึกษาส่วนตัว จากการศึกษาพบว่า วิธีเรียนที่ช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนในห้องเรียน ได้แก่ การฝึกหัดพูด และการจดบันทึกคำศัพท์ใหม่ ส่วนการใช้ภาษาในการเข้าสังคมนอกห้องเรียนและการเรียน ภาษาด้วยตนเองไม่ได้สื่อแสดงว่าส่งผลถึงประสิทธิภาพในการเรียนหรือความสามารถในการเรียนแต่อย่างใด ทั้ง ๆ ที่วิธีเรียนที่อยู่ใน 2 ประเภทนี้ เช่น การสังสรรค์กับเจ้าของภาษา ความกล้าที่จะใช้ภาษา และการแสวงหาโอกาสที่จะได้รับข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับคะแนนที่ทดสอบเมื่อเริ่มเรียนอยู่แล้ว

ในการศึกษาอีก 2 เรื่องของแมคโกรทรี (McGroarty, 1988; 1990) เป็นการศึกษา เกี่ยวกับเกี่ยวกับทัศนคติและวิธีเรียนของผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่

สอง การศึกษาเรื่องแรกเป็นการศึกษาเปรียบเทียบวิธีเรียนของกลุ่มผู้เรียนที่เรียนอยู่ในระดับกลางก่อนทางสูง ที่เรียนรายวิชาเดียวกันแต่คนละโรงเรียน คือกลุ่มหนึ่งเรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยและอีกกลุ่มเรียนอยู่ในวิทยาลัยชุมชน ส่วนการศึกษาเรื่องที่สองนั้น ศึกษาผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ที่ ภาษาแม่ที่แตกต่างกันและเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับกลางและระดับสูง ผลการศึกษาที่ได้จากงานวิจัยทั้งสองเรื่องนี้คล้ายคลึงกัน นั่นคือ วิธีเรียนบางอย่างส่งผลอย่างคงเส้นคงวากับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เช่น การพูดตอบกับตนเอง การเสนอตัวขึ้นพูดในห้องเรียนเสมอ ๆ การเดาความหมายจากผลความ และการจับใจความสำคัญก่อนที่จะเปิดดูความหมายของศัพท์จากพจนานุกรม เป็นต้น แต่วิธีเรียนบางอย่างทางด้านสังคมบางอย่าง เช่น การเริ่มสนทนาเพื่อฝึกใช้ภาษาส่งผลในทางลบกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เป็นต้น เช่นนี้แสดงให้เห็นว่า จุดมุ่งหมายในการสร้างปฏิสัมพันธ์และระดับทักษะทางภาษาของผู้เรียนอาจใช้เป็นตัวพิจารณาประสิทธิภาพของวิธีเรียนได้ด้วย

การศึกษาเชิงสำรวจเพื่อศึกษาองค์ประกอบ (Factor analysis)

การศึกษาลักษณะนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเค้าโครงและความสัมพันธ์ ของตัวแปรต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน การศึกษาลักษณะนี้จะมีการเก็บรวบรวมข้อมูลของกลุ่มผู้เรียนกลุ่มหนึ่ง แล้วหาองค์ประกอบที่สำคัญที่บอกปริมาณของตัวแปรที่มีมากที่สุด

งานศึกษาวิจัยเพื่อศึกษาองค์ประกอบเรื่องแรกคือ การศึกษาของอ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1986) การศึกษานี้ทำการศึกษาจากกลุ่มผู้เรียนจากสถาบันการฝึกอบรมภาษาของทหาร กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 483 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสำรวจ (Strategy Inventory for Language Learning- SILL) จากการศึกษาที่พบองค์ประกอบสำคัญของการเรียนภาษา 5 ประการคือ

1. ลักษณะนิสัยในการเรียนโดยทั่วไป เช่น การทบทวนเนื้อหาก่อนเรียน การใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ การประเมินผลตนเอง เป็นต้น
2. การฝึกใช้ภาษาทั้งในห้องเรียนและในสถานการณ์จริง เช่น การคบหากับเจ้าของภาษา การเริ่มต้นชวนผู้อื่นสนทนา การชมภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม เป็นต้น
3. การหาความหมายและการสื่อความหมาย เช่น การเดาความหมาย การวิเคราะห์คำ การใช้ภาษาท่าทาง เป็นต้น
4. การศึกษาด้วยตนเองหรือการฝึกฝนใช้ภาษาด้วยตนเอง เช่น การศึกษากฎไวยากรณ์ด้วยตนเอง การสร้างความสัมพันธ์ของคำกับเสียง การใช้เสียงคล้องจอง เป็นต้น
5. การใช้วิธีการจำ เช่น การจำจากสถานที่ การสร้างความสัมพันธ์ การใช้คำคล้องจอง เป็นต้น

นอกจากนั้น การศึกษานี้ยังพบองค์ประกอบที่มีความสำคัญรองลงมามี 5 ประการ คือ

1. เทคนิควิธีการชดเชย
2. การฝึกกฎไวยากรณ์
3. การกำกับการคิด การใช้ภาพ
4. การสรรหาวิธีการทำความเข้าใจภาษาด้วยตนเอง
5. การสรุปย่อ

การศึกษาวิจัยเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบเรื่องที่สองของอ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1987) ในการศึกษานี้มีกลุ่มตัวอย่าง 1,200 คนเป็นกลุ่มผู้เรียนที่ใช้ภาษาแม่ต่างกัน 5 ภาษา (คือ ฝรั่งเศส สเปน อิตาลี เยอรมันและรัสเซีย) นักศึกษาเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในสหรัฐ ในสหรัฐ เครื่องมือที่ใช้ยังเป็นแบบสำรวจวิธีการเรียน (SILL) อยู่เหมือนเดิม แต่ใช้ควบคู่กันไปกับแบบสอบถามเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของผู้ตอบ เช่น แรงจูงใจ ระดับชั้นที่เรียน ประสบการณ์การเรียนเดิม จากการศึกษาพบองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ ต่อไปนี้ คือ

1. การฝึกใช้กฎไวยากรณ์ในห้องเรียน (ผู้เรียนใช้กันมาก)
2. การฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง (ใช้น้อยมาก)
3. เทคนิควิธีการเรียนด้วยตนเองที่เกี่ยวกับการจำและการกำกับการเรียน (มีการนำไปใช้น้อยมาก)
4. ลักษณะนิสัยในการเรียนโดยรวม (มีผู้ใช้ค่อนข้างมาก)
5. การรับเอาภาษามาจากผู้อื่น (มีผู้ใช้ค่อนข้างมาก)

องค์ประกอบที่ 1 เป็นการศึกษาในห้องเรียน องค์ประกอบที่ 2 เป็นวิธีเรียนที่ใช้นอกห้องเรียน และเป็นวิธีการที่ต้องอาศัยการเริ่มต้นขึ้นเอง องค์ประกอบที่ 2 และที่ 5 เกี่ยวข้องกับสังคมและการสื่อความหมาย อย่างไรก็ตาม ส่วนองค์ประกอบที่ 5 นั้น ใช้ได้ง่ายในห้องเรียน

นอกจากนั้น จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) ขององค์ประกอบแต่ละอย่าง แสดงให้เห็นว่า แรงจูงใจ เพศ และการตระหนักในความสามารถของตน เป็นส่วนที่ส่งผลต่อการนำเอาวิธีเรียนไปใช้มาก ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจสูง จะใช้วิธีเรียนหลากหลายและในปริมาณมาก ซึ่งผลจะตรงกันข้ามกับผู้เรียนที่มีแรงจูงใจต่ำ เพศหญิงใช้วิธีเรียนมากกว่าเพศชายจาก 3 ใน 5 ขององค์ประกอบที่พบ ผู้เรียนที่รู้ดีว่าประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาจะใช้วิธีเรียนมากกว่าคนที่รู้สึกตัวว่าไม่เก่ง องค์ประกอบอื่นที่ส่งผลก็คือ จำนวนปีที่เรียนภาษา สถานภาพของรายวิชาที่เรียน (เป็นวิชาเลือกหรือเป็นวิชาบังคับ) และปฏิสัมพันธ์ของตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกัน เช่น แรงจูงใจ การรับรู้ถึงระดับความสามารถของตน จำนวนปี ไม่ว่าจะการเรียนการสอนในห้องเรียนจะเน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายสักเพียงใดก็ตาม ผู้เรียนก็ยังมุ่งสนใจไปที่วิธีเรียนที่เน้นกฎไวยากรณ์เป็นสำคัญ แทนที่จะฝึกฝนการใช้ภาษา

ทั้งนี้เนื่องมาจากการหวังที่จะได้ระดับคะแนนที่สูง ๆ นั้นเอง เพราะระบบการทดสอบและระบบการให้เกรดขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ในลักษณะดังกล่าว

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นนี้ทำให้มีประเด็นที่ควรแก่การศึกษา ค้นคว้าต่อไปว่านักศึกษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มนักศึกษาที่มีความสนใจใหม่เอียงไปทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจะนำเอาวิธีเรียนประเภทใดไปใช้บ้างและใช้ในปริมาณมากน้อยเพียงใด ซึ่งความรู้ในเรื่องนี้จะได้เป็นแนวทางในการส่งเสริมการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

บทที่ 3

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีรุ่นปี 2537 และรุ่นปี 2538 การเลือกกลุ่มตัวอย่างกระทำโดยการแบ่งชั้น (Stratified random sampling) เริ่มแรกกลุ่มตัวอย่างจะเลือกมาจากกลุ่มผู้เรียน 3 กลุ่มที่จำแนกตามผลการทดสอบระดับความรู้ภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีจะได้รับการทดสอบระดับความรู้ภาษาอังกฤษเมื่อแรกเข้าเพื่อการจำแนกระดับความรู้ความสามารถพื้นฐานภาษาอังกฤษ (English Placement Test) ผลจากการทดสอบนี้จะจำแนกนักศึกษาออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. กลุ่มเก่ง หมายถึง กลุ่มที่ทำคะแนนในการสอบได้ตั้งแต่ร้อยละ 85 ขึ้นไป นักศึกษากลุ่มนี้จะได้รับการยกเว้นไม่ต้องศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ 1 และรายวิชาภาษาอังกฤษ 2 โดยจะเริ่มเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 3 ในชั้นปีที่ 1 เลยทีเดียว

2. กลุ่มปานกลาง หมายถึง กลุ่มที่ทำคะแนนในการทดสอบได้ระหว่างร้อยละ 65-85 นักศึกษากลุ่มนี้จะได้รับการยกเว้นเฉพาะรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 โดยจะเริ่มเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 2 ในชั้นปีที่ 1

3. กลุ่มอ่อน หมายถึง กลุ่มที่ทำคะแนนในการทดสอบได้ตั้งแต่ร้อยละ 65 ลงมา นักศึกษากลุ่มนี้จะต้องเริ่มเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 ในชั้นปีที่ 1

เมื่อทราบจำนวนนักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มประชากรในแต่ละกลุ่มแล้ว ได้มีการกำหนดเกณฑ์เพื่อจำแนกกลุ่มประชากรดังกล่าวออกเป็นกลุ่มคนเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มคนเรียนอ่อน ดังนี้

1. กลุ่มคนเรียนเก่ง คือ นักศึกษาที่อยู่ในกลุ่มเก่ง (กลุ่มที่ 1) และได้ระดับคะแนน A หรือ B ในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษที่ผ่านมาแล้วอย่างน้อย 1 รายวิชา

2. กลุ่มคนเรียนปานกลาง คือ นักศึกษาที่อยู่ในกลุ่มปานกลาง (กลุ่มที่ 2) และได้ระดับคะแนน C ในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษที่ผ่านมาแล้วอย่างน้อย 1 รายวิชา

3. กลุ่มคนเรียนอ่อน คือ นักศึกษาที่อยู่ในกลุ่มอ่อน (กลุ่มที่ 3) และได้ระดับคะแนนไม่เกินระดับ D ในการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษที่ผ่านมาแล้วอย่างน้อย 1 รายวิชา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้มีด้วยกันทั้งสิ้น 249 คน จำแนกเป็นกลุ่มเรียนเก่งในรุ่นปี 2537 จำนวน 57 คน กลุ่มปานกลางจำนวน 40 คนและกลุ่มเรียนอ่อนจำนวน 24 คน

จำแนกเป็นนักศึกษาชายจำนวน 54คน นักศึกษาหญิงจำนวน 67 คน รวมทั้งสิ้น 121 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างในรุ่นปี 2538 นั้นมีด้วยกันทั้งสิ้น 128 คน จำแนกเป็นกลุ่มเรียนเก่งจำนวน 39 คน กลุ่มปานกลางจำนวน 50 คนและกลุ่มคนเรียนอ่อนจำนวน 39 คนจำแนกเป็นนักศึกษาชายจำนวน 63 คน นักศึกษาหญิงจำนวน 65 คน

ตาราง 1 แสดงกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัย

รุ่นปี	ระดับความรู้	ประชากร		รวมกลุ่มประชากร	กลุ่มตัวอย่าง		รวมกลุ่มตัวอย่าง
		ชาย	หญิง		ชาย	หญิง	
2537	คนเรียนเก่ง	40	38	78	25	32	57
	คนเรียนปานกลาง	151	76	227	14	26	40
	คนเรียนอ่อน	50	13	63	15	9	24
	รวม	241	127	368	54	67	121
2538	คนเรียนเก่ง	20	21	41	19	20	39
	คนเรียนปานกลาง	196	124	320	21	29	50
	คนเรียนอ่อน	88	21	109	23	16	39
	รวม	304	166	470	63	65	128
	รวมทั้งสิ้น	545	293	838	117	132	249

เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสำรวจวิธีเรียนชื่อ The Strategies Inventory for Language Learning (SILL) ซึ่งเป็นแบบสำรวจวิธีเรียนที่อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเรียนของนักศึกษาทั้งที่เป็นเจ้าของภาษาและที่เป็นนักศึกษาต่างชาติ แบบสำรวจวิธีเรียนฉบับนี้ได้มีการพัฒนามาเป็นลำดับ โดยที่ได้มีการนำเอาไปทดลองใช้มาแล้วในงานวิจัยต่าง ๆ อย่างน้อย 40 เรื่อง เป็นการศึกษาเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับปริญญาโทและเอกประมาณ 12 เรื่อง มีผู้ได้รับการสำรวจทั่วโลก อย่างน้อย 8,000 คน

ฉบับที่ใช้เป็นฉบับที่ 7.0 (ดูภาคผนวก) ซึ่งเป็นแบบที่ใช้สำหรับสำรวจวิธีการเรียนของนักเรียนต่างชาติโดยเฉพาะ แบบสำรวจวิธีเรียนนี้มีจำนวน 50 ข้อ ในแต่ละข้อมีตัวเลือก 5 ระดับ (Likert's scale) ดังนี้

ตัวเลือกหมายเลข 1 มีความหมายว่าไม่นำไปใช้เลย ไม่จริงหรือไม่ตรงกับความเป็นจริง
ตัวเลือกหมายเลข 2 มีความหมายว่า นำไปใช้บ้างแต่น้อย ส่วนมากไม่จริงหรือไม่ตรงกับความเป็นจริง

ตัวเลือกหมายเลข 3 มีความหมายว่า นำไปใช้พอสมควร บางครั้งจริงหรือตรงกับความเป็นจริง

ตัวเลือกหมายเลข 4 มีความหมายว่า นำไปใช้เสมอ ส่วนมากจริงหรือตรงกับความเป็นจริง

ตัวเลือกหมายเลข 5 มีความหมายว่านำไปใช้อยู่ตลอดเวลา จริงหรือตรงกับความเป็นจริง

แบบสำรวจวิธีเรียนนี้ต้องการสำรวจวิธีเรียนที่สำคัญ ๆ 6 ประเภท ต่อไปนี้

1. วิธีการจำ เช่น การจำแนกประเภท การสร้างมโนภาพ การทบทวนอย่างมีระบบ เป็นต้น
2. วิธีการคิด เช่น การวิเคราะห์ การสรุป การฝึกฝน เป็นต้น
3. วิธีการจดจำ เช่น การเดาความหมายจากพลาความ การใช้ภาษาท่าทาง
4. วิธีการกำกับการเรียน เช่น การประเมินความก้าวหน้า การวางแผนการเรียน การหาโอกาสฝึก เป็นต้น
5. วิธีการกำกับการรู้สึก เช่น การลดความกังวล การผ่อนคลายและการให้กำลังใจตนเอง เป็นต้น
6. วิธีการทางสังคม เช่น การถามคำถาม การให้ความร่วมมือกับเจ้าของภาษา การทำความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เป็นต้น

วิธีการเรียนทั้ง 6 ประเภทที่มีอยู่ในแบบสำรวจวิธีเรียนนี้แม้ว่าจะพยายามให้ครอบคลุมพิสัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน นั่นคือ พุทธิพิสัย จิตพิสัยและ ทักษะพิสัย แต่ก็ยังเป็นเพียงวิธีเรียนเท่าที่ทราบกันดีแล้วส่วนหนึ่งเท่านั้น อาจจะมีวิธีการอื่น ๆ ที่ผู้เรียนใช้ที่จะต้องศึกษาค้นคว้าต่อไป (Green & Oxford, 1995)

แบบสำรวจวิธีเรียนนี้มีความเชื่อมั่น (Cronback alpha) = .93 - .98 (ค่าความเชื่อมั่นที่แตกต่างกันนี้ขึ้นอยู่กับว่าผู้เรียนจะตอบแบบสำรวจวิธีเรียนเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาของตนเอง) (Oxford & Burry, 1993; Oxford , Burry, Stock, 1995) ในงานวิจัยนี้ กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาไทยตอบแบบสำรวจวิธีเรียนเป็นภาษาไทย

การแปลแบบสำรวจวิธีเรียนเป็นภาษาไทยกระทำเป็นขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยแปลแบบสำรวจวิธีเรียนออกมาเป็นภาษาไทย
2. ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการใช้ภาษาไทยตรวจสอบถ้อยคำภาษาที่ใช้ในแบบสำรวจวิธีเรียน
3. ทดลองใช้แบบสำรวจวิธีเรียนที่แปลแล้วกับกลุ่มนักศึกษา (Pilot study) เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและความเหมาะสมของการใช้ภาษา

4. ตรวจสอบแบบสำรวจวิธีเรียนและจัดทำขึ้นใหม่
5. นำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้

การเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลกระทำโดยการให้นักศึกษาตอบแบบสำรวจวิธีเรียนเกี่ยวกับวิธีการเรียนภาษาอังกฤษโดยกระทำเป็นขั้นตอนดังนี้ หลังจากที่ทราบจำนวนและรายละเอียดเกี่ยวกับนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายในแต่ละรายวิชาแล้ว ก็ดำเนินการเก็บข้อมูล การเก็บข้อมูลนี้กระทำในช่วงระยะ 1 เดือนแรกที่เปิดภาคเรียนที่สอง ปีการศึกษา 2538 โดยให้นักศึกษาในแต่ละรายวิชาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสำรวจวิธีเรียนโดยรับแบบสำรวจวิธีเรียนจากอาจารย์ผู้สอนของตน และให้เป็นไปตามความสมัครใจด้วย นักศึกษารู้จุดมุ่งหมายของการตอบแบบสำรวจวิธีเรียนดีว่าแบบสำรวจวิธีเรียนนี้มีจุดประสงค์เพื่อสำรวจวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี และไม่ส่งผลกระทบต่อคะแนนในรายวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนอยู่แต่อย่างใดเพื่อให้นักศึกษาสามารถตอบแบบสำรวจวิธีเรียนได้โดยเสรีและตรงตามความเป็นจริง

การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ดังกล่าวและเก็บข้อมูลจากนักศึกษาทั้งสองชั้นปีทำให้สามารถตรวจสอบความเชื่อมั่นของวิธีการเรียนที่นักศึกษาใช้โดยการเปรียบเทียบวิธีการเรียนของกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน ทั้งเพศชาย เพศหญิงของนักศึกษารุ่นปี 2537 กับของนักศึกษารุ่นปี 2538

การวิเคราะห์ข้อมูล

จุดมุ่งหมายในการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยนี้มี 3 ประการ คือ

1. แจงปริมาณ และการหาปริมาณความถี่การใช้วิธีเรียนโดยรวม

การแจงปริมาณความถี่กระทำโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ตรวจนับปริมาณความถี่การใช้วิธีเรียนจากตัวเลือกของแบบสำรวจวิธีเรียน ในการตรวจนับนั้น ให้ตรวจนับปริมาณความถี่การใช้วิธีเรียนโดยรวม โดยตรวจนับจากตัวเลือกทุกตัวของแต่ละข้อของแบบสำรวจวิธีเรียน และให้ตรวจนับปริมาณความถี่การใช้วิธีเรียนในระดับปริมาณความถี่มาก นั่นคือ ตรวจนับเฉพาะตัวเลือกหมายเลข 4 และ 5 ของแบบสำรวจวิธีเรียนเท่านั้น

การหาปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมคำนวณหาจากการนำเอาผลรวมของตัวเลือก (1, 2, 3 ...) ทั้งหมด แล้วหารด้วย 50 ซึ่งเป็นจำนวนข้อทั้งหมด

ส่วนการคำนวณหาปริมาณความถี่การใช้โดยรวมของแต่ละประเภทก็กระทำได้โดยการหาผลรวมของตัวเลือกในแต่ละประเภทแล้วหารด้วยจำนวนวิธีที่มีอยู่ในประเภทนั้น เช่น วิธีเรียนประเภทวิธีการคิดมี 14 วิธี ก็นำเอา 14 ไปหารผลรวมของตัวเลือกทั้งหมดในประเภทวิธีคิด เป็นต้น (Oxford, 1990: 298-300)

2. เปรียบเทียบปริมาณความถี่ของวิธีเรียน

ในการเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีการเรียน มีการเปรียบเทียบในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมของนักศึกษา จำแนกตามระดับความรู้ภาษาอังกฤษ คือ กลุ่มเรียนเก่ง ปานกลาง เรียนอ่อน และจำแนกตามเพศชายและหญิงของแต่ละรุ่นปี โดยใช้วิธีการทางสถิติที่เรียกว่า ANOVA (One way analysis of Variance) และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโดยใช้การทดสอบแบบเชฟฟี (Scheffe)

2.2 การเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษา จำแนกตามระดับความรู้ภาษาอังกฤษ คือ กลุ่มเรียนเก่ง ปานกลาง เรียนอ่อน และจำแนกตามเพศชายและหญิงของแต่ละรุ่นปี โดยใช้วิธีการทางสถิติที่เรียกว่า ANOVA (One way analysis of Variance) และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโดยใช้การทดสอบแบบเชฟฟีเช่นกัน

3. การหาความสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียนของนักศึกษาที่มีระดับความรู้เดียวกันแต่คนละรุ่นปี

การพิจารณาความสัมพันธ์ของปริมาณความถี่การใช้วิธีการเรียนแต่ละวิธีของนักศึกษา จำแนกตามรุ่นปี 2537 และรุ่นปี 2538 จำแนกตามระดับความรู้ภาษาอังกฤษ คือ กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ ตามวิธีการของสเปียร์แมน (Spearman's Rank Order Correlation Coefficient) ซึ่งในการนี้ใช้จำนวนร้อยละของนักศึกษาที่เลือกตัวเลข 4 หรือ 5 ของวิธีเรียนแต่ละวิธี ซึ่งเมื่อนำตัวเลขที่แสดงจำนวนร้อยละนี้มาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยก็สามารถคำนวณหาค่าสหสัมพันธ์ของปริมาณความถี่ของการใช้วิธีการเรียนของกลุ่มนักศึกษารุ่นปี 2537 และรุ่นปี 2538 ทั้งกลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน เพื่อดูรูปแบบการใช้วิธีการเรียนของกลุ่มนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มดังกล่าว

4. การศึกษารูปแบบการใช้วิธีเรียนของนักศึกษาที่มีระดับความรู้ต่างกัน ในรุ่นปีเดียวกันโดยการพิจารณาจำนวนร้อยละ (%) นักศึกษาที่เลือกใช้วิธีเรียนแต่ละวิธีในระดับปริมาณความถี่มาก

เกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของปริมาณความถี่การใช้วิธีการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้นใช้ระดับมาตรฐานสากล คือ $p < .05$ หมายความว่าความแตกต่างของข้อมูลที่ได้ในการศึกษานี้จะเป็นความแตกต่างกันอย่างจริง ๆ โดยที่โอกาสที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญนั้นมีเพียง 5 ใน 100 ครั้งเท่านั้น

2. ในการพิจารณาปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนนั้นใช้เกณฑ์ต่อไปนี้

2.1 ปริมาณการใช้มากคือ ปริมาณการใช้วิธีเรียนที่นักศึกษาจำนวน 50% หรือมากกว่าเลือกนำไปใช้

2.2 ปริมาณการใช้ปานกลาง คือปริมาณการใช้วิธีเรียนที่นักศึกษาจำนวนระหว่าง 20-49% เลือกนำไปใช้

2.3 ปริมาณการใช้น้อย คือวิธีเรียนที่นักศึกษาจำนวน 20% ลงมาเลือกนำไปใช้

บทที่ 4
ผลของการวิจัย

1. การแจกแจงและการหาปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวม

จากการแจกแจงและคำนวณหาปริมาณความถี่โดยเฉลี่ยด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ในการศึกษาพบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีอยู่ในระดับปริมาณปานกลาง (2.97-3.06) นั่นคือ นักศึกษารุ่นปี 2537 มีปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนอยู่ในระดับ 3.06 และนักศึกษารุ่นปี 2538 มีปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนอยู่ในระดับ 2.97

ปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนของกลุ่มนักศึกษาจำแนกตามระดับความรู้ภาษาอังกฤษ และเพศชายและเพศหญิงของแต่ละกลุ่มในแต่ละรุ่นปีก็อยู่ในระดับปริมาณปานกลางเช่นกัน โดยมีช่วงอยู่ระหว่าง 2.79-3.24 กล่าวคือ กลุ่มนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งของรุ่นปี 2537 ใช้วิธีเรียนในปริมาณความถี่สูงสุดในกลุ่ม คือ 3.24 กลุ่มเรียนปานกลาง คือ 2.96 และกลุ่มเรียนอ่อน คือ 2.79 ส่วนนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งของรุ่นปีที่ 2538 นำวิธีเรียนไปใช้ในระดับ 3.16 กลุ่มเรียนปานกลางใช้ในระดับ 2.89 และกลุ่มนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนใช้วิธีเรียนในระดับ 2.87 ดังตาราง

ตาราง 2 แสดงปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมของนักศึกษาจำแนกตามรุ่นปี และระดับความรู้

รุ่นปี	กลุ่ม	ระดับปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียน
2537	เก่ง	3.24
	ปานกลาง	2.96
	อ่อน	2.79
2538	เก่ง	3.16
	ปานกลาง	2.89
	อ่อน	2.87

ส่วนปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมของนักศึกษาจำแนกตามเพศชายและเพศหญิงของทั้งสองรุ่นปีก็อยู่ในระดับปริมาณปานกลางเช่นกัน ดังตาราง

ตาราง 3 แสดงปริมาณความถี่การใช้วิธีเรียนโดยรวมของนักศึกษา จำแนกตามรุ่นปี และเพศ

รุ่นปี	กลุ่ม	ระดับปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียน
2537	ชาย	2.98
	หญิง	3.13
2538	ชาย	3.02
	หญิง	2.92

2. การเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียน

2.1 การเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมจำแนกตามระดับความรู้ภาษาอังกฤษ

1. จากการทดสอบความแตกต่างจากปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2537 ระหว่างนักศึกษาในกลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One way ANOVA) ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ได้ค่า F ratio = 9.698 และ ค่า F Prob. = .0001

ตาราง 4 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2537 จำแนกตามระดับความรู้

	MS between groups- ^a	MS within groups- ^b	F	P and level of significance	ความแตกต่าง
วิธีเรียนทั้งหมด	4974.4025	512.9297	9.6980	.0001 < .05	เก่ง>ปานกลาง>อ่อน

^a df=2

^b df=118

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนดังกล่าวนี้พบว่านักศึกษารุ่นปี 2537 ที่มีระดับความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนใช้วิธีเรียนโดยรวมแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้วิธีเรียนระหว่างระดับความรู้ภาษาอังกฤษเป็นรายคู่โดยใช้การทดสอบแบบเชฟฟี (Scheffe) ปรากฏผลเปรียบเทียบดังนี้ นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งใช้วิธีเรียนแตกต่างจากนักศึกษากลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนระหว่างนักศึกษากลุ่มเรียนปานกลางกับกลุ่มเรียนอ่อน

ผลการวิเคราะห์นี้แสดงให้เห็นว่านักศึกษารุ่นปี 2537 กลุ่มเรียนเก่งใช้วิธีเรียนโดยรวมในปริมาณความถี่มากกว่านักศึกษากลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อน ส่วนปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนของนักศึกษากลุ่มเรียนปานกลางและของนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนนั้นไม่แตกต่างกัน

2. จากการทดสอบความแตกต่างของปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2538 ระหว่างนักศึกษากลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One way ANOVA) ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ได้ค่า F ratio = 4.9679 และ ค่า F Prob. = .0084

ตาราง 5 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2538
จำแนกตามระดับความรู้

	MS between groups- ^a	MS within groups- ^b	F	P and level of significance	ความแตกต่าง
วิธีเรียนทั้งหมด	2593.8137	522.1169	4.9679	.0084 < .05	เก่ง > ปานกลาง > อ่อน

^a df=2

^b df=125

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนดังกล่าวนี้พบว่านักศึกษารุ่นปี 2538 ที่มีระดับความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนใช้วิธีเรียนโดยรวมแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้วิธีเรียนระหว่างระดับความรู้ภาษาอังกฤษเป็นรายคู่โดยใช้การทดสอบแบบเชฟฟี (Scheffe) ปรากฏผลเปรียบเทียบดังนี้ นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งใช้วิธีเรียนแตกต่างจากนักศึกษากลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อ

เปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนระหว่างนักศึกษาในกลุ่มเรียนปานกลางกับกลุ่มเรียนอ่อน

ผลการวิเคราะห์นี้แสดงว่านักศึกษาในกลุ่มเรียนเก่งของรุ่นปี 2538 ใช้วิธีเรียนโดยรวมในปริมาณความถี่มากกว่านักศึกษาในกลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อน ส่วนปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนของนักศึกษาในกลุ่มเรียนปานกลางและของนักศึกษาในกลุ่มเรียนอ่อนนั้นไม่แตกต่างกัน

การเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมจำแนกตามเพศ

1. จากการทดสอบความแตกต่างจากปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2537 ระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One way ANOVA) ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ได้ค่า F ratio = 2.7079 และ ค่า F Prob. = .1025

ตาราง 6 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2537 จำแนกตามเพศ

	MS between groups- ^a	MS within groups- ^b	F	P and level of significance	ความแตกต่าง
วิธีเรียนทั้งหมด	1568.0094	579.0462	2.7079	NS (.1025)	

^a df= 1

^b df= 119

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนดังกล่าวนี้พบว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงใช้วิธีเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงรุ่นปี 2537 ใช้วิธีเรียนในปริมาณความถี่ที่ไม่แตกต่างกัน

2. จากการทดสอบความแตกต่างจากปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2538 ระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One way ANOVA) ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ได้ค่า F ratio = 1.2897 และ ค่า F Prob. = .2583

ตาราง 7 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนโดยรวมทุกวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2538
จำแนกตามเพศ

	MS between groups- ^a	MS within groups- ^b	F	P and level of significance	ความแตกต่าง
วิธีเรียนทั้งหมด	713.8119	553.4796	1.2897	NS (.2583)	

^a df= 1

^b df= 1 26

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนดังกล่าวนี้พบว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงใช้วิธีเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่านักศึกษาชายและนักศึกษานักศึกษารุ่นปี 2538 ใช้วิธีเรียนในปริมาณความถี่ที่ไม่แตกต่างกัน เช่นกัน

2.2 การเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภท

ประเภทของวิธีเรียนที่ศึกษานี้จำแนกออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. วิธีการจำ
2. วิธีการคิด
3. วิธีการชดเชย
4. วิธีการกำกับการเรียน
5. วิธีที่เกี่ยวกับความรู้สึก
6. วิธีทางสังคม

จากการทดสอบความแตกต่างจากปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2537 ระหว่างนักศึกษากลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One way ANOVA) ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์พบว่า นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่มนี้ใช้วิธีเรียน 4 ประเภทต่อไปนี้ในปริมาณความถี่ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนอีก 2 ประเภทนั้นไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

วิธีเรียน 4 ประเภทที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนนำไปใช้ในปริมาณความถี่ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือ วิธีการคิด วิธีการชดเชย วิธีการกำกับการเรียน และ วิธีการทางสังคม

ส่วนวิธีเรียนอีก 2 ประเภท คือ วิธีการจำ และวิธีเรียนที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก นักศึกษารุ่นปี 2537 ทั้งกลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนใช้ในปริมาณความถี่ที่ไม่แตกต่างกัน ดังตาราง

ตาราง 8 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2537

จำแนกตามระดับความรู้

ประเภท ของ วิธีเรียน	MS between groups- ^a	MS within groups- ^b	F	P and level of significance	ความแตกต่าง
วิธีการจำ	67.211	23.514	2.858	NS(.061)	
วิธีการคิด	439.244	50.458	8.705	.0003 < .05	เก่ง>ปานกลาง เก่ง> อ่อน
วิธีการชดเชย	216.551	13.876	15.605	.000 < .05	เก่ง>ปานกลาง เก่ง>อ่อน
วิธีกำกับ การเรียน	153.626	35.889	4.280	.016 < .05	เก่ง> อ่อน
วิธีที่เกี่ยวข้องกับ ความรู้สึก	21.056	14.297	1.472	NS (.233)	
วิธีการ ทางสังคม	148.234	16.948	8.746	.0003 < .05	เก่ง>ปานกลาง เก่ง>อ่อน

^a df=2

^b df=118

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนจากตารางข้างบนนี้พบว่านักศึกษารุ่นปี 2537 ที่มีระดับความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนใช้วิธีเรียน 4 ประเภท คือ วิธีการคิด วิธีการชดเชย วิธีกำกับการเรียน และวิธีการทางสังคมแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้วิธีเรียนระหว่างระดับความรู้ภาษาอังกฤษเป็นรายคู่โดยใช้การทดสอบแบบเชฟฟี (Scheffe) ปรากฏผลเปรียบเทียบดังนี้ มีวิธีเรียน 3 ประเภท คือ ประเภทวิธีการคิด วิธีการชดเชยและวิธีการทางสังคม ที่นักศึกษาในกลุ่มเรียนเก่งนำไปใช้ในปริมาณที่แตกต่างจากนักศึกษาในกลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนระหว่างนักศึกษากลุ่มเรียนปานกลางกับกลุ่มเรียนอ่อน ส่วนอีก 1 ประเภท คือ ประเภทวิธีกำกับการเรียนนั้น นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งใช้วิธีเรียนประเภทนี้แตกต่างจากกลุ่มเรียนอ่อน แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มเรียนปานกลาง และในทำนองเดียวกันก็ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มปานกลางกับกลุ่มเรียนอ่อน

ผลการวิเคราะห์นี้แสดงว่านักศึกษากลุ่มเรียนเก่งรุ่นปี 2537 ใช้วิธีเรียนประเภทวิธีการคิด วิธีการชดเชยและวิธีการทางสังคม ในปริมาณความถี่มากกว่านักศึกษากลุ่มเรียนปานกลาง

และกลุ่มเรียนอ่อน ส่วนปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนทั้ง 3 ประเภทนี้ของนักศึกษาในกลุ่มเรียนปานกลางและของนักศึกษาในกลุ่มเรียนอ่อนนั้นไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ นักศึกษากลุ่มเก่งรุ่นปี 2537 ใช้วิธีเรียนประเภทวิธีกำกับการเรียนในปริมาณความถี่มากกว่ากลุ่มเรียนอ่อนเพียงกลุ่มเดียว และการใช้วิธีการเรียนประเภทนี้ระหว่างกลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มอ่อนนั้นไม่แตกต่างกัน

ในการศึกษาเปรียบเทียบปริมาณความถี่การใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2537 จำแนกตามเพศชาย-หญิงโดยการใช้วิธีการทางสถิติ (One way ANOVA) ที่คำนวณด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ไม่พบว่านักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแต่อย่างใด

ตาราง 9 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2537
จำแนกตามเพศชาย-หญิง

ประเภท ของ วิธีเรียน	MS between groups- ^a	MS within groups- ^b	F	P and level of significance	ความแตกต่าง
วิธีการจำ	64.358	23.902	.692	NS (.103)	
วิธีการคิด	5.132	57.373	.089	NS (.765)	
วิธีการชดเชย	.686	17.393	.039	NS (.842)	
วิธีกำกับ การเรียน	139.866	36.994	3.780	NS (.054)	
วิธีที่เกี่ยวข้องกับ ความรู้สึก	180.855	13.011	13.900	NS (.0003)	
วิธีการ ทางสังคม	23.654	19.098	1.238	NS (.268)	

^a df=1

^b df=119

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนจากตารางดังกล่าวนี้พบว่านักศึกษาชายและหญิงไม่ได้ใช้วิธีเรียนประเภทใดแตกต่างกันเลย ซึ่งก็แสดงว่าการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงไม่แตกต่างกัน

ส่วนการทดสอบความแตกต่างจากปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2538 ระหว่างนักศึกษากลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One way ANOVA) ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์พบว่า

นักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้ใช้วิธีเรียน 2 ประเภทในปริมาณความถี่ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนอีก 4 ประเภทนั้นไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

วิธีเรียน 2 ประเภทที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนนำไปใช้ในปริมาณความถี่ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือ วิธีการคิดและวิธีการชดเชย

ส่วนวิธีเรียนอีก 4 ประเภท คือ วิธีการจำ วิธีการกำกับการเรียน วิธีการทางสังคม และวิธีที่เกี่ยวข้องกับความรูสึก นักศึกษารุ่นปี 2537 ทั้งกลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนใช้ในปริมาณความถี่ที่ไม่แตกต่างกัน ดังตาราง

ตาราง 10 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2538
จำแนกตามระดับความรู้

ประเภท ของวิธีเรียน	MS between groups- ^a	MS within groups- ^b	F	P and level of significance	ความแตกต่าง
วิธีการจำ	28.8826	14.4413	.6147	NS (.5424)	
วิธีการคิด	556.7185	50.0954	11.1132	.0000 < .05	เก่ง > ปานกลาง เก่ง > อ่อน
วิธีการชดเชย	98.6554	15.0125	6.5715	.0019 < .05	เก่ง > อ่อน
วิธีการกำกับการเรียน	33.6939	33.5159	1.0053	NS (.3689)	
วิธีที่เกี่ยวข้องกับความรูสึก	7.3559	15.8017	.4655	NS (.6289)	
วิธีการทางสังคม	56.9395	17.9324	3.1752	NS (.0452)	

^a df=2

^b df=125

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนจากตารางดังกล่าวนี้พบว่านักศึกษารุ่น 2538 ที่มีระดับความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนใช้วิธีเรียน 2 ประเภท คือ วิธีการคิด วิธีการชดเชย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้วิธีเรียนระหว่างระดับความรู้ภาษาอังกฤษเป็นรายคู่โดยใช้การทดสอบแบบเชฟฟี (Scheffe) ปรากฏผลเปรียบเทียบดังนี้ นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งวิธีเรียนประเภทวิธีการคิดไปใช้ในปริมาณที่แตกต่างจากนักศึกษากลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนระหว่างนักศึกษากลุ่มเรียนปานกลางกับกลุ่มเรียนอ่อน ส่วนประเภทวิธีการกำกับการเรียนนั้น นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งใช้วิธีเรียนประเภทนี้แตกต่างจากกลุ่ม

เรียนอ่อน แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มเรียนปานกลาง และในทำนองเดียวกันก็ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มปานกลางกับกลุ่มเรียนอ่อน

ผลการวิเคราะห์นี้แสดงว่านักศึกษากลุ่มเรียนเก่งรุ่นปี 2538 ใช้วิธีเรียนประเภทวิธีการคิด ในปริมาณความถี่มากกว่านักศึกษากลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อน และใช้วิธีเรียนประเภทวิธีการจดเชยมากกว่ากลุ่มอ่อน ส่วนปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนทั้ง 2 ประเภทนี้ของนักศึกษากลุ่มเรียนปานกลางและของนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนนั้นไม่แตกต่างกัน ส่วนวิธีเรียนอื่น ๆ นอกเหนือจากนั้น นักศึกษาทั้ง 3 กลุ่มนี้นำไปใช้ในปริมาณความถี่ที่ไม่แตกต่างกัน

จากการทดสอบความแตกต่างจากปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2538 ระหว่างนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One way ANOVA) ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์พบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้ใช้วิธีเรียนทุกประเภทในปริมาณความถี่ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตาราง

ตาราง 11 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2538

จำแนกตามเพศ

ประเภท ของวิธีเรียน	MS between groups- ^a	MS within groups- ^b	F	P and level of significance	ความแตกต่าง
วิธีการจำ	19.6338	23.3779	.8398	NS (.3612)	
วิธีการคิด	153.4702	57.3166	2.6776	NS (.1043)	
วิธีการจดเชย	53.2674	16.0366	3.3216	NS (.0707)	
วิธีกำกับการเรียน	22.6288	33.6251	.6734	NS (.4134)	
วิธีที่เกี่ยวข้องกับความรูสึก	11.2562	15.7038	.7168	NS (.3988)	
วิธีการทางสังคม	1.4341	18.6825	.0768	NS (.7822)	

^a df=1

^b df=126

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนจากตารางดังกล่าวนี้พบว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงใช้วิธีเรียนทุกประเภทไม่แตกต่างกันทางสถิติ ซึ่งแสดงว่านักศึกษาทั้งชายและหญิงรุ่นปี 2538 ไม่ได้ใช้วิธีเรียนในประเภทใดแตกต่างกันเลย

จากการทดสอบความแตกต่างของปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนทุกประเภทระหว่างนักศึกษารุ่นปี 2537 และนักศึกษารุ่นปี 2538 โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

(One way ANOVA) ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์พบว่า นักศึกษาทั้ง 2 รุ่นนี้ใช้วิธีเรียน 3 ประเภทต่อไปนี้เป็นปริมาณความถี่ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ วิธีการชดเชย

($F = 6.642, p < .01$) และ วิธีการทางสังคม ($F = 6.512, p < .05$) ส่วนวิธีการจำ วิธีการคิด วิธีการกำกับการเรียน และวิธีที่เกี่ยวข้องกับความรูสึก เป็นวิธีเรียนที่นักศึกษาทั้งสองรุ่นปีนี้นำไปใช้ในปริมาณความถี่ที่ไม่แตกต่างกัน ดังตาราง

ตาราง 12 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของนักศึกษารุ่นปี 2537 และรุ่นปี 2538

ประเภท ของวิธีเรียน	MS between groups- ^a	MS within groups- ^b	F	P and level of significance	ความแตกต่าง
วิธีการจำ	26.893	23.784	1.130	NS (.288)	
วิธีการคิด	175.058	57.522	3.043	NS (.082)	
วิธีการชดเชย	114.452	16.778	6.642	.010 < .01	รุ่น 37 > รุ่น 38
วิธีกำกับการเรียน	22.853	35.623	.641	NS (.423)	
วิธีที่เกี่ยวข้องกับความรูสึก	9.651	15.057	.641	NS (.424)	
วิธีการทางสังคม	122.654	18.833	6.512	.011 < .05	รุ่น 37 > รุ่น 38

^a df= 1

^b df=247

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนจากตารางดังกล่าวนี้พบว่านักศึกษารุ่น 2537 และนักศึกษารุ่นปี 2538 ใช้วิธีเรียน 2 ประเภท คือ วิธีการชดเชย และวิธีการทางสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างของการใช้วิธีเรียนระหว่างระดับความรู้ภาษาอังกฤษเป็นรายคู่โดยใช้การทดสอบแบบเชฟฟี (Scheffe) ปรากฏผลเปรียบเทียบว่านักศึกษารุ่นปี 2537 ใช้วิธีเรียนทั้ง 2 ประเภทในปริมาณความถี่ที่แตกต่างจากนักศึกษารุ่นปี 2538 ส่วนวิธีเรียนประเภทอื่น ๆ นั้นไม่ปรากฏว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้ใช้ในปริมาณความถี่ที่แตกต่างกันอย่างใด

ผลการวิเคราะห์นี้แสดงว่านักศึกษารุ่นปี 2537 ใช้วิธีเรียนประเภท วิธีการชดเชย และวิธีการทางสังคมในปริมาณความถี่มากกว่านักศึกษารุ่นปี 2538

การเปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนที่มีปริมาณความถี่สูงแต่ละวิธี

จุดมุ่งหมายในการศึกษาเปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละวิธีที่นักศึกษาเลือกนำไปใช้ในปริมาณความถี่สูงก็เพื่อต้องการจะรู้ว่าวิธีเรียนใดบ้างที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อนเลือกใช้

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้จะได้คำตอบต่อไปนี้

1. วิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนมากเลือกใช้
2. วิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนมากเลือกใช้
3. วิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนน้อยเลือกใช้
4. วิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนน้อยเลือกใช้

วิธีเรียนที่ศึกษานี้มีด้วยกันทั้งสิ้น 50 วิธี จำแนกตามประเภททั้ง 6 ที่กล่าวมาแล้วดังนี้

วิธีการจำ มี 9 วิธี

วิธีคิดมี 14 วิธี

วิธีจดเขยมี 6 วิธี

วิธีกำกับการเรียนมี 9 วิธี

วิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก มี 6 วิธี

วิธีการทางสังคมมี 6 วิธี

วิธีเรียนในปริมาณความถี่สูง หมายถึงวิธีเรียนที่นักศึกษาระบุว่าเลือกไปใช้บ่อยและบ่อยมาก นั่นคือ ในแบบสำรวจวิธีเรียน นักศึกษาจะเลือกหมายเลข 4 และ 5

ในการพิจารณาเปรียบเทียบว่าวิธีเรียนใด นักศึกษานิยมใช้มากกว่ากันเพียงใด ก็ดูจากจำนวนร้อยละของนักศึกษาที่เลือกใช้วิธีเรียนนั้น โดยถือเกณฑ์ดังนี้

วิธีเรียนที่ใช้ในปริมาณมาก หมายถึง วิธีที่นักศึกษาจำนวน 50% ขึ้นไปเลือกใช้

วิธีเรียนที่ใช้ในปริมาณปานกลาง หมายถึง วิธีที่นักศึกษาจำนวนจำนวน 20-49% และ วิธีที่นักศึกษาที่เลือกใช้จำนวน 20% ลงมา ถือว่าเป็นปริมาณน้อย

ในการเปรียบเทียบการเลือกใช้วิธีเรียนแต่ละวิธีนี้จะพิจารณาวิธีที่กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อนเลือกใช้เท่านั้น เพื่อจะได้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน และประกอบกับการใช้วิธีเรียนระหว่างนักศึกษาชายและหญิงนั้นไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่แล้ว

ตาราง 13 เปรียบเทียบจำนวนนักศึกษาเป็นร้อยละระหว่างกลุ่มเรียนเก่งและ
กลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2537 ที่ใช้วิธีเรียนประเภทความจำในปริมาณ
ความถี่สูง

ลำดับที่	วิธีการจำ	จำนวนนักศึกษา %	
	วิธีเรียน	เก่ง	อ่อน
1	จำโดยจดจำสถานที่พบเห็นคำหรือวลีนั้น	42	15
2	จำโดยเอาคำใหม่ไปโยงเข้ากับคำที่รู้อยู่แล้ว	29	7
3	จำโดยคิดสร้างมโนภาพสถานการณ์ที่จะนำคำไปใช้	27	11
4	จำโดยการออกเสียงให้คล้องจองกับคำศัพท์ใหม่นั้น	25	7
5	ใช้บัตรคำในการช่วยให้จำคำศัพท์ใหม่	23	26
6	จำโดยนำเอาศัพท์ใหม่ไปใช้แต่งประโยค	22	11
7	จำโดยนำเสียงของคำไปโยงเข้ากับมโนภาพหรือของจริง	20	11
8	จำโดยทบทวนบทเรียนเสมอ ๆ	15	15
9	จำโดยแสดงกริยาท่าทางที่มีความหมายเหมือนกับศัพท์ใหม่นั้น	3	1

จากตาราง 13 แสดงว่าวิธีเรียนประเภทความจำนี้ นักศึกษาจำนวนปานกลางและ
จำนวนน้อยเท่านั้นเลือกนำไปใช้ ส่วนวิธีที่นักศึกษาจำนวนมากเลือกไปใช้นั้นไม่มีเลย วิธีที่นัก
ศึกษากลุ่มเก่งจำนวนปานกลางเลือกไปใช้ มี 7 วิธี และวิธีที่นักศึกษากลุ่มเก่งจำนวนน้อยเลือก
ใช้มี 2 วิธี คือ การจำโดยทบทวนบทเรียนเสมอ ๆ และการจำโดยแสดงกริยาท่าทางที่มีความ
หมายเหมือนกับศัพท์ใหม่นั้น ซึ่งทั้งสองวิธีนี้ก็ซ้ำกับวิธีที่นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนน้อย
นำไปใช้เช่นกัน ส่วนวิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มอ่อนจำนวนปานกลางเลือกใช้มี 1 วิธี และนัก
ศึกษาจำนวนน้อยเลือกใช้มี 8 วิธี

ตาราง 14 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียน ประเภทวิธีการคิด เป็นรายชื่อของนักศึกษา
กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2537

ลำดับที่	วิธีการคิด	จำนวนนักศึกษา %	
	วิธีเรียน	เก่ง	อ่อน
1	อ่านข้ามเพื่อดูเค้าเรื่องก่อนแล้วจึงย้อนกลับมาอ่านโดยละเอียด	68	49
2	พยายามไม่แปลคำต่อคำ	54	19
3	พยายามฝึกพูดให้เหมือนเจ้าของภาษา	51	30
4	หาคำภาษาไทยที่มีความหมายใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษ	51	22
5	พยายามฝึกหัดออกเสียงภาษาอังกฤษ	49	19
6	นำเอาคำศัพท์ที่รู้อยู่แล้วไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ	49	15
7	ดูภาพยนตร์ฝรั่งเสียงในฟิล์ม	42	15
8	ทำความเข้าใจความหมายของคำโดยการจำแนกคำออกเป็น ส่วน ๆ	29	22
10	ศึกษารูปแบบของประโยคภาษาอังกฤษ	29	15
11	อ่านนิยาย นิทาน การ์ตูนภาษาอังกฤษเพื่อความเพลิดเพลิน	20	3
12	จดบันทึกหรือเขียนเป็นภาษาอังกฤษ	20	19
13	ทำสรุปย่อเรื่องที่ได้อ่านหรือฟังมา	17	7
14	เริ่มนำการพูดสนทนา	8	11

จากตาราง 14 แสดงว่า นักศึกษากลุ่มเก่งทั้งจำนวนมาก จำนวนปานกลางและจำนวนน้อยที่นำเอาวิธีเรียนประเภทวิธีการคิดนี้ไปใช้ กล่าวคือ นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งใช้วิธีคิดโดยใช้อ่านข้ามเพื่อดูเค้าเรื่องก่อนแล้วจึงย้อนกลับมาอ่านโดยละเอียด จำนวนมากที่สุด และอยู่ในเกณฑ์มาก และใช้วิธีพยายามไม่แปลคำต่อคำ พยายามฝึกหัดออกเสียงภาษาอังกฤษรองลงมา และ หาคำภาษาไทยที่มีความหมายใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์มากในอันดับรอง ๆ ลงมา แต่มีการใช้วิธีทำสรุปย่อเรื่องที่ได้อ่านหรือฟังมาและการเริ่มนำพูดสนทนาเป็นจำนวนน้อย ซึ่งกลุ่มเรียนอ่อนก็ใช้วิธีเรียนทั้ง 2 วิธีในจำนวนน้อยเช่นกัน วิธีคิดในลักษณะอื่น ๆ กลุ่มเรียนเก่งนี้นำไปใช้ในระดัปปานกลาง

ส่วนนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนที่ใช้วิธีการคิดในปริมาณความถี่สูงมีเพียงจำนวนปานกลางและจำนวนน้อยเท่านั้น กล่าวคือ ใช้วิธีอ่านข้ามเพื่อดูเค้าเรื่องก่อนแล้วจึงย้อนกลับมาอ่านโดยละเอียดเป็นจำนวนสูงสุด วิธีที่ใช้รองลงมาคือ การพูดหรือเขียนคำใหม่หลาย ๆ ครั้ง การทำ

ความเข้าใจความหมายของคำโดยการจำแนกคำออกเป็น ส่วน ๆ การหาคำภาษาไทยที่มีความหมายใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษ แต่ก็ยังอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ส่วนวิธีคิดอื่น ๆ นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนนี้จำนวนน้อยเลือกนำไปใช้ เช่น การพยายามไม่แปลคำต่อคำ การดูภาพยนตร์ฝรั่งเสียงในฟิล์ม การศึกษารูปแบบของประโยคภาษาอังกฤษ เป็นต้น และวิธีเรียนที่เลือกนำไปใช้น้อยที่สุด คือ การอ่านนิยาย นิตาน การดูนภาษาอังกฤษเพื่อความเพลิดเพลิน

ตาราง 15 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนประเภทวิธีการชดเชยเป็นรายข้อของ นักศึกษา กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2537

ลำดับที่	วิธีการชดเชย	จำนวนนักศึกษา %	
		เก่ง	อ่อน
1	ถ้านึกคำที่จะใช้ไม่ออก ก็คิดคำใหม่ขึ้นมาแทน	79	45
2	ในการสนทนา ถ้านึกคำที่ต้องการใช้ไม่ได้ก็ใช้ภาษาท่าทางแทน	78	45
3	ถ้านึกคำที่มีความหมายเฉพาะไม่ออกก็จะใช้คำเหมือนแทน	78	22
4	เดาความหมายของคำที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน	59	34
5	อ่านโดยไม่เปิดหาคัพท์จากพจนานุกรม	42	15
6	ในการฟัง มักจะเดาใจผู้พูดว่าจะพูดอะไรต่อไป	37	22

จากตาราง 15 แสดงว่านักศึกษากลุ่มเก่งจำนวนมากและจำนวนปานกลางใช้วิธีเรียนประเภทวิธีการชดเชย ส่วนนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนปานกลางนำเอาวิธีเรียนในประเภทนี้ไปใช้เกือบทั้งหมดยกเว้นวิธีเดียวที่นักศึกษาจำนวนน้อยเลือกใช้ คือ การอ่านโดยไม่เปิดหาคัพท์จากพจนานุกรม ส่วนวิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเก่งจำนวนมากใช้นั้นได้แก่ การเดาความหมายของคำที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน การใช้ภาษาท่าทางในการสนทนา การคิดหาคำใหม่ขึ้นมาแทนคำที่นึกไม่ออก และการใช้คำเหมือน เป็นต้น แต่ที่นักศึกษากลุ่มเก่งจำนวนปานกลางใช้ คือ วิธีอ่านโดยไม่เปิดหาคัพท์จากพจนานุกรม และการเดาใจผู้พูดว่าจะพูดอะไรต่อไปในการฟัง

ตาราง 16 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนประเภทวิธีกำกับการเรียนเป็นรายชื่อของ
นักศึกษา กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2537

ลำดับที่	วิธีกำกับการเรียน	จำนวนนักศึกษา %	
		เก่ง	อ่อน
1	ตั้งใจฟัง เมื่อมีคนพูดภาษาอังกฤษ	79	49
2	ประเมินความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษ	75	76
3	พยายามหาวิธีที่จะเรียนภาษาให้ดีขึ้น	73	57
4	มีเป้าหมายที่ชัดเจนในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	64	34
5	ในการเรียน พยายามจดจำข้อผิดพลาดและหาทางแก้ไข	61	45
6	หาวิธีการต่าง ๆ ที่จะใช้ภาษาอังกฤษ	52	15
7	หาโอกาสอ่านภาษาอังกฤษเสมอๆ	52	15
8	หาโอกาสพูดคุยโดยใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา	34	15
9	กำหนดเวลาเรียนที่แน่นอนเพื่อที่จะได้มีเวลาเรียนที่เพียงพอ	18	11

จากตาราง 16 แสดงว่านักศึกษาในกลุ่มเก่งจำนวนมากนำวิธีเรียนประเภทวิธีการกำกับการเรียนนี้ ไปใช้เกือบทุกวิธี ยกเว้น วิธีการหาโอกาสพูดคุยโดยใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาที่ใช้ในจำนวนปานกลางและที่ใช้เป็นจำนวนน้อย คือ การกำหนดเวลาเรียนที่แน่นอนเพื่อที่จะได้มีเวลาเรียนที่เพียงพอ แต่ในทางกลับกันนักศึกษาในกลุ่มเรียนอ่อนจำนวนมากเลือกใช้วิธีเรียนเพียง 2 วิธี คือ การประเมินความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษและการพยายามหาวิธีที่จะเรียนภาษาให้ดีขึ้น ส่วนวิธีเรียนอื่น ๆ อีก 3 วิธีเป็นวิธีที่นักศึกษาจำนวนปานกลางนำไปใช้ และนักศึกษาในกลุ่มเรียนอ่อนจำนวนน้อยนำวิธีเรียน 4 วิธีต่อไปนี้ คือ การหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะใช้ภาษาอังกฤษ การหาโอกาสอ่านภาษาอังกฤษเสมอๆ การหาโอกาสพูดคุยโดยใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา และ การกำหนดเวลาเรียนที่แน่นอนเพื่อที่จะได้มีเวลาเรียนที่เพียงพอ ซึ่งวิธีเรียนข้อสุดท้ายนี้ก็เป็นวิธีเรียนที่กลุ่มเรียนเก่งจำนวนน้อยนำไปใช้เช่นกัน

ตาราง 17 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนประเภทวิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกเป็นรายชื่อของนักศึกษา กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2537

ลำดับที่	วิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก	จำนวนนักศึกษา %	
	วิธีเรียน	เก่ง	อ่อน
1	พยายามให้กำลังใจตนเองเมื่อกลัวว่าจะพุดผิด ๆ ถูก ๆ	68	11
2	พยายามทำให้สบายเมื่อรู้สึกว่าจะไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษ	51	38
3	ตั้งข้อสังเกตเวลาเครียดหรือตื่นเต้น	42	30
4	ให้รางวัลตนเองเมื่อใช้ภาษาได้ดี	29	15
5	เล่าความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นฟัง	22	19
6	จดบันทึกความรู้สึกลงในสมุดบันทึกประจำวัน	3	3

จากตาราง 17 แสดงว่า วิธีเรียนประเภทวิธีการกำกับการเรียนนี้ นักศึกษากลุ่มเก่งจำนวนมากนำไปใช้เพียง 2 วิธี คือ การพยายามให้กำลังใจตนเองเมื่อกลัวว่าจะพุดผิด ๆ ถูก ๆ และพยายามทำให้สบายเมื่อรู้สึกว่าจะไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษ วิธีเรียนอีก 3 วิธี นักศึกษาในกลุ่มเรียนเก่งนี้จำนวนปานกลางนำเอาไปใช้ และวิธีเรียนที่นักศึกษาจำนวนน้อยนำไปใช้ คือ การจดบันทึกความรู้สึกลงในสมุดบันทึกประจำวัน

ส่วนนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนปานกลางและจำนวนน้อยเท่านั้นที่นำเอาวิธีเรียนประเภทนี้ไปใช้ ข้อที่น่าสังเกต คือ วิธีเรียนข้อ 40 คือ การพยายามให้กำลังใจตนเองเมื่อกลัวว่าจะพุดผิด ๆ ถูก ๆ นั้น นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนมากนำเอาวิธีนี้ไปใช้แต่ในทางกลับกัน นักศึกษากลุ่มอ่อนเพียงจำนวนน้อยที่นำเอาวิธีเรียนนี้ไปใช้ ส่วนวิธีเรียนที่นักศึกษาทั้งกลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อนจำนวนน้อยนำเอาไปใช้เหมือนกันคือ การจดบันทึกความรู้สึกลงในสมุดบันทึกประจำวัน

ตาราง 18 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนประเภทวิธีการทางสังคมเป็นรายชื่อของนักศึกษา กลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2537

ลำดับที่	วิธีการทางสังคม	จำนวนนักศึกษา %	
	วิธีเรียน	เก่ง	อ่อน
1	ขอให้คนอื่นช่วยแก้ไขเมื่อพุดไม่ถูกต้อง	76	30
2	ขอให้พุดช้าลงหรือพุดซ้ำเมื่อฟังไม่เข้าใจ	71	49
3	ถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษ	64	26
4	ขอความช่วยเหลือจากเจ้าของภาษา	61	34
5	พยายามทำความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	51	19
6	ฝึกพุด (ใช้) ภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ	27	15

จากตาราง 18 แสดงว่า นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนมากนำเอาวิธีการทางสังคมทั้งหมดไปใช้ วิธีที่นำไปใช้จำนวนมากที่สุด คือ การขอให้คนอื่นช่วยแก้ไขให้เมื่อพูดไม่ถูกต้องและการ ขอให้พูดช้าลงหรือพูดซ้ำเมื่อฟังไม่เข้าใจรองลงมา แต่นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนปานกลางนำไปใช้ 4 วิธี และอีก 1 วิธีที่ นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนเพียงจำนวนน้อยนำไปใช้ คือ การพยายามทำความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

การเปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนแต่ละวิธีของนักศึกษารุ่นปี 2538 จำแนกตามระดับความรู้

วิธีเรียนแต่ละข้อต่อไปนี้เป็นวิธีเรียนที่นักศึกษารุ่นปี 2538 ระบุว่า เป็นวิธีเรียนที่เลือกนำไปใช้ในปริมาณความถี่สูง ต่อไปนี้จะเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นว่านักศึกษากลุ่ม โดย เฉพาะนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อนจำนวนเท่าใดเลือกใช้วิธีเรียนใดบ้าง ซึ่งในการเปรียบเทียบนั้นจะกล่าวถึงประเภทดังนี้

ตาราง 19 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนเป็นรายชื่อ ประเภทวิธีการจำ ของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2538

ลำดับที่	วิธีการจำ วิธีเรียน	จำนวนนักศึกษา %	
		เก่ง	อ่อน
1	จำโดยจดจำสถานที่พบเห็นคำหรือวลีนั้น ๆ	50	26.18
2	จำโดยเอาคำใหม่ไปโยงเข้ากับคำที่รู้อยู่แล้ว	47	59.52
3	จำโดยการออกเสียงให้คล้องจองกับคำศัพท์ใหม่นั้น	30	23.80
4	จำโดยนำเสียงของคำไปโยงเข้ากับมโนภาพหรือของจริง	27	59.52
5	ใช้บัตรคำในการช่วยให้จำคำศัพท์ใหม่	25	21.42
6	จำโดยคิดสร้างมโนภาพสถานการณ์ที่จะนำคำไปใช้	22	57.14
7	ทบทวนบทเรียนเสมอ ๆ	20	23.80
8	จำโดยนำเอาศัพท์ใหม่ไปใช้แต่งประโยค	17	54.76
9	จำโดยใช้การแสดงกริยาท่าทางที่มีความหมายเหมือนกับศัพท์ใหม่นั้น	10	11.90

จากตาราง 19 แสดงว่า วิธีเรียนประเภทความจำนี้ นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนมากเลือกนำไปใช้เพียง 1 วิธี คือ การจำโดยจดจำสถานที่พบเห็นคำหรือวลีนั้น ๆ ส่วนวิธีเรียนที่ เหลือนั้นนักศึกษาจำนวนปานกลางเลือกนำไปใช้ยกเว้น 2 วิธีที่นักศึกษาจำนวนน้อยนำไปใช้ คือ การจำโดยนำเอาศัพท์ใหม่ไปใช้แต่งประโยคและการจำโดยใช้การแสดงกริยาท่าทางที่มี ความหมายเหมือนกับศัพท์ใหม่นั้น ส่วนนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนมากใช้วิธีเรียนต่อไปนี้

คือ การจำโดยเอาคำใหม่ไปโยงเข้ากับคำที่รู้อยู่แล้ว การจำโดยนำเสียงของคำไปโยงเข้ากับมโนภาพหรือของจริง และ การจำโดยคิดสร้างมโนภาพสถานการณ์ที่จะนำคำไปใช้ และ การจำโดยนำเอาศัพท์ใหม่ไปใช้แต่งประโยค ส่วนวิธีอื่นนอกจากนี้ นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนปานกลางเลือกนำไปใช้ นอกจากนั้นมีวิธีเรียน 1 วิธีที่ทั้งนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนน้อยและนักศึกษากลุ่มเก่งจำนวนน้อยนำไปใช้ เหมือนกัน คือ การจำโดยใช้การแสดงกริยาท่าทางที่มีความหมายเหมือนกับศัพท์ใหม่นั้น

ตาราง 20 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนเป็นรายข้อ ประเภท วิธีการคิด
ของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2538

ลำดับที่	วิธีการคิด วิธีเรียน	จำนวนนักศึกษา %	
		เก่ง	อ่อน
1	อ่านข้ามเพื่อดูเค้าเรื่องก่อนแล้วจึงย้อนกลับมาอ่านโดยละเอียด	57.50	49.98
2	พยายามไม่แปลคำต่อคำ	57.50	16.66
3	พยายามฝึกหัดออกเสียงภาษาอังกฤษ	52.50	26.18
4	ดูภาพยนตร์ฝรั่งเสียงในฟิล์ม	45.00	23.80
5	พยายามฝึกพูดให้เหมือนเจ้าของภาษา	42.50	28.56
6	พูดหรือเขียนคำใหม่หลาย ๆ ครั้ง	42.50	19.04
7	หาคำภาษาไทยที่มีความหมายใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษ	37.50	33.32
8	ทำความเข้าใจความหมายของคำโดยการจำแนกคำออกเป็น ส่วน ๆ	37.50	14.28
9	นำเอาคำศัพท์ที่รู้อยู่แล้วไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ	32.50	26.18
10	ทำสรุปย่อเรื่องที่ได้อ่านหรือฟังมา	30.00	9.52
11	อ่านนิยาย นิทาน การ์ตูนภาษาอังกฤษเพื่อความเพลิดเพลิน	25.00	2.38
12	เริ่มนำการพูดสนทนา	20.00	4.76
13	จดบันทึกหรือเขียนอย่างอื่นเป็นภาษาอังกฤษ	15.00	7.14
14	ศึกษารูปแบบของประโยคภาษาอังกฤษ	12.50	14.28

จากตาราง 20 แสดงว่า นักศึกษากลุ่มเก่งจำนวนมากใช้วิธีคิดต่อไปนี้ คือ การฝึกพูดให้เหมือนเจ้าของภาษา การอ่านข้ามเพื่อดูเค้าเรื่องก่อนแล้วจึงกลับมาอ่านในรายละเอียด และการไม่แปลคำต่อคำ นอกเหนือจากนั้นเป็นวิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนปานกลางใช้ และวิธีเรียนที่นักศึกษาในกลุ่มนี้จำนวนน้อยเลือกนำไปใช้คือ การจดบันทึกหรือเขียน เป็นภาษาอังกฤษ และการศึกษารูปแบบของประโยคภาษาอังกฤษ

ส่วนนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนปานกลาง และจำนวนน้อย เท่านั้นที่นำเอาวิธีเรียนในประเภทนี้ไปใช้ โดยที่ไม่มีวิธีเรียนใดเลยที่นักศึกษากลุ่มอ่อนจำนวนมากนำเอาไปใช้ วิธี

เรียนที่นักศึกษากลุ่มนี้จำนวนน้อยนำไปใช้ คือ การพูดหรือเขียนคำใหม่หลาย ๆ ครั้ง การพยายามไม่แปลคำต่อคำ การทำความเข้าใจความหมายของคำโดยการจำแนกคำออกเป็น ส่วน ๆ การศึกษารูปแบบของประโยคภาษาอังกฤษ การทำสรุปย่อเรื่องที่ได้อ่านหรือฟังมา การจดบันทึกหรือเขียนอย่างอื่นเป็นภาษาอังกฤษ การเริ่มนำการพูดสนทนา การอ่านนิยาย นิทาน การ์ตูนภาษาอังกฤษเพื่อความเพลิดเพลิน

สรุปก็คือ ในกลุ่มวิธีเรียนประเภทการคิดนี้ นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนปานกลางและนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนน้อยนำไปใช้เป็นส่วนมาก

ตาราง 21 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนเป็นรายชื่อ ประเภท วิธีชดเชย
ของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2538

ลำดับที่	วิธีชดเชย	จำนวนนักศึกษา %	
		เก่ง	อ่อน
1	เดาความหมายของคำที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน	62.50	38.08
2	ถ้านึกคำที่จะใช้ไม่ออก ก็คิดคำใหม่ขึ้นมาแทน	60.00	38.08
3	ในการสนทนา ถ้านึกคำที่ต้องการใช้ไม่ได้ก็ใช้ภาษาท่าทางแทน	57.50	54.74
4	ถ้านึกคำที่มีความหมายเฉพาะไม่ออกก็จะใช้คำเหมือนแทน	57.50	35.70
5	ในการฟัง มักจะเดาว่าผู้พูดจะพูดอะไรต่อไป	37.50	16.66
6	อ่านโดยไม่เปิดหาคัพท์จากพจนานุกรม	37.50	11.90

จากตาราง 21 แสดงว่านักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนมากและจำนวนปานกลางเลือกใช้วิธีเรียนในประเภทวิธีชดเชยนี้ วิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเก่งจำนวนมากนำไปใช้คือ การเดาความหมายของคำที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน ในการสนทนา ถ้านึกคำที่ต้องการใช้ไม่ได้ก็ใช้ภาษาท่าทางแทน ถ้านึกคำที่จะใช้ไม่ออก ก็คิดคำใหม่ขึ้นมาแทนและ ถ้านึกคำที่มีความหมายเฉพาะไม่ออกก็จะใช้คำเหมือนแทน

ส่วนนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนมากนำเอาวิธีเรียนเพียง 1 วิธีซึ่งซ้ำกับวิธีที่นักศึกษากลุ่มเก่งจำนวนมากนำเอาไปใช้ คือ ในการสนทนา ถ้านึกคำที่ต้องการใช้ไม่ได้ก็ใช้ภาษาท่าทางแทน และอีก 3 วิธีเป็นวิธีเรียนที่ซ้ำกับที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนปานกลางนำไปใช้ ส่วนอีก 2 วิธีที่นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนน้อยนำเอาไปใช้ คือ ในการฟัง มักจะเดาว่าผู้พูดจะพูดอะไรต่อไป และ การอ่านโดยไม่เปิดหาคัพท์จากพจนานุกรม

โดยสรุป นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนมากเลือกใช้วิธีเรียนซ้ำกันอยู่ 1 วิธี วิธีเรียนที่เหลือที่กลุ่มเรียนเก่งจำนวนมากนำไปใช้จะเป็นวิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนปานกลางนำไปใช้ และวิธีเรียนที่กลุ่มเรียนเก่งจำนวนปานกลางนำไปใช้เป็นวิธีเรียนที่กลุ่มเรียนอ่อนจำนวนน้อยนำไปใช้

ตาราง 22 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนเป็นรายชื่อ ประเภท วิธีกำกับการเรียน
ของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2538

ลำดับที่	วิธีกำกับการเรียน	จำนวนนักศึกษา%	
		เก่ง	อ่อน
1	พยายามหาวิธีเรียนภาษาให้ดีขึ้น	60.00	64.26
2	ตั้งใจฟังเมื่อมีคนพูดภาษาอังกฤษ	60.00	45.22
3	ประเมินความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษ	57.50	66.64
4	มีเป้าหมายที่ชัดเจนในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	52.50	54.74
5	หาโอกาสอ่านภาษาอังกฤษเสมอ ๆ	50.00	30.94
6	ในการเรียน พยายามจดจำข้อผิดพลาดและหาทางแก้ไข	47.50	40.46
7	หาวิธีการต่าง ๆ ที่จะหาภาษาอังกฤษ	42.50	21.42
8	กำหนดเวลาเรียนที่แน่นอนเพื่อที่จะได้มีเวลาเรียนที่เพียงพอ	35.00	14.28
9	หาโอกาสพูดคุยโดยใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา	30.00	7.14

จากตาราง 22 แสดงว่า ในจำนวนวิธีเรียนในประเภทวิธีกำกับการเรียน 9 วิธี นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งรุ่นปี 2538 จำนวนมากนำไปใช้ 5 วิธี ต่อไปนี้คือ การตั้งใจฟัง เมื่อมีคนพูดภาษาอังกฤษ การพยายามหาวิธีที่จะเรียนภาษาให้ดีขึ้น การหาโอกาสอ่านภาษาอังกฤษเสมอ ๆ การตั้งเป้าหมายที่ชัดเจนในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษและการประเมินความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนวิธีเรียนที่เหลืออีก 4 วิธีนั้น นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนปานกลางนำไปใช้

ส่วนนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนมากนำเอาวิธีเรียนเพียง 3 วิธี ซึ่งก็เป็นวิธีที่ซ้ำกับที่กลุ่มเรียนเก่งจำนวนมากนำไปใช้ทั้ง 3 วิธี ส่วนวิธีเรียนที่เหลือนอกจากนั้น กลุ่มเรียนอ่อนจำนวนปานกลางนำไปใช้ ยกเว้น 2 วิธีที่นักศึกษาจำนวนน้อยนำไปใช้ คือ 2 วิธี การกำหนดเวลาเรียนที่แน่นอนเพื่อที่จะได้มีเวลาเรียนที่เพียงพอ และการหาโอกาสใช้ภาษาอังกฤษโดยการพูดคุยกับเจ้าของภาษา

ตาราง 23 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนเป็นรายข้อ ประเภท วิธีเรียนที่เกี่ยวข้องกับ
ความรู้สึกของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2538

ลำดับที่	วิธีเรียนที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก	จำนวนนักศึกษา %	
	วิธีเรียน	เก่ง	อ่อน
1	พยายามให้กำลังใจตนเองเมื่อกลัวว่าจะพุดผิด ๆ ถูก ๆ	60.00	52.36
2	พยายามทำให้สบายเมื่อรู้สึกว่าไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษ	57.50	47.60
3	ให้รางวัลตนเองเมื่อใช้ภาษาได้ดี	25.00	23.80
4	ตั้งข้อสังเกตเวลาเครียดหรือตื่นเต้น	20.00	30.94
5	เล่าความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นฟัง	12.50	23.80
6	จดบันทึกความรู้สึกลงในสมุดบันทึกประจำวัน	12.50	2.38

จากตาราง 23 นักศึกษากลุ่มเก่งจำนวนมากใช้วิธีเรียนเหล่านี้ คือการพยายามทำให้สบายเมื่อรู้สึกว่าไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษ และการพยายามให้กำลังใจตนเองเมื่อกลัวว่าจะพุดผิด ๆ ถูก ๆ และวิธีที่นักศึกษาจำนวนน้อยเลือกใช้ คือ เล่าความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นฟัง และจดบันทึกความรู้สึกลงในสมุดบันทึกประจำวัน วิธีเรียนอีก 2 วิธีที่เหลือเป็นวิธีเรียนที่นักศึกษาจำนวนปานกลางนำไปใช้ ส่วนนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนมากนำเอาวิธีเรียนประเภทนี้ไปใช้เพียง 1 วิธี ซึ่งซ้ำกับวิธีที่กลุ่มเรียนเก่งจำนวนมากนำไปใช้ คือ การพยายามให้กำลังใจตนเองเมื่อกลัวว่าจะพุดผิด ๆ ถูก ๆ นอกเหนือจากนั้น กลุ่มเรียนอ่อนจำนวนปานกลางนำไปใช้ และวิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนน้อยนำไปใช้มีเพียงวิธีเดียวซึ่งก็ซ้ำกับที่กลุ่มเรียนเก่งจำนวนน้อยใช้เช่นกันคือ การจดบันทึกความรู้สึกลงในสมุดบันทึกประจำวัน

ตาราง 24 เปรียบเทียบการใช้วิธีเรียนเป็นรายข้อ ประเภท วิธีทางสังคม
ของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2538

ลำดับที่	วิธีทางสังคม	จำนวนนักศึกษา %	
	วิธีเรียน	เก่ง	อ่อน
1	ขอให้พุดช้าลงหรือพุดซ้ำเมื่อฟังไม่เข้าใจ	67.50	47.60
2	ขอให้คนอื่นช่วยแก้ไขเมื่อพุดไม่ถูกต้อง	65.00	57.12
3	ถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษ	55.00	21.42
4	ขอความช่วยเหลือจากเจ้าของภาษา	52.50	38.08
5	พยายามทำความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	37.50	30.94
6	ฝึกพุด (ใช้) ภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ	32.50	14.28

จากตาราง 24 แสดงว่าวิธีเรียนที่เกี่ยวข้องกับทางสังคมมี 6 วิธี นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนมากนำไปใช้ 4 วิธี คือ การขอให้พูดช้าลงหรือพูดซ้ำเมื่อฟังไม่เข้าใจ การขอให้คนอื่นช่วยแก้ไขเมื่อพูดไม่ถูกต้อง การขอความช่วยเหลือจากเจ้าของภาษา และการถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนวิธีเรียนอีก 2 วิธีนั้น กลุ่มเรียนเก่งจำนวนปานกลางนำไปใช้

ส่วนกลุ่มเรียนอ่อนจำนวนมากนำเอาวิธีเรียนในประเภทนี้ไปใช้เพียงวิธีเดียวคือ การขอให้คนอื่นช่วยแก้ไขเมื่อพูดไม่ถูกต้อง ซึ่งก็ซ้ำกับวิธีที่กลุ่มเก่งจำนวนมากใช้เช่นกัน ส่วนวิธีอื่น ๆ กลุ่มเรียนอ่อนจำนวนปานกลางนำไปใช้ และวิธีที่ กลุ่มเรียนอ่อนจำนวนน้อยนำไปใช้มี 1 วิธี คือ การฝึกพูด (ใช้)ภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ

การหาความสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียนระหว่างนักศึกษาที่มีระดับความรู้ภาษาอังกฤษเดียวกันของรุ่นปี 2537 และรุ่นปี 2538

การหาความสัมพันธ์ของรูปแบบการใช้วิธีเรียนของนักศึกษาทั้งสองรุ่นนี้ก็เพื่อเปรียบเทียบลักษณะการใช้วิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งของทั้งสองรุ่นปีและลักษณะการใช้วิธีเรียนของนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนของทั้งสองรุ่นปี โดยเรียงลำดับวิธีเรียนตามจำนวนร้อยละของนักศึกษา (%) ที่นำเอาวิธีเรียนทั้งหมดไปใช้จากมากไปหาน้อย และหาค่าสหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman's Rank Order Correlation Coefficient)

ในการหาค่าสหสัมพันธ์ของการใช้วิธีเรียนระหว่างนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งของรุ่นปี 2537 และรุ่นปี 2538 ปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเรียนเก่ง = .90 ซึ่งแสดงความสัมพันธ์สูง อันแสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งทั้งสองกลุ่มนี้ใช้วิธีการเรียนในลักษณะที่คล้ายคลึงกันมาก ดังตาราง

ตาราง 25 แสดงการจัดอันดับการใช้วิธีเรียนแต่ละวิธีจากมากไปหาน้อยตามจำนวน ร้อยละของนักศึกษาในกลุ่มเรียนเก่ง รุ่นปี 2537 และของรุ่นปี 2538

ลำดับที่	ประเภท	วิธีเรียน	จำนวนนักศึกษา %	
			รุ่นปี 2537	รุ่นปี 2538
1	ชดเชย	ถ้านึกคำที่จะใช้ไม่ออก ก็คิดคำใหม่ขึ้นมาแทน	79.00	60.00
2	ทำกับ	ตั้งใจฟัง เมื่อมีคนพูดภาษาอังกฤษ	79.00	60.00
3	ชดเชย	ในการสนทนา ถ้านึกคำที่ต้องการใช้ไม่ได้ก็ใช้ภาษาท่าทางแทน	78.00	57.50
4	ชดเชย	ถ้านึกคำที่มีความหมายเฉพาะไม่ออกก็จะใช้คำเหมือนแทน	78.00	57.50
5	สังคม	ขอให้คนอื่นช่วยแก้ไขเมื่อพูดไม่ถูกต้อง	76.00	65.00
6	ทำกับ	ประเมินความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษ	75.00	57.50
7	ทำกับ	พยายามหาวิธีที่จะเรียนภาษาให้ดีขึ้น	73.00	60.00
8	สังคม	ขอให้พูดช้าลงหรือพูดซ้ำเมื่อฟังไม่เข้าใจ	71.00	67.50
9	รู้สึก	พยายามให้กำลังใจตนเองเมื่อกลัวว่าจะพูดผิด ๆ ถูก ๆ	68.00	60.00
10	คิด	อ่านซ้ำเพื่อดูเค้าเรื่องก่อนแล้วจึงย้อนกลับมาอ่านโดยละเอียด	68.00	57.50
11	ทำกับ	มีเป้าหมายที่ชัดเจนในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	64.00	52.50
12	สังคม	ถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษ	64.00	55.00
13	สังคม	ขอความช่วยเหลือจากเจ้าของภาษา	61.00	52.50
14	ทำกับ	ในการเรียน พยายามจดจำข้อผิดพลาดและหาทางแก้ไข	61.00	47.50
15	ชดเชย	เดาความหมายของคำที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน	59.00	62.50
16	คิด	พยายามไม่แปลคำต่อคำ	54.00	57.50
17	ทำกับ	หาโอกาสอ่านภาษาอังกฤษเสมอๆ	52.00	50.00

ลำดับที่	ประเภท	วิธีเรียน	จำนวนนักศึกษา %	
			รุ่นปี 2537	รุ่นปี 2538
18	ทำกับ	หาวิธีการต่าง ๆ ที่จะใช้ภาษาอังกฤษ	52.00	42.50
19	คิด	พยายามฝึกหัดออกเสียงภาษาอังกฤษ	51.00	52.50
20	คิด	หาคำภาษาไทยที่มีความหมายใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษ	51.00	37.50
21	รู้สึก	พยายามทำให้สบายเมื่อรู้สึกว่าจะไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษ	51.00	57.50
22	สังคม	พยายามทำความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	51.00	37.50
23	คิด	นำเอาคำศัพท์ที่รู้อยู่แล้วไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ	49.00	32.50
24	คิด	พยายามฝึกพูดให้เหมือนเจ้าของภาษา	49.00	42.40
25	คิด	ดูภาพยนตร์ฝรั่งเสียงในฟิล์ม	42.00	45.00
26	ชดเชย	อ่านโดยไม่เปิดหาคำศัพท์จากพจนานุกรม	42.00	37.50
27	จำ	จำโดยจดจำสถานที่พบเห็นคำหรือวลีนั้น ๆ	42.00	50.00
28	รู้สึก	ตั้งข้อสังเกตเวลาเครียดหรือตื่นเต้น	42.00	20.00
29	ชดเชย	ในการฟัง มักจะเดาใจผู้พูดว่าจะพูดอะไรต่อไป	37.00	37.50
30	ทำกับ	หาโอกาสพูดคุยโดยใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา	34.00	30.00
31	คิด	พูดหรือเขียนคำใหม่หลาย ๆ ครั้ง	30.00	39.10
32	จำ	จำโดยเอาคำใหม่ไปโยงเข้ากับคำที่รู้อยู่แล้ว	29.00	47.50
33	คิด	ศึกษารูปแบบของประโยคภาษาอังกฤษ	29.00	12.50
34	คิด	ทำความเข้าใจความหมายของคำโดยการจำแนกคำออกเป็นส่วน ๆ	29.00	37.50

ลำดับที่	ประเภท	วิธีเรียน	จำนวนนักศึกษา %	
			รุ่นปี 2537	รุ่นปี 2538
35	รู้สึก	ให้รางวัลตนเองเมื่อใช้ภาษาได้ดี	29.00	25.00
36	จำ	จำโดยคิดสร้างมโนภาพสถานการณ์ที่จะนำคำไปใช้	27.00	22.50
37	สังคม	ฝึกพูด (ใช้) ภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ	27.00	32.50
38	จำ	จำโดยการออกเสียงให้คล้องจองกับคำศัพท์ใหม่นั้น	25.00	30.00
39	จำ	ใช้บัตรคำในการช่วยให้จำคำศัพท์ใหม่	23.00	25.00
40	รู้สึก	เล่าความรู้สึกของตนเองให้ผู้ฟัง	22.00	12.50
41	จำ	จำโดยนำเอาศัพท์ใหม่ไปใช้แต่งประโยค	22.00	57.50
42	จำ	จำโดยนำเสียงของคำไปโยงเข้ากับมโนภาพหรือของจริง	20.00	27.50
43	คิด	อ่านนิยาย นิทาน การ์ตูนภาษาอังกฤษเพื่อความเพลิดเพลิน	20.00	25.00
44	คิด	จดบันทึกหรือเขียนเป็นภาษาอังกฤษ	20.00	15.00
45	กำกับ	กำหนดเวลาเรียนที่แน่นอนเพื่อที่จะได้มีเวลาเรียนที่เพียงพอ	18.00	35.00
46	คิด	ทำสรุปย่อเรื่องที่ได้อ่านหรือฟังมา	17.00	30.00
47	จำ	จำโดยทบทวนบทเรียนเสมอ ๆ	15.00	20.00
48	คิด	เริ่มนำการพูดสนทนา	8.00	20.00
49	รู้สึก	จดบันทึกความรู้สึกลงในสมุดบันทึกประจำวัน	3.00	12.50
50	จำ	จำโดยแสดงกริยาท่าทางที่มีความหมายเหมือนกับศัพท์ใหม่นั้น	1.00	10.00

จากตารางข้างบนนี้ จะเห็นได้ว่านักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนมากทั้งสองรุ่นนำวิธีเรียน 17 วิธี ไปใช้ วิธีเรียนเหล่านี้จำแนกออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- ประเภทกำกับกับการเรียน 5 วิธี (จากจำนวนทั้งหมด 9 วิธี)
- ประเภทวิธีขีดเขียน 4 วิธี (จากจำนวนทั้งหมด 6 วิธี)
- ประเภทวิธีการทางสังคม 4 วิธี (จากจำนวนทั้งหมด 6 วิธี)
- ประเภทที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก 2 วิธี (จากจำนวนทั้งหมด 6 วิธี)

ประเภทวิธีการคิด 2 วิธี (จากจำนวนทั้งหมด 14 วิธี)
 ส่วนวิธีเรียนที่นักศึกษาในกลุ่มเก่งจำนวนน้อยทั้งสองรุ่นนำไปใช้มีด้วยกันทั้งหมด 2 วิธี เป็น
 ประเภทวิธีการจำ 1 วิธี เป็นวิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้อีก 1 วิธี

ตาราง 26 แสดงการเรียงลำดับการใช้วิธีเรียนเป็นรายชื่อจากมากไปหาน้อยตาม
 จำนวนร้อยละของนักศึกษาในกลุ่มเรียนอ่อนรุ่นปี 2537 และ รุ่นปี 2538

ลำดับที่	ประเภท	วิธีเรียน	จำนวนนักศึกษา %	
			รุ่นปี 2537	รุ่นปี 2538
1	กำกับ	ประเมินความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษ	76.00	66.64
2	กำกับ	พยายามหาวิธีที่จะเรียนภาษาให้ดีขึ้น	57.00	64.26
3	คิด	อ่านข้ามเพื่อดูเค้าเรื่องก่อนแล้วจึงย้อนกลับมาอ่านโดยละเอียด	49.00	49.98
4	สังคม	ขอให้พูดช้าลงหรือพูดซ้ำเมื่อฟังไม่เข้าใจ	49.00	47.60
5	กำกับ	ตั้งใจฟัง เมื่อมีคนพูดภาษาอังกฤษ	49.00	45.22
6	ชดเชย	ในการสนทนา ถ้านึกคำที่ต้องการใช้ไม่ได้ก็ใช้ภาษาท่าทางแทน	45.00	54.74
7	กำกับ	ในการเรียน พยายามจดจำข้อผิดพลาดและหาทางแก้ไข	45.00	40.46
8	ชดเชย	ถ้านึกคำที่จะใช้ไม่ออก ก็คิดคำใหม่ขึ้นมาแทน	45.00	38.08
9	รู้สึก	พยายามทำให้สบายเมื่อรู้สึกว่ามันยากใช้ภาษาอังกฤษ	38.00	47.60
10	คิด	พูดหรือเขียนคำใหม่หลาย ๆ ครั้ง	38.00	19.04
11	กำกับ	มีเป้าหมายที่ชัดเจนในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	34.00	54.74
12	ชดเชย	เดาความหมายของคำที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน	34.00	38.08
13	สังคม	ขอความช่วยเหลือจากเจ้าของภาษา	34.00	38.08
14	สังคม	ขอให้คนอื่นช่วยแก้ไขเมื่อพูดไม่ถูกต้อง	30.00	57.12

ลำดับที่	ประเภท	วิธีเรียน	จำนวนนักศึกษา %	
			รุ่นปี 2537	รุ่นปี 2538
15	รู้สึก	ตั้งข้อสังเกตเวลาเครียดหรือตื่นเต้น	30.00	30.94
16	คิด	พยายามฝึกพูดให้เหมือนเจ้าของภาษา	30.00	28.56
17	จำ	ใช้บัตรคำในการช่วยให้จำคำศัพท์ใหม่	26.00	21.42
18	สังคม	ถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษ	26.00	21.42
19	คิด	หาคำภาษาไทยที่มีความหมายใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษ	22.00	33.32
20	ชดเชย	ถ้านึกคำที่มีความหมายเฉพาะไม่ออกก็จะใช้คำเหมือนแทน	22.00	35.70
21	ชดเชย	ในการฟัง มักจะเดาว่าผู้พูดจะพูดอะไรต่อไป	22.00	37.50
22	คิด	ทำความเข้าใจความหมายของคำโดยการจำแนกคำออกเป็นส่วน ๆ	22.00	16.66
23	สังคม	พยายามทำความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	22.00	14.28
24	คิด	พยายามฝึกหัดออกเสียงภาษาอังกฤษ	19.00	30.94
25	รู้สึก	เล่าความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นฟัง	19.00	26.18
26	คิด	พยายามไม่แปลคำต่อคำ	19.00	23.80
27	คิด	จดบันทึกหรือเขียนอย่างอื่นเป็นภาษาอังกฤษ	19.00	16.66
28	ทำกับ	หาโอกาสอ่านภาษาอังกฤษเสมอ ๆ	19.00	7.14
29	จำ	จำโดยจดจำสถานที่พบเห็นคำหรือวลีนั้น ๆ	15.00	30.94
30	คิด	นำเอาคำศัพท์ที่รู้อยู่แล้วไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ	15.00	26.18
31	จำ	ทบทวนบทเรียนเสมอ ๆ	15.00	26.18
32	คิด	ดูภาพยนตร์ฝรั่งเสียงในฟิล์ม	15.00	23.80
33	รู้สึก	ให้รางวัลตนเองเมื่อใช้ภาษาได้ดี	15.00	23.80
34	ทำกับ	หาวิธีการต่าง ๆ ที่จะใช้ภาษาอังกฤษ	15.00	23.80
35	สังคม	ฝึกพูด (ใช้) ภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ	15.00	21.42
36	คิด	ศึกษารูปแบบของประโยคภาษาอังกฤษ	15.00	14.28

ลำดับที่	ประเภท	วิธีเรียน	จำนวนนักศึกษา %	
			รุ่นปี 2537	รุ่นปี 2538
37	ชดเชย	อ่านโดยไม่เปิดหาคัพท์จากพจนานุกรม	15.00	14.28
38	กำกับ	หาโอกาสพูดคุยโดยใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา	15.00	11.90
39	รู้สึก	พยายามให้กำลังใจตนเองเมื่อกลัวว่าจะพูดผิด ๆ ถูก ๆ	15.00	7.14
40	กำกับ	กำหนดเวลาเรียนที่แน่นอนเพื่อที่จะได้มีเวลาเรียนที่เพียงพอ	11.00	52.36
41	จำ	จำโดยนำเสียงของคำไปโยงเข้ากับมโนภาพหรือของจริง	11.00	14.28
42	จำ	จำโดยคิดสร้างมโนภาพสถานการณ์ที่จะนำคำไปใช้	11.00	9.52
43	จำ	จำโดยนำเอาศัพท์ใหม่ไปใช้แต่งประโยค	11.00	7.14
44	คิด	เริ่มนำการพูดสนทนา	11.00	4.76
45	จำ	จำโดยการออกเสียงให้คล้องจองกับคำศัพท์ใหม่นั้น	11.00	4.76
46	จำ	จำโดยเอาคำใหม่ไปโยงเข้ากับคำที่รู้อยู่แล้ว	7.00	23.80
47	คิด	ทำสรุปย่อเรื่องที่ได้อ่านหรือฟังมา	7.00	9.52
48	จำ	จำโดยใช้การแสดงกริยาท่าทางที่มีความหมายเหมือนกับศัพท์ใหม่นั้น	7.00	9.52
49	คิด	อ่านนิยาย นิทาน การ์ตูนภาษาอังกฤษเพื่อความเพลิดเพลิน	3.00	11.90
50	รู้สึก	จดบันทึกความรู้สึกลงในสมุดบันทึกประจำวัน	3.00	2.38

ในการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการใช้วิธีเรียนของนักศึกษา กลุ่มเรียนอ่อนของรุ่นปี 2537 และของกลุ่มเรียนอ่อนของรุ่นปี 2538 ปรากฏว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างกลุ่ม = .42 ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ที่ค่อนข้างน้อย อันแสดงว่าลักษณะการใช้วิธีเรียนของนักศึกษาสองกลุ่มนี้ยังไม่คล้ายคลึงกันมากนัก แต่อย่างไรก็ตามวิธีเรียนที่นักศึกษา กลุ่มเรียนอ่อนจำนวนมากทั้งสองรุ่นนี้นำไปใช้ มี 2 วิธี เป็นวิธีกำกับกับการเรียนทั้งสองวิธีคือ การประเมินความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษ และการพยายามหาวิธีที่จะเรียนภาษาให้ดีขึ้น

ส่วนวิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนน้อยทั้งสองรุ่นนำเอาวิธีเรียนไปใช้ทั้งหมด มี 16 วิธี ซึ่งจำแนกออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ประเภทกำกับการเรียน 2 วิธี (จากจำนวนทั้งหมด 9 วิธี)

ประเภท วิธีการทางสังคม 1 วิธี (จากจำนวนทั้งหมด 6 วิธี)

ประเภทที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก 1 วิธี (จากจำนวนทั้งหมด 6 วิธี)

ประเภทวิธีการคิด 7 วิธี (จากจำนวนทั้งหมด 14 วิธี)

ประเภทวิธีการจำ 5 วิธี (จากจำนวนทั้งหมด 9 วิธี)

บทที่ 5 อภิปรายผล

ผลที่ได้จากการวิจัยนี้สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวม

ผลที่ได้จากการแจแนบเพื่อหาปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมปรากฏว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีรุ่นปี 2537 และ รุ่นปี 2538 ระบุว่ามีการนำเอาวิธีเรียนประเภทต่าง ๆ ไปใช้ในปริมาณความถี่ปานกลางซึ่งก็สอดคล้องกับทฤษฎีวิธีเรียนที่ว่าผู้เรียนทุกระดับชั้นนำเอาวิธีเรียนไปใช้ในการเรียนของตน (Oxford and Crookall, 1989) และการที่นักศึกษากลุ่มนี้นำเอาวิธีเรียนไปใช้ในระดัปริมาณความถี่ปานกลางก็เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ และก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของโล คาสโตร (LoCastro, 1994) และของอ็อกฟอร์ด (.Oxford, 1990)

ในการเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมจำแนกตามระดับความรู้ระหว่างกลุ่มเรียนเก่ง กลุ่มปานกลางและกลุ่มเรียนอ่อนพบว่าปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนของกลุ่มเรียนเก่งมากกว่ากลุ่มเรียนปานกลางและกลุ่มอ่อนอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งก็เป็นไปตามความคาดหวังและสอดคล้องกับผลการวิจัยของชามอท (Chamot, 1987) ที่ว่าระดับความรู้ทางภาษาของผู้เรียนมีผลต่อการใช้วิธีเรียนของผู้เรียน

ในการเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนโดยรวมระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงพบว่าไม่แตกต่างกัน ประเด็นนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยส่วนมากที่เคยทำมาแล้วที่ว่า นักศึกษาหญิงใช้วิธีเรียนในปริมาณความถี่ที่มากกว่านักศึกษาชาย และมักจะส่งผลว่า นักศึกษาหญิงเรียนภาษาได้ดีกว่านักศึกษาชาย (Ehman and Oxford, 1988; Oxford et al, 1988) แต่การศึกษากลุ่มผู้อพยพชาวเวียดนามที่เข้าไปอยู่ในสหรัฐอเมริกา กลับพบว่า นักศึกษาชายใช้วิธีเรียนในปริมาณความถี่ที่มากกว่านักศึกษาหญิง (Tran, 1988) เนื่องจากผู้ชายคือกลุ่มผู้ที่ออกไปทำงานนอกบ้านบ่อยมากกว่าผู้หญิง ความแตกต่างนี้อาจเป็นผลมาจากสถานการณ์การใช้ภาษาอังกฤษ ในกรณีของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีที่พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงใช้วิธีเรียนในปริมาณความถี่ที่ไม่แตกต่างกันนี้อาจจะสืบเนื่องมาจากความตระหนักในความสามารถของซึ่งกันและกันว่าทั้งนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายไม่มีใครเก่งกว่าใคร จึงไม่มีความพยายามที่จะเรียนให้ได้ดีกว่ากัน นอกจากนั้น อาจเป็นเรื่องของความถนัด และทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษและการเรียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาหญิงที่มาเข้าเรียนสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมักเป็นกลุ่มที่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษอยู่แล้ว

ซึ่งแตกต่างไปจากนักศึกษาที่เลือกเรียนทางศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ และอาจจะมีความเชื่อที่ว่านักศึกษาสายวิทย์-คณิตแล้วจะเรียนภาษาได้ไม่ดี แต่จะเรียนทางด้านคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ได้ดีกว่า

2. ปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภท

ในการเปรียบเทียบปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละประเภทของของนักศึกษา จำแนกตามระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษ และจำแนกตามเพศชายและเพศหญิง ผลจากการวิจัยพบว่าวิธีเรียนที่นักศึกษาที่มีความรู้ต่างระดับกันในรอบปี 2537 นำเอาไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมี 4 ประเภทคือ วิธีการคิด วิธีการชดเชย วิธีกำกับการเรียนและวิธีการทางสังคม ส่วนวิธีเรียนประเภทที่นักศึกษาที่มีความรู้ต่างระดับกันในรอบปี 2538 นำเอาไปใช้แตกต่างกันมี 2 ประเภทและเป็นประเภทที่ซ้ำกันกับของรอบปี 2537 คือ วิธีการคิดและวิธีการชดเชย

รูปแบบการเรียนลักษณะที่นักศึกษากลุ่มเก่งทั้งสองรอบปีนำเอาไปใช้ที่มีความคล้ายคลึงกับหลักการเรียนที่ดีโดยทั่วไป คือวิธีการคิดเป็นวิธีเรียนที่ทำให้ผู้เรียนได้ความรู้หรือเข้าใจเนื้อหา เพราะวิธีการคิดประกอบขึ้นด้วยวิธีการรับรู้ วิธีการจำ วิธีการสรุปอ้างอิง และวิธีการสร้างมโนทัศน์เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ในการเรียนภาษา วิธีการคิดช่วยในการเรียนภาษาโดยตรงและสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนของนักศึกษา เช่น ในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ นักศึกษาใช้วิธีการอ่านข้ามไปอย่างรวดเร็วเพื่อดูเค้าโครงเรื่องก่อนแล้วย้อนกลับมาพิจารณาดูใจความโดยละเอียด ส่วนวิธีการชดเชยนั้นเป็นวิธีที่นักศึกษานำวิธีการอื่น ๆ มาช่วยให้ใช้ภาษาได้ เช่น การเดาความหมายจากพลความ การอ่านโดยไม่ต้องเปิดดูความหมายของศัพท์ทุกตัวจากพจนานุกรม การหาคำอื่น ๆ มาใช้ในการอธิบายความหมายเมื่อไม่รู้คำศัพท์เฉพาะ เป็นต้น ข้อมูลนี้อาจชี้บ่งถึงระดับความรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาว่าถึงแม้นักศึกษาได้ชื่อว่าเป็นกลุ่มเรียนเก่งก็จริง แต่ทว่า ยังไม่อยู่ในขั้นที่รู้มากและดีพอที่จะใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว จึงต้องอาศัยสิ่งอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ตัวภาษาอังกฤษมาช่วยให้ใช้ภาษาได้

ส่วนในกรณีที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งรอบปี 2537 ใช้วิธีการกำกับการเรียนและวิธีการทางสังคมแตกต่างไปจากนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อน และวิธีเรียนทั้งสองประเภทนี้ยังไม่ปรากฏในกลุ่มนักศึกษารอบปี 2538 นั้นอาจเป็นไปได้ที่ว่าสภาพการเรียนในมหาวิทยาลัยที่นักศึกษาอยู่มาเป็นเวลามากกว่า 1 ปี ทำให้นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งรอบปี 2537 เกิดความเคยชินกับการหาวิธีกำกับการเรียนของตน เพราะวิธีกำกับการเรียนก็เป็นวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้เรียนใช้ในการจัดการกับกิจกรรมการเรียนของตน เช่น การวางแผนก่อนลงมือกระทำกิจกรรมการเรียน การกำกับการพฤติกรรมระหว่างเรียนเพื่อทำกิจกรรมการเรียนให้สำเร็จตามเป้าหมาย และการประเมินผลหลังจากการกระทำกิจกรรมการเรียนแล้ว นักศึกษากลุ่มที่เรียนเก่งเมื่อเข้ามาอยู่ในแวดวงสังคมการเรียนเช่นอย่างในมหาวิทยาลัยได้ช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้วก็เริ่มเรียนรู้วิธีการที่จะช่วยให้การ

เรียนของตนดีขึ้น นอกเหนือจากนั้น นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งรุ่นปี 2537 นี้ก็ยังสามารถคิดหาวิธีอื่น ๆ ที่ช่วยให้การเรียนของตนดีขึ้นด้วย นั่นคือ การนำเอาวิธีการทางสังคม ซึ่งก็เป็นวิธีการที่อาศัยบุคคลอื่นในการช่วยในการเรียนของตน เช่น การฝึกใช้ภาษาร่วมกับคนอื่น การถามคำถาม การขอให้คนอื่นช่วยเหลือ เป็นต้น ส่วนนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งรุ่นปี 2538 ยังคงต้องอาศัยเวลากว่าที่จะเรียนรู้ที่จะนำเอาวิธีเรียน 2 ประเภทหลังนี้มาใช้ ส่วนนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนก็ยังมีปัญหาในการแสวงหาความรู้ทั้งด้วยตนเองและการแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้อื่น

ส่วนวิธีเรียนประเภทที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มที่เรียนอ่อนนี้ใช้ไม่แตกต่างกันคือวิธีจำและวิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก ความจริง ในการเรียนภาษาอังกฤษวิธีการจำเป็นวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดวิธีหนึ่ง แต่ยังมีกรวิจัยที่ระบุว่าผู้เรียนระบุบอกว่าใช้วิธีการจำที่น้อยมาก (Nyikos & Oxford, 1987; Reiss, 1985) และในงานวิจัยนี้ก็พบว่านักศึกษาทั้งกลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อนนำเอาวิธีจำไปใช้น้อยมาก ข้อมูลนี้อาจบ่งชี้ว่านักศึกษาน่าจะมีปัญหาในเรื่องศัพท์ เพราะการเรียนรู้อรรถาธิบายของศัพท์ต้องอาศัยความจำ หากนักศึกษาไม่ใช้วิธีการจำในลักษณะต่าง ๆ แล้ว การที่จดจำคำศัพท์ให้ได้มาก ๆ นั้นน่าจะเป็นเรื่องยาก นอกเสียจากว่านักศึกษาจะอ่านมากและฟังมากเพื่อให้ซึมซับภาษาอังกฤษเข้าไปเรื่อย ๆ ตลอดเวลา แต่เมื่อย้อนกลับไปดูวิธีเรียนที่เอื้อต่อการอ่านมากและฟังมากก็ไม่พบว่านักศึกษาส่วนมากจะใช้วิธีการเหล่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นก็พอจะบอกได้ว่านักศึกษามีความรู้เรื่องศัพท์อยู่ในวงจำกัด ซึ่งการที่ไม่รู้ความหมายของศัพท์มากพอ นักศึกษาก็ไม่สามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว และก่อให้เกิดความจำกัดในการเรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้นด้วย และเมื่อพิจารณาข้อมูลอื่นประกอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องวิธีเรียนประเภทวิธีการชดเชยที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งนำไปใช้ในปริมาณความถี่มากก็ยิ่งเห็นได้ชัดเจนว่า เนื่องจากนักศึกษามีความรู้เรื่องศัพท์น้อยจึงต้องหาวิธีการและหาสิ่งอื่นมาช่วยในการใช้ภาษาของตน เช่น เมื่อไม่รู้คำศัพท์ที่ต้องการก็ใช้กริยาทำทาง หรือเมื่อไม่รู้ความหมายของศัพท์ก็เดาความจากผลความ เป็นต้น

การเรียนรู้อรรถาธิบายของศัพท์ เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยวิธีการจำ คำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งของภาษา ที่มีจำนวนมหาศาลและการจัดการให้เรียนรู้ได้เป็นเรื่องยากที่สุดเรื่องหนึ่ง การนำเอาวิธีการจำไปใช้จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ศัพท์ได้ โดยที่ผู้เรียนจะใช้วิธีการจำในการจัดเก็บถ้อยคำภาษาและนำมาใช้ได้เมื่อต้องการสื่อความหมาย นอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถนำเอาวิธีการจำไปใช้ในการทบทวนจนเกิดเป็นทักษะ (Anderson, 1976, 1983, 1985) หากการรู้ศัพท์อยู่ในระดับที่เป็นทักษะแล้ว ผู้เรียนก็สามารถนำออกมาใช้ได้ง่ายขึ้น และไม่ค่อยลืมด้วย แม้ว่าจะไม่ค่อยได้ใช้ก็ตาม

เหตุผลอีกประการหนึ่งคือ อาจมีความเป็นไปได้ที่นักศึกษาไม่ได้นำเอาวิธีการจำไปใช้มากนักเมื่อเรียนเหนือระดับต้น ๆ ของการเรียนภาษาไปแล้ว ถ้าเป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 ที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เด็ก ๆ เหล่านั้นอาจจะท่องจำหนังสือแบบเรียนได้ทั้งหมด เพราะว่ามีสิ่งที่จะจดจำเพียงชนิดเดียว แต่เมื่อเรียนในระดับสูงขึ้นไป สิ่งที่เป็นเนื้อหาภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้มีมากมายเกินกว่าที่ผู้เรียนจะจดจำได้หาวดไหว ผู้เรียนก็เลยเลิก

คิดที่จะจำและใช้วิธีอื่นในการเรียนรู้ภาษาแทน เช่น วิธีการคิดและวิธีการชดเชย แต่ทว่าในการเรียนภาษาก็เหมือนกับการเรียนวิชาอื่นทั่วไปที่นักศึกษายังมีความจำเป็นที่จะต้องรู้ว่า มีสิ่งใดบ้างที่เขาจะต้องจดจำ และมีสิ่งใดบ้างที่เขาจะต้องเรียนโดยใช้วิธีอื่น ๆ ครูผู้สอน เอกสารประกอบการเรียนและกิจกรรมการเรียนอาจเป็นกรอบซึ่งนำให้ผู้เรียนรู้จักจดจำเนื้อหาที่จำเป็นต้องจำ

เหตุผลประการสุดท้ายเกี่ยวกับการไม่นำเอาวิธีการจำไปใช้มากนี้อาจเป็นไปได้ที่ว่านักศึกษาเหล่านี้ไม่เคยมีใครสอนให้เรียนรู้วิธีการจำและไม่เคยได้รับการฝึกให้จำ เหมือนอย่างครูสอนภาษาอังกฤษในสมัยก่อนที่มีวิธีการต่าง ๆ ที่บังคับให้นักเรียนท่อง เช่น ท่องบทอาขยาน ท่องบทกลอนภาษาอังกฤษ การท่องคำศัพท์ประเภทต่าง ๆ เป็นเวลาอย่างน้อย 10 นาทีก่อนกลับบ้านในตอนเย็น เหล่านี้เป็นต้น เมื่อผู้เรียนไม่เคยได้รับการฝึกให้ท่องจำก็เลยไม่รู้ว่าวิธีการจำในลักษณะใดบ้างที่ควรที่จะเลือกนำมาใช้ในการเรียนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการจดจำคำศัพท์

ส่วนวิธีเรียนอีกวิธีหนึ่ง คือ วิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกที่นักศึกษาไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อนนำไปใช้ในลักษณะเดียวกัน นั่นคือ ใช้ในปริมาณความถี่น้อย วิธีเรียนประเภทที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกเป็นวิธีที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตัวเองในอันที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการพูดสนทนากับผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ และในการใช้ภาษาโดยทั่วไป การที่นักศึกษาไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อนนำเอาวิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกไปใช้ในปริมาณความถี่น้อยกว่าวิธีเรียนประเภทอื่น ๆ อาจเป็นเพราะสถานการณ์การเรียนการสอนที่ไม่ได้เน้นให้ผู้เรียนฝึกทักษะการใช้ภาษา และการเรียนการสอนในห้องเรียนอาจเน้นกิจกรรมการเรียนที่นักศึกษาไม่จำเป็นต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และสาเหตุอีกประการหนึ่งก็อาจจะเป็นเพราะวัฒนธรรมในการเรียนในห้องเรียนที่นักศึกษามีความเคยชินมาก่อน นั่นคือ การไม่พูด ไม่ซักถามครูผู้สอน แต่จะรับฟังอยู่อย่างเงียบ ๆ เพียงอย่างเดียว ซึ่งการทำตัวให้อยู่ในภาวะ “เงียบ” เป็นการหลีกเลี่ยง ไม่ต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการใช้ภาษากับผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างการใช้ภาษาอังกฤษที่ตนเองยังมีข้อจำกัดอยู่มาก

3. ปริมาณความถี่ของการใช้วิธีเรียนแต่ละวิธี

จากการเปรียบเทียบลักษณะการใช้วิธีเรียนที่นักศึกษาระบุว่านำไปใช้ในปริมาณความถี่มาก โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ ผลปรากฏว่า ค่าสหสัมพันธ์ของการนำวิธีเรียนของนักศึกษากลุ่มเก่งของรุ่นปี 2537 และของรุ่นปี 2538 คือ .90 ซึ่งหมายความว่า รูปแบบการใช้วิธีเรียนของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งของทั้ง 2 รุ่นปีนี้มีความคล้ายคลึงกันมาก ฉะนั้น ในการอภิปรายเกี่ยวกับการใช้วิธีเรียนของกลุ่มเรียนเก่งจะกล่าวรวมกันไปทั้งสองรุ่นปี ส่วนกลุ่มเรียนอ่อนนั้น เมื่อหาค่าสหสัมพันธ์พบว่า มีค่า = .42 ซึ่งแสดงว่า รูปแบบการใช้วิธีเรียนของนักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนทั้งสองรุ่นปีนี้ยังไม่มีความสัมพันธ์เป็นรูปแบบที่คงเส้นคงวานัก

การศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการใช้วิธีเรียนแต่ละวิธีของนักศึกษากลุ่มเรียนเก่งกับกลุ่มเรียนอ่อนมีสิ่งที่น่าสนใจหลายประการ ดังนี้

1. นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งใช้วิธีเรียนมากกว่าและใช้ในปริมาณความถี่มากกว่านักศึกษากลุ่มเรียนอ่อน ซึ่งก็สอดคล้องกับการศึกษาอื่น ๆ (Chamot , 1987; Chamot and Kupper, 1989) ข้อมูลนี้สามารถสนับสนุนแนวคิดที่ว่านักศึกษาไทยที่เรียนเก่งก็ใช้วิธีเรียนหลายประเภทมากกว่ากลุ่มเรียนอ่อนและใช้ในปริมาณความถี่ที่มากกว่าด้วย

2. วิธีเรียนที่มีแนวโน้มว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะนำมาใช้มาก คือ ประเภทวิธีการกำกับการเรียน วิธีการคิด วิธีการชดเชย และวิธีการจำ แต่วิธีที่นักศึกษายังไม่ได้นำมาใช้ในปริมาณความถี่มากคือ วิธีที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกและวิธีการทางสังคม ลักษณะเช่นนี้น่าจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนที่ยังเน้นการเรียนภาษาในลักษณะที่เป็นการเรียนเหมือนกับการเรียนวิชาอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยโดยทั่วไป ไม่ได้เน้นการสอนภาษาอังกฤษในลักษณะของการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนำไปใช้ในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ เพราะถ้าต้องใช้สื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ วิธีเรียนประเภทที่เป็นวิธีเรียนทางสังคมจะต้องนำไปใช้ในปริมาณความถี่มาก เพราะนักศึกษาจะต้องใช้ภาษาในการติดต่อสื่อความหมายกับคนอื่น แต่วิธีเรียนที่นักศึกษาเลือกใช้มากดังที่ปรากฏในงานวิจัยนี้ คือ การเดาความหรือเดาความหมายของศัพท์ และการอ่านข้ามเพื่อดูเค้าโครงเรื่องก่อนจะมาอ่านในรายละเอียด เป็นต้น ส่วนวิธีการบางอย่างทางสังคม เช่น การเริ่มต้นสนทนากับผู้อื่น เป็นวิธีที่ใช้บ่อยมาก

3. วิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งเป็นจำนวนมากเลือกใช้ในปริมาณความถี่มากไม่ได้เป็นวิธีเรียนประเภทหนึ่งประเภทใดโดยเฉพาะ แต่เป็นการผสมผสานวิธีการเรียนต่าง ๆ เข้าด้วยกันเพื่อช่วยให้การเรียนมีประสิทธิภาพขึ้น ซึ่งก็สอดคล้องกับผลงานวิจัยอื่น ๆ (Oxford et al., 1993, Thomson & Rubin, 1993) วิธีเรียนประเภทต่าง ๆ ที่นักศึกษากลุ่มที่เรียนเก่งนำมาใช้ในปริมาณความถี่มาก ได้แก่

วิธีชดเชย-ถ้านึกคำที่จะใช้ไม่ออกก็คิดคำใหม่ขึ้นมาแทน

วิธีชดเชย-ในการสนทนา ถ้านึกคำที่ต้องการใช้ไม่ได้ก็ใช้ภาษาท่าทางแทน

วิธีชดเชย-ถ้านึกคำที่มีความหมายเฉพาะไม่ออกก็ใช้คำเหมือนแทน

วิธีกำกับการเรียน-ตั้งใจฟังเมื่อมีคนพูดภาษาอังกฤษ

วิธีกำกับการเรียน- ประเมินความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง

วิธีกำกับการเรียน -พยายามหาวิธีเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น

วิธีทางสังคม- ขอให้คนอื่นช่วยแก้ไขให้เมื่อพูดไม่ถูกต้อง

วิธีทางสังคม- ขอให้พูดช้าลงหรือพูดซ้ำเมื่อฟังไม่เข้าใจ เป็นต้น

ส่วนวิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนจำนวนมากใช้ในปริมาณความถี่มากนั้น ไม่ได้ใช้วิธีเรียนที่ผสมผสานเหมือนกับที่กลุ่มเรียนเก่งใช้ แต่ใช้วิธีเรียนเพียงประเภทเดียว คือ วิธีกำกับการเรียนและก็เลือกใช้ในปริมาณความถี่มากเพียง 2 วิธีเท่านั้น คือ ประเมินความก้าว

หน้าในการเรียนภาษาอังกฤษของตนเองและการพยายามหาวิธีเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น จากข้อมูลอันนี้ดูเหมือนจะชี้แนะว่า นักศึกษารู้ตัวดีว่ายังมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษเมื่อประเมินผลการเรียนของตนแล้ว และพยายามที่จะหาทางพัฒนาการเรียนของตน

อันที่จริง วิธีการกับการเรียนมีอีกหลายวิธี เช่น การวางแผนว่าจะเตรียมตัวอย่างไรที่จะทำกิจกรรมการเรียน การตั้งสมาธิในการฟังหรือการทำกิจกรรมการเรียนอื่น ๆ และการตรวจสอบผลที่เกิดขึ้นจากการเรียน และวิธีการกับการเรียนเหล่านี้ ผู้เรียนต้องนำไปใช้ควบคู่กับกับวิธีการ อื่น ๆ เช่นวิธีการคิดเพื่อให้เกิดผลสำเร็จในการเรียน วิธีการคิดที่ควรนำมาใช้ได้แก่ การฝึกพูดให้เหมือนเจ้าของภาษา การนำคำศัพท์ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ การจดบันทึก และการเขียนเป็นภาษาอังกฤษ การศึกษารูปแบบโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ เหล่านี้เป็นต้น หากใช้วิธีการดังกล่าว ก็จะเป็นการเสริมซึ่งกันและกันทำให้การเรียนภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ทั้งหมดนี้ไม่มีปรากฏในวิธีการเรียนที่กลุ่มนักศึกษา กลุ่มเรียน อ่อนนี้ นำไปใช้ ทำให้สันนิษฐานได้ว่า การที่นักศึกษา กลุ่มเรียนอ่อน นำเอาวิธีเรียนเพียงจำนวนน้อยไปใช้ในปริมาณความถี่มาก และใช้วิธีการเรียนอื่น ๆ ในปริมาณความถี่น้อย อาจเป็นเพราะว่าไม่มีสิ่งกระตุ้นให้นำเอาไปใช้ในการเรียน ซึ่งสิ่งที่น่าจะกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดมีความมานะพยายามในการเรียนมากขึ้นนี้ น่าจะเป็นสื่อการเรียนที่น่าสนใจ และเป็นสื่อการเรียนที่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน นอกจากนั้น เนื่องจากนักศึกษา กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีความรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัดจำเป็นต้องมีกำลังใจในการเรียน เพราะการเรียนภาษาที่จะให้ประสบความสำเร็จจนถึงขั้นที่ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองจนสามารถนำภาษาไปใช้สื่อความหมายได้ นั้นต้องใช้ความพยายาม ความอดทนเป็นอย่างมาก การสร้างกำลังใจในการเรียนภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญ และการสร้างกำลังใจนี้อาจทำได้ด้วยตนเองและหากเป็นการเรียนการสอนในห้องเรียนครูผู้สอนจะเป็นแรงใจอันสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีกำลังใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

โดยสรุป จากวิธีเรียนที่ปรากฏนี้อาจทำให้มองเห็นว่า นักศึกษาไม่ได้สนใจวิธีเรียนที่ช่วยให้สามารถสื่อความหมายได้ อย่างจริงจัง แต่สนใจที่พยายามหาวิธีเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น แต่ประเด็นที่ชวนให้คิดก็คือ หาวิธีเรียนให้ดีขึ้นเพื่ออะไร หากไม่ต้องการใช้เพื่อการสื่อสาร จึงอาจเป็นไปได้ว่าน่าจะเป็นเพราะต้องการให้ได้คะแนนในการประเมินผลการเรียนเมื่อสิ้นภาคเรียนแล้วเป็นสำคัญ หากข้อสันนิษฐานนี้เป็นจริงแล้ว ถ้าจะให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุตามจุดมุ่งหมายประการสำคัญของการเรียน คือการสื่อความหมายได้แล้ว การจัดการเรียนการสอนภาษาให้กับนักศึกษาเหล่านี้ก็น่าที่จะสร้างสิ่งกระตุ้น หรือสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในแง่ที่นักศึกษาจะต้องนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อความหมาย ซึ่งอาจจะกระทำได้โดยการเน้นทักษะการฟังและการพูดให้มากขึ้น และใช้สื่อต่าง ๆ ที่นักศึกษาสามารถฝึกฝนด้วยตนเองนอกห้องเรียนได้ด้วย

4. สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือ วิธีเรียนในประเภทต่าง ๆ ที่นักศึกษา กลุ่มเรียน เก่งเลือกนำมาใช้ในปริมาณความถี่มากนั้น เป็นประเภทที่เป็นวิธีการชดเชย การกำกับการ

เรียนและวิธีทางสังคมเสียเป็นส่วนใหญ่ ตัวอย่างวิธีการชดเชยที่นำมาใช้ เช่น เนื่องจากไม่รู้คำศัพท์ที่ต้องการจึงคิดคำขึ้นมาใหม่ (Coining words) และการใช้ภาษาท่าทางช่วยในการสื่อความหมาย แสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มนี้มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด เมื่อจำเป็นจะต้องใช้ภาษาจึงต้องหาสิ่งอื่น ทั้งที่เป็นถ้อยคำภาษาแต่ก็เป็นถ้อยคำภาษาที่ไม่ตรงกับที่ตนเองต้องการนัก จึงต้องนำเอาสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ถ้อยคำภาษามาช่วยเพื่อให้การสื่อความหมายดำเนินไปได้ นอกจากนี้ ยังใช้วิธีทางสังคม ซึ่งเป็นไปได้ว่า ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น นักศึกษายังพึ่งตนเองไม่ได้มากนัก ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่น เช่น ขอให้พูดซ้ำลงหรือขอให้ช่วยแก้ไขสิ่งผิดให้ ก็แสดงให้เห็นว่านักศึกษาเองก็รู้ตัวว่าตนเองมีความจำกัดในการใช้ภาษา จึงใช้วิธีขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น นอกจากนี้ก็พยายามคิดหาวิธีเรียนเพื่อให้เรียนภาษาอังกฤษให้ได้ดีขึ้น และประเมินความรู้ภาษาอังกฤษของตนอยู่เสมอ ซึ่งเป็นวิธีการกำกับการเรียนที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน การตั้งใจเรียนและการประเมินผลการเรียนของตน อันแสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะหาวิธีการพัฒนาวิธีเรียนและความตั้งใจที่จะเรียนรู้ภาษา ข้อมูลเหล่านี้แสดงว่า พื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มนักศึกษากลุ่มนี้ แม้ว่าจะจะเป็นกลุ่มเรียนเก่งแล้ว แต่ก็ถือว่ายังอยู่ในระดับที่เป็นพื้นฐานมาก ๆ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนี้ ความจำเป็นเร่งด่วนของนักศึกษากลุ่มนี้ในการพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษต่อไป คือการเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์พื้นฐานและคำศัพท์พื้นฐานที่จำเป็นก่อน (Basic grammar rules, sentence construction and vocabulary) (MacIntyre, 1994:188) และในขณะเดียวกันก็ต้องจัดสถานการณ์การเรียนที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสัมผัสกับการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงให้มากขึ้น ซึ่งสามารถกระทำได้โดยการใช้สื่อประเภทต่าง ๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน เช่น หนังสือพิมพ์ รายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ และสื่อทางคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

5. ข้อที่น่าสังเกตต่อไปก็คือ นักศึกษาไม่ได้นำเอาวิธีการคิดไปใช้ในปริมาณความถี่มาก แต่ใช้ในระดับปริมาณความถี่น้อยเสียเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาอื่น ๆ เช่น การศึกษาของโอมอลลีและคณะ (O'Malley and Chamot, et al., 1985) ที่นักศึกษาต่างชาติในระดับมัธยมใช้ในการทำกิจกรรมการเรียน เช่น การฝึกหัดออกเสียง การฝึกพูด การเรียนรู้คำศัพท์ และการฝึกใช้ภาษา และนักเรียนต่างชาติเหล่านั้นใช้วิธีการคิดในปริมาณความถี่สูง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพูดซ้ำ การจดบันทึก การร่วมมือกระทำกิจกรรม และการหาความกระจ่าง เป็นต้น ผลการวิจัยนี้อาจสะท้อนให้เห็นว่าลักษณะของกิจกรรมการเรียนที่ไม่ได้เน้นให้นักศึกษาต้องนำเอาวิธีการคิดไปใช้ในการกระทำกิจกรรมการเรียนก็ได้ เพราะการเลือกนำเอาวิธีเรียนไปใช้น่าจะขึ้นอยู่กับกิจกรรมการเรียนและจุดมุ่งหมายของกิจกรรมการเรียนนั้นเป็นสำคัญ

6. วิธีการเรียนโดยวิธีการจำเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากวิธีหนึ่งในการเรียนภาษา แต่ปรากฏว่าในการวิจัยนี้พบว่านักศึกษาจำนวนน้อยมากนำเอาวิธีการจำเป็นไปใช้ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจเพราะมีการศึกษาอื่นที่ระบุว่านักศึกษามหาวิทยาลัยใช้วิธีการจำเป็นน้อยมาก (Nyikos & Oxford, 1987; Reiss, 1985)

จากการพิจารณาวิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งใช้ในปริมาณความถี่น้อยบ้างก็พบว่า นักศึกษากลุ่มเรียนเก่งจำนวนน้อยที่นำเอาวิธีเรียนเหล่านี้ไปใช้ เช่น ประเภทวิธีการจำ อัน ได้แก่ การทบทวนบทเรียนเสมอ ๆ การจำศัพท์ใหม่โดยการแสดงท่าทางที่ให้ความหมาย เหมือนกับศัพท์นั้น วิธีเรียนในประเภทการคิด เช่น ทำสรุปย่อเรื่องที่ได้อ่านหรือฟัง เริ่มนำการ พุดสนทนา และวิธีการกำกับกับการเรียน เช่น กำหนดเวลาเรียนที่แน่นอนเพื่อให้แน่ใจว่ามีเวลา เรียนเพียงพอ เป็นต้น

ส่วนวิธีเรียนที่นักศึกษากลุ่มเรียนอ่อนนำไปใช้น้อยก็พบว่าเป็นวิธีเรียนที่อยู่ในประเภท เดียวกันกับที่นักศึกษากลุ่มเก่งใช้น้อยเหมือนกัน นอกเหนือจากวิธีการเรียนอื่น ๆ ที่ใช้น้อยอยู่ แล้วด้วยทั้งนั้น จากข้อมูลเกี่ยวกับวิธีเรียนดังกล่าวนี้ทำให้อาจพิจารณาได้ว่า

6.1. นักศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่จะจดจำนั้นมีมาก เกินวิสัย ที่จะจดจำไว้ได้ จึงเลิกคิดที่จะจำและใช้วิธีอื่นในการเรียนรู้ภาษาแทน ความจริง ในการ เรียนภาษาอังกฤษ มีหลายสิ่งหลายอย่างเพียงแต่อาศัยความเข้าใจก็เป็นการเพียงพอแล้ว เช่น การเข้าใจลักษณะการฟอร์มตัวของคำ กลุ่มคำ ลักษณะการเรียงคำในประโยค ลักษณะการ เรียงประโยคให้ต่อเนื่องกันเป็นย่อหน้า ลักษณะประโยคที่เป็นประโยคหลัก และประโยคย่อย เป็นต้น แต่ก็ยังมีอีกหลายอย่าง que ผู้เรียนจะต้องจดจำไว้ให้ได้ เช่น ความหมายของศัพท์ การใช้ คำบุรพทบางอย่าง การใช้คำกริยาบางประเภท รูปฟอร์มของประโยค ความหมายของหน้าที่ ของคำที่ใช้เชื่อมประโยค เป็นต้น เพราะฉะนั้น ยังมีความจำเป็นที่นักศึกษาจะต้องใช้วิธีการจำ ในการเรียนภาษาด้วย และต้องรู้ด้วยว่า มีสิ่งใดบ้างที่เขาจะต้องจดจำ และมีสิ่งใดบ้างที่เขาจะ ต้องเรียนโดยใช้วิธีอื่น ๆ ครูผู้สอนและหนังสือแบบเรียน และกิจกรรมการเรียนเท่านั้นที่จะเป็น กรอบนำผู้เรียนให้จดจำเนื้อหาที่จำเป็นต้องจำ

6.2. นักศึกษาไม่ได้เรียนภาษาในลักษณะที่ภาษาเป็นทักษะ เพราะการเรียนรู้ ภาษาในลักษณะที่เป็นทักษะนั้น ผู้เรียนจะต้องหมั่นจดจำและหมั่นฝึกฝนใช้ภาษาในทุก ๆ สถานการณ์ที่มีโอกาส

6.3. การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่นักศึกษาไม่ให้ความสนใจมากนัก ที่ต้อง เรียนเพราะเนื่องมาจากภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับเท่านั้น

6.4. กิจกรรมการเรียนก็อาจจะเป็นสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาไม่ มีความจำเป็นที่จะต้องนำเอาวิธีการคิดและวิธีการจำไปใช้ เพราะถ้ากิจกรรมการเรียนกำหนด ให้นักศึกษาต้องใช้วิธีการคิดและวิธีการจำ แม้ว่านักศึกษาอยู่ในภาวะจำใจเรียน นักศึกษาก็ต้อง นำเอาวิธีการคิดและวิธีการจำมาใช้ในปริมาณความถี่ที่มากกว่านี้ ข้อเสนอแนะในประเด็นนี้ น่า จะเป็นว่า ในภาวะที่ผู้เรียนต้องเรียนด้วยความจำใจเช่นนี้ ถ้าหากจะให้การเรียนการสอนเป็น ไปอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นไปด้วยความกระปรี้กระเปร่าและมีความสุขด้วยกันทั้งผู้เรียนและผู้ สอน น่าที่จะต้องย้อนกลับไปพิจารณาเป้าหมายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเท่าที่เป็นอยู่ใน ปัจจุบันนี้เสียใหม่

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.1 ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีจำแนกนักศึกษาตามระดับความรู้ภาษาอังกฤษออกเป็น 3 ระดับ คือ

กลุ่มเรียนเก่ง รุ่นปี 2537 ที่เรียนรายวิชา English 5.1 (Elective) และรุ่นปี 2538 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา English 4 โดยได้ระดับคะแนน A หรือ B

กลุ่มเรียนปานกลาง รุ่นปี 2537 ที่เรียนรายวิชา English 5 และรุ่นปี 2538 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา English 3 โดยได้ระดับคะแนน C

กลุ่มเรียนอ่อน รุ่นปี 2537 ที่เรียนรายวิชา English 4 และรุ่นปี 2538 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา English 2 โดยได้ระดับคะแนน D และต่ำกว่า ซึ่งการจำแนกกลุ่มผู้เรียนนี้อาจทำได้ในลักษณะที่แตกต่างไปจากนี้คือ

กลุ่มเรียนเก่ง คือนักศึกษาที่ได้ผลการเรียนเฉลี่ยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีมากกว่า 2.75

กลุ่มเรียนปานกลาง คือนักศึกษาที่ได้ผลการเรียนเฉลี่ยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีระหว่าง 2.00-2.75

กลุ่มเรียนอ่อน คือนักศึกษาที่ได้ผลการเรียนเฉลี่ยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีไม่ถึง 2.00 นอกเหนือจากคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีแล้ว ให้นำผลเฉลี่ยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาพิจารณาร่วมด้วยโดยใช้เกณฑ์การจำแนกเดียวกัน

การจำแนกระดับความรู้ในลักษณะที่ได้เสนอแนะมานี้อาจช่วยให้จำแนกระดับความรู้ที่แท้จริงของนักศึกษาอีกรูปหนึ่งได้

1.2 การวิจัยในลักษณะเดียวกันนี้น่าจะมีการศึกษาวิจัยนักศึกษาไทยอีก โดยใช้ประชากรที่กว้างขึ้น ให้ครอบคลุมนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ที่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นทางด้านสังคมศาสตร์ด้วย ทั้งนี้เพื่อจะได้รู้วิธีเรียนภาษาของนักศึกษาในกลุ่มสังคมศาสตร์ในลักษณะที่แจ่มแจ้งและเปรียบเทียบกับวิธีเรียนภาษาของนักศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

1.3 นอกจากการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสำรวจวิธีเรียนดังที่ใช้ในงานวิจัยนี้แล้ว ผู้วิจัยอาจใช้การสัมภาษณ์นักศึกษาเพื่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีเรียนในเชิงเหตุผลซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการอภิปรายผลการวิจัย

2. ข้อเสนอแนะทางด้านการเรียนการสอน 2.1 ข้อมูลที่รู้ว่านักศึกษาทั้งเรียนเก่งและเรียนอ่อนรู้วิธีเรียน และนำวิธีเรียนไปใช้ในระดับปริมาณปานกลางนั้น ก็เป็นสิ่งที่ชี้บ่งว่านักศึกษา ยังไม่ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมในเรื่องการใช้วิธีเรียนอย่างเต็มที่ แต่เมื่อรู้ว่านักศึกษา กลุ่มใดใช้วิธีเรียนในลักษณะใดแล้ว ครูผู้สอนก็สามารถจัดกิจกรรมการเรียนที่ผู้เรียนสามารถ

นำเอาวิธีเรียนต่าง ๆ ไปใช้ ซึ่งถ้าสามารถทำได้เช่นนั้นก็เหมือนกับว่าครูได้ให้เครื่องมือในการเรียนที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ตลอดไปทั้งในและนอกห้องเรียน และแม้กระทั่งเมื่อเรียนจบจากสถาบันการเรียนไปแล้ว 2.2 ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเกี่ยวกับวิธีเรียนแต่ละวิธีจะเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมอบรมเพื่อที่นักศึกษาจะเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยที่ครูผู้สอนจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนตระหนักถึงวิธีเรียนวิธีต่าง ๆ ในแต่ละประเภท ให้ตระหนักถึงความสำคัญของกิจกรรมการเรียนและสุดท้ายให้ผู้เรียนรู้จักเลือกใช้วิธีเรียนที่เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนนั้น ๆ

บรรณานุกรม

- Bialystok, Ellen. (1978). "A theoretical model of second language learning." *Modern Language Journal*, 28: 69-83
- Bialystok, Ellen. (1981). "The role of conscious strategies in second language proficiency." *Modern Language Journal*, 65, 24-35.
- Brown, A.L. , Bransford, J.D. , Ferrara, R. and Campione, J.C. (1983). "Learning, remembering and understanding." Carnichael's Manual Of Child Psychology. Volume 1. Ed. John N. Flavell and E.M. Markham. New York: Wiley.
- Carroll, J. B. (1973). Implications of aptitude test research and psycholinguistic theory for foreign language teaching. *International of Psycholinguistics*, 2: 5-14.
- Carroll, J. B. (1981). Twenty five year of research on foreign language aptitude. In K.C. Diller (ed.), *Individual Differences and Universals in Language Learning Aptitude*. Rowley, Mass,: Newbury House.
- Cohen. Andrew D. and Aphek, E. (1981). "Retention of second language vocabulary over time: Investigating the role of mnemonic associations." *System* 8, 221-35.
- Dansereau, D. F. (1985). *Cooperative Learning: Impact on Acquisition of Knowledge and Skills*. ARI Tech. Rept. 586. Alexandria, VA: Army Research Institute for the Behavioral and Social Sciences.
- Ehrman, Madeline and Oxford, R. (1989). "Effects of sex differences, career choice and psychological type of adult language learning strategies." *Modern language Journal* 73, 1-13.
- Faerch, C. and Kasper, G. (ed.) 1983. *Strategies in Interlanguage Communication*. London: Longman.
- Gardner, R.C. (1991). "Second language learning in adults: Correlates of proficiency." *Applied Language Learning*, 2, 1-27.
- Gardner, R. C. and Lambert, W.E. 1972. *Attitudes and Motivation in Second Language Learning*. Rowley, Mass: Newbury House.
- Green, J.M. and Oxford, R. 1995. "A Closer Look at Learning Strategies, L2 Proficiency, and Gender". *TESOL Quarterly*, 29, 261-297
- Hasbun, Leyla. 1988. "Comparison of Language Learning Strategies Employed by Good versus Poor Language Learners." Master Thesis, Indiana University.
- Hansen, L. 1984. "Field Independence-Dependence and Language Testing: Evidence from Six Pacific Island Cultures". *TESOL Quarterly*, 18, 311-324.

- Horwitz, E. (1988). "The beliefs about language learning of beginning university foreign language students." *Modern Language Journal*, 72: 282-94.
- Hosenfeld, Carol. 1977. "A Learning-Teaching View of Second Language Instruction: The Learning Strategies of Second Language Learners with Reading-Grammar Tasks." Diss., Ohio State Univ.
- Lavine, R.Z. and Oxford, R. (1990). "Addressing affective issues in the second and foreign language classroom." Paper presented at the annual meeting of the Modern Language Association, Chicago.
- LoCastro, V. (1994) "Learning Strategies and Learning environments." *TESOL Quarterly* 409-414
- McCombs, Barbara L. (1988). "Motivational skills training: Combining metacognitive, cognitive, and affective learning strategies." In C. Weinstein, E. T. Goetz, and P.A. Alexander (Eds.) *Learning and Study Strategies: Issues in Assessment, Instruction, and Evaluation*. New York: Academic Press.
- McGroarty, M. 1987. "Patterns of University Foreign Language Learning: Elementary Spanish and Japanese." Res. Report. Center for Language Education and Research, UCLA.
- McGroarty, M. 1988. "The Good Learner of English in the Two Settings." Res. Report, Center for Language Education and Research, UCLA.
- Naiman, N., Frohlich, M., and Todesco, A. (1975). "The Good Second Learner." *TESL Talk*, 6, 58-75
- Naiman, N., Frohlich, M., Stern, H.H. and Todesco, A. 1978. *The Good Language Learner*. Toronto, Ontario: Ontario Institute for Studies in Education.
- Nyikos, M. (1987). "The effect of color and imagery as Mnemonic strategies on learning and retention of lexical terms in German." Diss., Purdue Univ.
- Nyikos, M. and Oxford, R. 1993. "A factor analytic study of language-learning strategy use: Interpretations of information-processing theory and social psychology," *Modern Language Journal*. 77, 11-22.
- O'Malley, J.M. and Chamot, A.U. 1990. *Learning Strategies in Language Acquisition* Cambridge: Cambridge University Press.
- Oxford, R. (1985). *A new taxonomy of second language learning strategies*. Washington, D.C. ERIC Clearinghouse on Languages and Linguistics.
- Oxford, R. 1986. Development and Psychometric Testing of the Strategy Inventory for Language Learning (SILL). ARI Tech. Report 728. Alexandria, VA: Army Research

Institute for the Behavioral and Social Sciences.

- Oxford, R.L. (1990). *Language Learning Strategies: What Every Teachers Should Know*. New York: Newbury House.
- Oxford, R.L. & Burry, J. 1993. "Evaluation, norming, and psychometric testing of Oxford's Strategy Inventory for Language Learning". Paper presented at the annual meeting of the National Council on Measurement in Education, Atlanta, G.A.
- Oxford, R.R. (1992-1993). "Language Learning strategies in a nutshell". *TESOL Quarterly*, 2, 18-22.
- Oxford, R.L. & Burry-Stock, 1995. "Assessing the use of language learning strategies worldwide with the ESL/EFL Version of the Strategy Inventory for Language Learning (SILL)". *System*, 23, 153-175.
- Oxford, R., and Crookall, D. (1989). "Research on Language Learning Strategies: Methods, findings, and Instructional Issues." *Modern Language Journal*, 73:404-19.
- Oxford, R. and Nyikos, M. (1989). "Variables Affecting Choices of language Learning Strategies by University students." *Modern Language Journal* 73, 291-300.
- Politzer, Robert. 1983. "An Exploratory Study of Self-reported Language Learning behaviours and Their Relation to Achievement." *Studies in Second language Acquisition*, 6, 54-65.
- Politzer, R. and McGroarty, Mary. 1983. "An Exploratory Study of Learning Behaviour and Their relation to Gains in Linguistics and Communicative competence." Unpub. ms., Stanford Univ.
- Ramirez, A.G. (1986). "Language Learning Strategies Used by Adolescents Studying French in New York Schools." *Foreign language Annals*, 19, 131-41.
- Reid, J. 1985. *Learning Style Preferences of Non-native Speakers of English*. Intensive English Program, Colorado State University.
- Reiss, Mary-Ann. 1985. "The Good language Learners: Another Look." *Canadian Modern Language Review* 41, 511-23.
- Rubin, J. 1975. "What the Good Language Learner can Teach Us". *TESOL Quarterly*, 9, 41-51.
- Rubin, J. (1981). "Study of cognitive processes in second language learning." *Applied Linguistics*, 11:118-31.

- Rubin, J. and Thompson, I. 1982. *How to Be a More Successful Language Learner*. Boston, Mass., Heinle & Heinle Publishers, Inc.
- Stanfield, C.W., and J. Hansen. 1983. "Field Dependence-Independence as a Variable in Second language Cloze Test Performance." *TESOL Quarterly* 17:29-38.
- Schumann, J.H. (1976 b). "Social distance as a factor in second language acquisition". *Language Learning*, 25, 135-143.
- , (1978). The acculturation model for second language acquisition. In R.C. Gingras (Ed.) *Second Language Acquisition and Foreign Language Teaching*, Arlington, Va:Center for Applied Linguistics.
- Stern, H.H. 1975. "What can we learn from the good language learner?" *Canadian Modern Language Review*, 31: 304-318.
- Tarone, E. (1977). Conscious communication strategies interlanguage: A progress report. In H.D. Brown, C.A. Yorio, and R. Crymes (Eds.), *On TESOL'77: Teaching and Learning ESL*. Washington, D.C.:TESOL.
- , 1981. "Decoding a Primary Language: The Crucial Role of Strategic Competence. Paper, Conference on Interpretive Strategies in Language Learning, Univ. of Lancaster.
- Tran, T.V. 1988. "Sex Differences in English language Acculturation and Learning Strategies among Vietnamese Adults Aged 40 and over in the United States." *Sex Roles* 19:747-58.
- Van, R. J., and R. G. Abraham. 1990. "Strategies of unsuccessful language Learners." *TESOL Quarterly* 24:177-98.
- Wenden, A.L. (1982). *The Process of Self-directed Learning: A Study of Adult Language Learners*. Unpublished doctoral diss., Teacher College, Columbia University.
- 1986. "Helping Language Learners Think about Learning." *ELT Journal* 40, 3-12.
- Wenden, A.L. and Rubin, J. (Eds.). 1987. *Learner Strategies in Language Learning*. London: Prentice Hall International.
- Weshe, M.B., Edwards, H. and Wells, W. 1982. Foreign language aptitude and intelligence. *Applied Psycholinguistics*, 3: 127-140.

Wongbiasaj and Chaikitmongkol, 1995. "The Choice and Effectiveness of the Reading Strategies Used by Successful and unsuccessful Thai University Students." *Thai TESOL* 7, 15-18.

Wong-Fillmore, L.W. (1976). *The Second Time Around*. Unpublished Doctoral diss., Stanford University.

แบบสอบถาม
วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
SILL version 7.0
(c) R. Oxford, 1989

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นเครื่องมือในการศึกษาวิธีการเรียนหรือพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของท่านซึ่งประกอบไปด้วยสาระ 6 ตอน รวมทั้งสิ้น 50 ข้อ

วิธีการตอบ

ขอให้ท่านอ่านข้อความในแต่ละข้อให้เข้าใจอย่างถ่องแท้และพิจารณาเลือกคำตอบที่ตรงกับกรกระทำที่แท้จริงของท่านให้มากที่สุด แล้วเลือกหมายเลขของคำตอบซึ่งมีอยู่ 5 ตัวเลือกซึ่งมีความหมายดังนี้ ลงในกระดาษคำตอบ

1. ไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือไม่นำไปใช้เลย
2. ส่วนมากแล้ว ไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือ นำไปใช้บ้างแต่เพียงเล็กน้อย
3. ตรงกับความเป็นจริงบ้างเป็นบางครั้ง หรือ นำไปใช้พอสมควร
4. ค่อนข้างตรงกับความเป็นจริง หรือ นำไปใช้เสมอ
5. ตรงกับความเป็นจริง หรือ นำไปใช้อยู่ตลอดเวลา

ตัวอย่าง

00 ศึกษาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจากตำรา 3

คำถามคือ การศึกษาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจากตำราเป็นสิ่งที่ตรงกับความเป็นจริงที่ท่านกระทำอยู่มากน้อยเพียงใด

ในข้อนี้ ท่านพิจารณาว่าได้ศึกษาไวยากรณ์จากตำราในลักษณะนำไปใช้พอสมควร จึงเลือกข้อ 3 และระบาย หมายเลข 3 ลงในกระดาษคำตอบ

ตอนที่ 1 วิธีการจำ

ในการจดจำด้วยคำและความหมายของคำในภาษาอังกฤษ ท่านได้ใช้วิธีการต่อไปนี้บ้างหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

1. ข้าพเจ้าใช้วิธีการหาความสัมพันธ์ ระหว่างคำภาษาอังกฤษที่รู้อยู่แล้วกับเนื้อหาใหม่ที่เพิ่งเริ่มเรียน
2. เพื่อให้สามารถจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ ข้าพเจ้านำคำนั้นไปใช้แต่งประโยค
3. เพื่อช่วยให้จำคำศัพท์ใหม่ได้ ข้าพเจ้านำเอาเสียงของคำศัพท์นั้นไปเชื่อมโยงเข้ากับมโนภาพหรือภาพจริงของคำนั้น
4. ข้าพเจ้าใช้วิธีจดจำคำศัพท์ใหม่โดยการสร้างมโนภาพเกี่ยวกับสถานการณ์ที่อาจจะนำเอาคำศัพท์นั้นไปใช้ได้
5. ข้าพเจ้าใช้วิธีการออกเสียงให้คล้องจองกับคำศัพท์ใหม่เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น
6. ข้าพเจ้าใช้วิธีเขียนคำศัพท์ใหม่ลงในบัตรคำเพื่อช่วยให้จำได้ง่ายขึ้น
7. ข้าพเจ้าใช้วิธีแสดงกิริยาท่าทางเพื่อให้จดจำความหมายของคำศัพท์ใหม่
8. ข้าพเจ้าใช้วิธีทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษบ่อย ๆ
9. ในการจดจำคำหรือวลี ต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษนั้น ข้าพเจ้าใช้วิธีจดจำสถานที่ที่พบเห็นคำหรือวลีนั้น ๆ เช่น จำไว้ว่าพบเห็นคำหรือวลีนั้นในหนังสืออะไร หน้าไหน หรือเป็นสิ่งที่จดมาจากกระดานดำหรือพบเห็นอยู่บนป้ายโฆษณาข้างถนน เป็นต้น

ตอนที่ 2 วิธีการคิด

ในการพัฒนาตนเองด้านภาษาอังกฤษนั้น ท่านอาศัยพฤติกรรมต่อไปนี้บ้างหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

ตัวเลือก

1. ไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือ ไม่นำไปใช้เลย
  2. ส่วนมากแล้ว ไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือ นำไปใช้บ้างแต่น้อย
  3. ตรงกับความเป็นจริงบ้างเป็นบางครั้ง หรือ นำไปใช้พอสมควร
  4. ค่อนข้างตรงกับความเป็นจริง หรือ นำไปใช้เสมอ
  5. ตรงกับความเป็นจริง หรือ นำไปใช้อยู่ตลอดเวลา
-
10. ข้าพเจ้าพูดหรือเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง
  11. ข้าพเจ้าพยายามพูดให้เหมือนฝรั่ง
  12. ข้าพเจ้าฝึกฝนการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
  13. ข้าพเจ้านำเอาคำศัพท์ที่รู้อยู่แล้วไปใช้ในลักษณะต่าง ๆ
  14. ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายชวนฝรั่งพูดคุยหรือสนทนา
  15. ข้าพเจ้าดูภาพยนตร์ฝรั่งเสียงในฟิล์ม
  16. ข้าพเจ้าอ่านนิยาย นิทานหรือการ์ตูนที่เป็นภาษาอังกฤษ
  17. ข้าพเจ้าเขียนบันทึกสั้น เขียนข้อความสั้น ๆ เขียนจดหมาย หรือเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
  18. ในการอ่านภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าเริ่มด้วยการอ่านดูเนื้อเรื่องคร่าว ๆ ก่อน แล้วจึงกลับมาอ่านโดยละเอียด
  19. ข้าพเจ้าหาคำในภาษาไทยที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ใหม่ในภาษาอังกฤษ
  20. ข้าพเจ้าพยายามศึกษารูปแบบของประโยคภาษาอังกฤษ
  21. ข้าพเจ้าพยายามทำความเข้าใจความหมายของคำโดยการจำแนกคำออกเป็นส่วน ๆ
  22. ข้าพเจ้าพยายามไม่แปลคำต่อคำ
  23. ข้าพเจ้าสรุปเรื่องภาษาอังกฤษที่อ่านหรือที่ได้ฟังเป็นภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 3 วิธีการชดเชย

ในการนำเอาภาษาอังกฤษไปใช้นั้น ท่านอาศัยพฤติกรรมต่อไปนี้บ้างหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

24. ข้าพเจ้าใช้วิธีเดาความหมายของคำที่ไม่เคยเห็นมาก่อน
25. ในการสนทนากับฝรั่ง ถ้าข้าพเจ้านึกคำที่ต้องการใช้ไม่ได้ ข้าพเจ้าจะใช้กิริยาท่าทาง แสดงความหมายแทน
26. ถ้านึกคำที่ต้องการไม่ได้ จริง ๆ ข้าพเจ้าจะคิดคำอื่นขึ้นมาใช้แทน
27. ข้าพเจ้าจะอ่านไปจนจบเรื่องโดยไม่หยุดเปิดหาความหมายของศัพท์ใหม่ทุกตัว ๆ
28. ในการฟังฝรั่งพูด ข้าพเจ้าพยายามเดาใจคนพูดว่าเขาจะพูดอะไรต่อไป
29. ถ้าข้าพเจ้านึกคำศัพท์เฉพาะไม่ออก ข้าพเจ้าจะใช้คำหรือวลีที่มีความหมายเหมือนกันแทน

ตอนที่ 4 วิธีการกำกับการเรียน

ในการจัดระบบการเรียนและการประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของท่านนั้น ท่านอาศัยพฤติกรรมต่อไปนี้บ้างหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

ตัวเลือก

1. ไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือ ไม่นำไปใช้เลย
  2. ส่วนมากแล้ว ไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือ นำไปใช้บ้างแต่เพียงน้อย
  3. ตรงกับความเป็นจริงบ้างเป็นบางครั้ง หรือ นำไปใช้พอสมควร
  4. ค่อนข้างตรงกับความเป็นจริง หรือ นำไปใช้เสมอ
  5. ตรงกับความเป็นจริง หรือ นำไปใช้อยู่ตลอดเวลา
30. ในการพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าพยายามหาคำมาใช้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
31. ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ข้าพเจ้าพยายามจดจำข้อผิดพลาดของตนเองและพยายามหาวิธีการที่จะทำให้ดีขึ้น
32. ข้าพเจ้าจะตั้งใจฟังเมื่อมีคนพูดเป็นภาษาอังกฤษ
33. ข้าพเจ้าพยายามหาวิธีที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น
34. ข้าพเจ้ากำหนดตารางเวลาเรียนขึ้นเพื่อที่จะได้มีเวลาเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างเพียงพอ
35. ข้าพเจ้าพยายามมองหาคนที่ข้าพเจ้าจะสามารถพูดคุยเป็นภาษาอังกฤษด้วยได้
36. ข้าพเจ้าพยายามหาโอกาสที่จะอ่านภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้
37. ข้าพเจ้ามีเป้าหมายที่แน่นอนที่จะพัฒนาทักษะต่าง ๆ ทางด้านภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า
38. ข้าพเจ้าครุ่นคิดถึงความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า

ตอนที่ 5 วิธีที่เกี่ยวกับความรู้สึก

ในการปรับสภาพความรู้สึกขณะที่เรียนหรือใช้ภาษาอังกฤษ ท่านใช้วิธีการต่อไปนี้ บ้างหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

39. ข้าพเจ้าจะพยายามทำให้สบายเมื่อเกิดความรู้สึกว่าไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษ
40. ข้าพเจ้าจะให้กำลังใจตนเองให้กล้าพูดภาษาอังกฤษแม้ว่าอาจจะพูดผิด ๆ ถูก ๆ บ้าง
41. ถ้าข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดี ข้าพเจ้าจะให้รางวัลตัวเอง
42. ข้าพเจ้าจะหมั่นสังเกตความรู้สึกของตนเองขณะที่เรียนภาษาอังกฤษหรือเมื่อใช้ภาษาอังกฤษว่าเครียดหรือ ตื่นเต้นหรือไม่
43. ข้าพเจ้าจะจดบันทึกความรู้สึกของตนเองลงในสมุดบันทึกประจำวันเป็นภาษาอังกฤษ
44. ข้าพเจ้าจะเล่าความรู้สึกของตนเองในขณะที่เรียนภาษาอังกฤษให้คนอื่นฟัง

ตอนที่ 6 วิธีการทางสังคม

ในการขอให้ผู้อื่นช่วยเหลือท่านในการเรียนหรือการใช้ภาษาอังกฤษ ท่านใช้วิธีการต่อไปนี้บ้างหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

45. ถ้าข้าพเจ้าฟังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าก็จะขอให้ผู้พูดพูดให้ช้าลงหรือขอให้พูดซ้ำอีกครั้งหนึ่ง
46. ถ้าหากข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าต้องการให้ผู้ฟังช่วยแก้ไขให้
47. ข้าพเจ้าอาศัยฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ
48. ข้าพเจ้าต้องการให้ฝรั่งช่วยเหลือ
49. ในการเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะพยายามถามเป็นภาษาอังกฤษ
50. ข้าพเจ้าพยายามจะเรียนรู้วัฒนธรรมของฝรั่ง